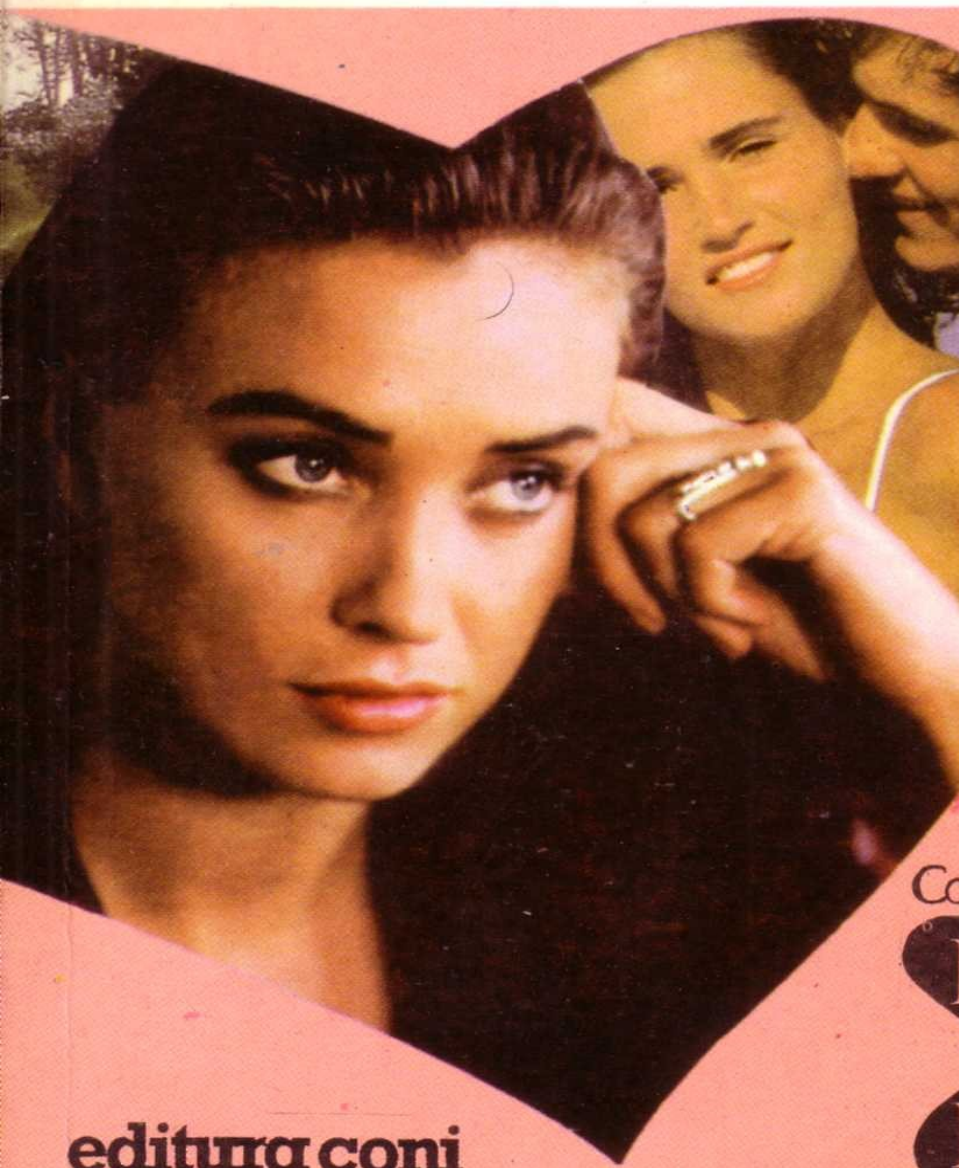

Patt Bucheister

Secretele trecutului

editura coni

Patt Bucheister

Secretele trecutului

Night and Day

În românește de : Luli Filipescu

BUCUREȘTI, 1993

Colecția „EL și EA”

I

Terenul era perfect. Corespundea exact dorințelor lui Alice care căuta un loc pe care să-și construiască noul ansamblu comercial multifuncțional. Era bine plasat, nu prea departe de centrul orașului, destul de mare pentru a ridica mai multe clădiri, prevăzute și cu parcare. În plus, după câte aflate, prețul era absolut rezonabil. Situat la baza colinelor care împrejmuiiau orașul San José, într-un cartier recent construit, reprezenta în mod sigur o bună investiție.

În această frumoasă zi de august, soarele își revărsa cu dărnicie razele arzătoare.

Amețită de lumina orbitoare, Alice își puse ochelarii de soare înainte de a se apropia de întinderea împărțită în parcele de diferite mărimi. Apoi începu să străbată locul în lung și-n lat, încercând să-și facă o idee de ansamblu, despre felul cum va arăta totul când lucrările se vor termina. Remarcă totodată câțiva arbori la una din extremitățile terenului. Nu erau încă destul de înalți și stufoși ca să facă umbră, dar în viitor vor înfrumuseța decorul.

Pierdută în gânduri, Alice continuă să inspecteze minuțios fiecare colțișor. Merse îndelung printre bălării înainte de a se opri în fața tăbliței care indica datele persoanei pe care trebuia s-o contacteze pentru vânzare. Scoase un carnet și un stilou din poșetă și-și notă la iuțeală numele și numărul de telefon. Era o căldură atât de înăbușitoare, încât abia aștepta să părăsească acest loc unde soarele ardea nemilos.

Ceva mai încolo, în spatele ferestrelor biroului său, un bărbat îi observa, fără știrea ei, fiecare gest. Prezența acestei tinere seducătoare, pierdută în mijlocul ierburilor sălbatice îi atrăsese atenția și îi trezise curiozitatea. Acum nu se mai putea hotărî să-și dezlipească privirea de pe silueta suplă și elegantă, de la chipul cu trăsături delicate, de la părul castaniu ciufulit de vânt.

Cu un surâs amar, se gândi la persoana care-i bântuia în fiecare noapte visurile agitate, De atâta timp nu mai ținuse o femeie în brațe... Avea în ea ceva care îl fascina și îl îngrozea totodată. Totuși rămânea aici, nemișcat, s-o privească.

Încă un renghi al destinului aruncase în calea lui o femeie care-i amintea de Tina. Într-o zi sau alta va fi obligat să se apropie de ea, să-i vorbească, să-i asculte vocea. Chiar dacă ar aștepta ca ea să fie aceea care să facă primul pas, nu putea evita... inevitabilul. Se decise atunci să termine înainte de a fi prea târziu.

Alice tocmai își vâra carnețelul în poșetă, când o voce aspră o făcu să tresară.

— Știți că vă aflați pe o proprietate particulară?

Alice se întoarse repede spre bărbatul care i se adresase. La câțiva pași de ea, o fixa rece cu privirea lui întunecată.

— Este de vânzare, cred. Nu bănuiam că accesul ar putea fi interzis, răspunse ea calm. Am intenția să cumpăr.

— A, da? Și de ce?

Întrebarea lui neașteptată o enervă. În fond cine se credea? Politețea nu era punctul lui tare. Hotărâtă să-i țină piept, își scoase ochelarii și își ridică bătaioasă bărbia.

— N-am înțeles prea bine? lansă ea pe un ton glacial, arătând în mod deschis că nu-i aprecia deloc manierele.

— De ce țiineți să cumpărați această proprietate? repetă el iritat.

Ea îl observă cu mirare. Ce vroia de la ea?

— Trebuie să vă dau socoteală?

— Într-un fel da... Se întâmplă că tocmai eu am pus în vânzare acest teren.

Alice își duse mâna la ochi și examinează cu atenție chipul adversarului ei.

— Sunteți Paul Denver? îl întrebă, amintindu-și de numele pe care-l văzuse pe tăbliță.

Nu-i răspunse. Îl văzu cât era de preocupat să-i studieze silueta pusă în valoare de îmbrăcămintea mulată pe corp. Totuși se simți incapabilă să-i descifreze expresia feței. Apoi, brusc, el aprobă printr-un semn din cap.

Nici un cuvânt. De ce atâta ostilitate la adresa ei? Ar fi putut fi un bărbat seducător, fermecător chiar, dar din nefericire nu surâdea deloc. Părul închis la culoare și încurcat îi dădea un aer de sălbatic. Trăsăturile chipului erau regulate, dar încordate. Alice se întreba care putea să fie motivul. Părea să aibă în jur de treizeci de ani și, judecând după ținuta lui, avea o bună situație materială. Cu toată arșița, purta un costum gri, iar o cravată din mătase viu colorată dădea o notă veselă cămășii albe încheiate la toți nasturii. În această perioadă a anului, cea mai mare parte a bărbaților nu-și mai îmbrăcau haina. Nu era și cazul lui Paul Denver. Poate căldura îl făcuse să fie prost dispus? Cine știe? În orice caz era posomorât și avea precis un motiv pentru asta.

Gânditoare, Alice îi întinse mâna și se prezentă.

— Ei bine, domnule Denver, presupun că trebuie să stabilim cât mai repede cu putință o întâlnire pentru a discuta contractul, îi sugerează ea. Mă numesc Alice Quinn.

Paul ezită un moment înainte de a-i cuprinde mâna într-a lui. Îl străbătu un fior la atingerea pielii ei catifelate și îi mângâie mâna cu un gest visător. Când își dădu seama ce face, își retrase brusc mâna și o băgă în buzunarul pantalonilor. Abia o întâlnise și visa s-o strângă în brațe. Era foarte periculos! Nu avea nimic să-i ofere unei femei, mai ales unei femei ca ea, care nu s-ar fi mulțumit cu câteva ore de plăcere, care ar aștepta mult mai mult de la bărbatul cu care și-ar împărți viața. Nu trebuia s-o mai revadă, n-avea de ales.

— Inutil, spuse el sec. Putem discuta imediat.

Alice ar fi preferat s-o facă într-un loc mai agreabil și mai puțin călduros. Dar dacă el vroia să abordeze acest subiect pe nepusă masă, în mijlocul ierburilor sălbatice și tufișurilor neîngrijite, nu vedea nici un inconvenient. Ridică din umeri și acceptă politicos propunerea. Începu prin a-l întreba de preț. I-l comunică scurt.

— Perfect, răspunse ea imediat. Cine trebuie să facă formalitățile, avocatul dumneavoastră sau al meu?

O privi, surprins de atâta grabă, de o hotărâre atât de rapidă. Pielea ei era luminoasă și catifelată, ochii mari de un albastru ca lacurile de munte. Părea atât de fragilă, vulnerabilă, cu tot aerul ei sigur... Dintr-odată dori s-o strângă în brațe și s-o protejeze. Îl enervă peste măsură această idee nebunească și, cu o voce dură, îi răspunse în sfârșit.

— Perfect? Este tot ce găsiți de spus? Nu știu cine v-a trimis dar s-a înșelat încredințându-vă această sarcină. Sunteți incapabilă. Niciodată nu se acceptă prima ofertă, domnișoară Quinn. Ea servește în general ca punct de plecare pentru a permite părților în cauză să discute înainte de a face un aranjament. Se pare că nu vă pricepeți deloc la afaceri.

Alice nu dorea să se lase antrenată în discuții contradictorii.

— Nu văd de ce aș irosi timpul meu și al dumneavoastră, domnule Denver, îi explică ea calm. Oferta pe care mi-ați făcut-o este mult mai scăzută decât mă așteptam. De ce să ne mai tocim dacă prețul dumneavoastră îmi convine perfect? Și apoi, adăugă ea, pentru ca totul să fie clar între noi, să știți că nu m-a trimis nimeni. Am intenția să cumpăr pentru mine această proprietate. Pentru mine personal, nu pentru altcineva.

Paul își încrucișă brațele și o observă cu un aer sceptic.

— Adevărat? mormăi el continuând s-o studieze. Mă întreb de ce v-o fi interesând acest teren. Este situat în zona comercială și dacă v-ați gândit să construiți aici o locuință, v-ați înșelat.

— Sunt la curent cu asta; m-am interesat deja. Am nevoie de acest teren pentru motive pur comerciale.

— Da? Și ce fel de comerț faceți? Alice nu dădu atenție la întrebare, căci, în aceeași clipă zări ceva care se așezase pe umărul interlocutorului ei.

— Nu mișcați! îi ordonă ea apropiindu-se încetitor de el.

Surprins de neașteptata poruncă, el rămase ținut locului.

Ajungând lângă el, își ridică cu prudență mâna stângă și îndepărtă cu vârful degetelor insecta enormă... Întâi se auzi un bâzâit, apoi se lăsă tăcerea.

Cu un surâs satisfăcut pe buze, se dădu înapoi.

— Am aranjat-o! strigă ea râzând ștregărește.

Fascinat de figura ei atrăgătoare, Paul rămase fără glas. Când reuși să-și revină, își arboră din nou mina posomorâtă.

— Ce-a fost?

— O albină enormă. Vă aterizase pe umăr.

— Putea să vă înțepe, îi reproșă el încruntându-se.

Recunoștință! În mod evident, era încă un cuvânt care îi lipsea din vocabular.

— Da, bineînțeles, dacă mi-ar fi scăpat, admise ea simplu.

— N-ar fi trebuit...

— Este adevărat, interveni sec Alice, exasperată de atitudinea lui. Dacă aș fi știut, n-as fi făcut-o...

Oricum, dacă o albină s-ar fi decis să se mai apropie de el, n-ar mai fi mișcat un deget să-i vină în ajutor. Să-l înțepe, dacă asta îi făcea plăcere!

— Și acum, dacă nu vedeți nici un inconvenient, să reluăm discuția de unde am rămas, spuse el pe un ton sarcastic. Păreți maestră în arta prinderii albinelor, dar mă îndoiesc că asta este principala dumneavoastră ocupație.

Alice se simți dintr-odată foarte obosită. Ca și cum arșița n-ar fi fost de ajuns, trebuia să mai suporte în plus și remarcile neplăcute făcute de tipul ăsta la adresa ei. Asta era deja prea mult!

— Să vedem dacă aveți și dumneavoastră o specialitate, bombăni ea printre dinți. Poate reanimarea insectelor? Vă previn, dacă nu găsiți foarte repede o soluție, fie pentru a amâna pentru o altă zi această conversație, fie pentru a-mi propune un loc ceva mai răcoros, o să mă topesc în mijlocul frumoasei dumneavoastră proprietăți. Și atunci, n-o să știți ce să faceți cu mine.

O umbră de surâs se schiță pe buzele bărbatului, dar se grăbi s-o gonească.

— Haideți să discutăm în biroul meu, acceptă el indicându-i imobilul învecinat.

Alice zărise rictusul apărut pe chipul lui. Nu era încă un surâs adevărat, dar cel puțin cazul lui nu era chiar disperat. În spatele aparenței lui solemne, părea

a avea și un oarecare simț al umorului. Dar pentru moment nu era pregătit să-i lase cale liberă.

Îl urmă docilă până în birou. O tăbliță prinsă pe ușa de la intrare anunța: Paul Denver et Companie — Arhitect. Deci era arhitect. Nu se putu împiedica să zâmbească. Dacă, din nenorocire, stilul lui semăna cu personalitatea omului, construcțiile trebuiau să arate cât se poate de neprimitoare.

Când intră în hol, răcoarea care domnea acolo o făcu să se simtă imediat mai bine. Se sprijini un moment de ușă pentru a-și trage răsuflarea. Paul dispăru într-o altă încăpere dar ea nu-l urmă. Nu era atât de grăbită să se găsească din nou în preajma lui.

Tânăra salariată instalată la unul din birouri îi întinse o cutie plină cu șervețele de hârtie.

— Măcar o dată buletinul meteorologic a fost adevărat, spuse ea cu o voce compătimitoare. Trebuie să fie cel puțin patruzeci de grade.

Alice luă câteva șervețele și se șterse de transpirație pe față și mâini.

— Mulțumesc... În sfârșit respir, suspină ea surâzând. E un timp potrivit pentru piscină, nu credeți?

— Mie-mi spuneți? se strâmbă tânăra din spatele unei grămezi de dosare. Dar mai bine nici nu mă mai gândesc, altfel aș fi incapabilă să mă concentrez asupra lucrului.

Vocea nerăbdătoare a lui Paul Denver le întrerupse conversația.

— Domnișoară Quinn, dacă continuați să-i distrageți atenția secretarei mele, nu va reuși să-și termine lucrul la timp și va fi nevoită să stea peste program. Poate dumneavoastră nu aveți nimic de făcut, dar ea are treabă și eu la fel. Mai avem câteva detalii de pus la punct. Dacă vreți, haideți să terminăm.

Apoi se întoarse cu spatele și se îndreptă spre biroul său. Alice avu chef să-i riposteze, apoi se răzgândi. Îi făcu complice cu ochiul secretarei, înainte să-l urmeze. În biroul lui Paul totul era foarte ordonat, fiecare obiect pus la locul lui ca și cum nimeni nu lucra acolo. Nici o plantă, nici o fotografie de familie nu înveseleau decorul sobru și pur funcțional.

Fără să mai aștepte vreo invitație din partea lui, Alice își dădu drumul într-unul din fotolii. Căldura înăbușitoare o obosise, fără a mai vorbi de înfruntarea cu acest bărbat care părea grăbit s-o dea afară. În mod vădit nu-i aprecia compania și dorea să scape de ea cât mai repede cu putință.

Îl observă cu coada ochiului în timp ce se apropie de biroul lui, unde se instalează cu fața la ea. Parcă era ceva inuman la el. Nu transpira, nu părea să sufere de căldură. Ce fel de om era, oare?

Paul se așează comod în scaunul lui și apoi își întoarse privirile spre Alice. Rănile profunde cu care îl marcase trecutul nu erau încă vindecate complet și risca să le zgândăre din nou dacă nu era atent. Această femeie pe care tocmai o întâlnise îl intriga, îl atrăgea mai mult decât oricare alta până acum. Prin simpla ei prezență trezea în el emoții pe care le credea complet uitate. Ce s-ar întâmpla dacă ar continua s-o vadă, dacă ar încerca s-o atingă?

Blestema trecutul care îl transformase în bărbatul care era astăzi. Refugiat în singurătate și proastă dispoziție, nu avea nimic de oferit acestei femei frumoase și vesele, deschisă vieții, soarelui și luminii. Nu avea de ales. Nu trebuia s-o mai revadă. Trebuia s-o îndepărteze din drumul lui, înainte de a fi prea târziu. Remarcase o lumină de interes în ochii ei când li se încrucișaseră, pentru prima oară, privirile. În mod evident se simțea atrasă de el. Dar el nu-și putea

permite riscul de a se împrieteni cu ea. Trebuia s-o respingă deși n-ar fi dorit asta.

Totuși în ciuda hotărârii pe care tocmai o luase, continuă discuția.

— În ce gen de comerț v-ați lansat, domnișoară Quinn? o întreba el prudent.

— Am un magazin de croitorie în centrul orașului. Confectionăm în principal lenjerie de pat. Vindem diverse articole și organizăm cursuri pentru începătoare sau stagii de specializare pentru avansate.

Paul o privi stupefiat.

— Un magazin de croitorie? se miră el, de parcă n-ar fi auzit niciodată de așa ceva.

— Da... este foarte folositor câteodată, știți, interveni ea pe un ton ușor sarcastic. Ce credeți! Că mă ocup cu niște lucruri pe care mi-e rușine să le mărturisesc?

Dar el nu ridică mânușa aruncată.

— Cum se numește magazinul? continuă el cu simplitate.

— Patchwork.

— De ce ați ales tocmai acest colț retras? Nu înțeleg.

— Am intenția să mă extind și am nevoie de mult spațiu. Una din clientele mele mi-a vorbit de această proprietate și, cum nu găseam ceva care să-mi convină, m-am decis s-o vizitez. Terenul dumneavoastră corespunde perfect proiectelor mele: să construiesc mai multe clădiri pentru magazin, săli de cursuri și atelier. De altfel planurile sunt gata. Când actele vor fi încheiate, lucrările vor începe imediat.

— Știți cât vă poate costa un astfel de moft? o întreabă el clătinând din cap.

— Nu e un moft... Și sunt la curent cu suma pe care trebuie s-o pun la bătaie pentru finalizarea unui asemenea proiect.

O examină cu atenție un moment, apoi reluă:

— Câți ani aveți?

— Douăzeci și șase, răspunse sec.

— Cam prea tânără să vă lansați într-o afacere de o asemenea anvergură, nu găsiți?

Tonul lui condescendent o enervă. Îl privi pieziș și replică cu o voce mieroasă.

— A trecut mult timp de când nu mă mai joc cu păpușile!

Apoi îi expuse pe scurt calculele pe care și le făcuse: suma la care se gândise pentru achiziționarea terenului, cheltuielile prevăzute pentru construcții, decorațiunile interioare, dotarea atelierului și sălilor de clasă. Fu încântată să constate că Paul nu încerca s-o întrerupă, mulțumindu-se s-o urmărească în tăcere. Părea impresionat. Era oare posibil?

— Acum e momentul să vă hotărâți, mormăi ea, iritată de comportarea lui. Vreți să vindeți terenul? Da sau nu? Vă asigur că nu aveți de ce să vă neliniștiți. Am cu ce plăti!

Nu credea nimic din ceea ce-i spusese dar nu vroia s-o contrazică. Avocații lor vor avea tot timpul să facă asta. Își luă un bloc notes și scrise numele avocatului ei. Apoi, mai jos pe o altă pagină, mai zmângăli câteva linii înainte de a-i da coala de hârtie.

— Iată datele avocatului meu. O să-i anunț vizita dumneavoastră și o să-i cer să ia legătura cu avocatul pe care mi l-ați indicat. Acum mai am o singură întrebare să vă pun.

Alice aruncă o privire asupra numelui înscris pe hârtie, apoi o îndoi și o băgă în poșetă.

— Vă ascult.

— Mi-ar place să consult planurile, dacă asta nu vă deranjează. Înțelegeți că, fiind arhitect, trebuie să verific proiectul înainte de a aviza începerea lucrărilor. Reputația firmei noastre depinde de asta, spuse el cu un aer ironic.

Alice reflectă o clipă și sfârși prin a accepta. În fond cererea era rezonabilă.

— O să fac în așa fel ca o copie a planurilor să se afle pe masa dumneavoastră până la sfârșitul săptămânii. Sau, o să le aduc chiar eu, presupunând că mai aveți și alte întrebări de pus.

Umbra unui surâs îi trecu fugar pe chip.

— Inutil să vă deplasați până aici. Sunteți desigur foarte ocupată și nu vreau să abuzez de timpul dumneavoastră. Trimiteți-mi pe cineva cu ele!

De data asta era mai mult decât limpede. Inutil să mai insiste, nu dorea s-o revadă. De ce? Ce făcuse ca să merite un asemenea tratament? Nu era obișnuită să fie astfel îndepărtată. Se purta întotdeauna plăcut cu oamenii din anturajul ei și aceștia îi apreciau amabilitatea, zâmbetul și spontaneitatea. În afaceri, întâlnise diverse persoane, mai mult sau mai puțin dificile, dar niciodată pe cineva ca Paul Denver.

Rănită în amorul propriu, ripostă.

— Domnule Denver, am ciudata impresie că n-aveți deloc chef să-mi cedați această proprietate. De vreo oră, vă observ, încerc să vă înțeleg, dar mărturisesc că încă nu am găsit un motiv valabil pentru a-mi explica reținerea pe care o aveți în privința mea. Nu poate fi vorba de natura preocupărilor mele. Sunt respectabile și nu vă vor crea nici o neplăcere, dacă de asta vă e teamă. Poate, pur și simplu, nu mai vreți să vindeți? Vă propun atunci să scoateți imediat tăblița. Veți evita astfel să mai fiți deranjat. Din contră, dacă eu sunt obiectul reținerii dumneavoastră

și preferați să cedați altcuiva terenul, atunci spuneți-mi ca să știu la ce să mă aștept.

Paul nici nu se clinti. Chipul îi rămase ca de gheață ca și cum discursul ei n-ar fi avut nici un efect asupra lui.

De data asta Alice simți că-i sare muștarul. Își înșfăcă poșeta agățată de speteaza scaunului și se ridică dintr-un salt.

— Ei bine, domnule Denver, încântată de a vă fi cunoscut. Acum trebuie să plec. Sunt dezolată că v-am făcut să vă pierdeți timpul.

Și îi întoarse spatele îndreptându-se spre ușă.

Sentimente contradictorii îl încercau pe Paul. În fond ce dorea? Ca ea să plece? Să mai rămână? Nu mai stătu să se gândească. Sări din scaun și fugi după ea.

Alice tocmai se pregătea să iasă când el o ajunse din urmă. Apucînd-o violent de mână, o împiedică să mai facă vreo mișcare. Era o greșeală, bineînțeles, de a se apropia de ea, de a-i atinge pielea catifelată, de a-i simți căldura trupului, parfumul părului... Totuși nu se putea desprinde; o forță necunoscută îl împingea spre ea, și cu toate eforturile lui, nu-i putea rezista.

Cînd își ridică ochii spre el, privirile lor se încrucișară pentru o clipă.

— Nu plecați atît de repede... Lăsați-mi măcar timpul necesar să-mi cer scuze. Proprietatea e a dumneavoastră, dacă nu v-ați răzgîndit între timp.

Alice îl privi drept în ochi. Apoi, după o clipă de tăcere, îi răspunse:

— Nu... Cred că e mai bine să caut un alt teren. Slavă Domnului, sunt destule la vânzare. Ceva vă displace la mine și n-aș vrea...

La aceste cuvinte Paul o atrase brusc spre el.

— Să-mi displacă? o întrerupse în șoaptă. Dar nu înțelegeți... Unde este intuiția dumneavoastră feminină? Nu vedeți ce îndur ca să mă țin departe de dumneavoastră?

Apoi o lăsă și se dădu imediat înapoi. Dacă mai rămânea mult timp lângă ea, l-ar face să-și piardă capul, să cedeze dorinței care îl înfierbântase. Îi întoarse spatele și închise ochii, strângându-și pumnii de necaz. Ce i se va întâmpla? Abia o cunoscuse pe această femeie și murea de dorința de a o îmbrățișa, de a se pierde în ea. Niciodată o femeie nu-l mai tulburase într-un asemenea mod.

Alice îl privi, atinsă profund de cele ce auzise. N-o mințea. O dorea și o respingea totodată. De ce?

Se hotărî să găsească pe loc răspunsurile la această întrebare.

— Sunteți căsătorit? întrebă ea încercând să destindă atmosfera.

— Nu, mormăi el.

— Logodit, poate?

— Nici măcar.

— Grav bolnav, atunci? De o boală rușinoasă care vă condamnă pentru totdeauna la singurătate?

Un surâs ușor îi lumină pentru o clipă trăsăturile.

— Nu, o asigură el, cu o voce plăcută.

— Poate sunteți homosexual?

De data aceasta nu mai știu ce să-i răspundă. Își holbă ochii la ea cu un aer neîncrezător.

Alice îl cântări din cap până în picioare.

— Nu, nu cred, încheie ea examenul, izbucnind în râs. Ei bine, nici eu! Mi-ar place totuși să știu de ce ideea că mă doriți vă sperie atât. Înțelegeți-mă bine, nu caut să vă schimb părerea. Dar aș vrea să cunosc motivul, în caz că un asemenea incident s-ar repeta.

— Întotdeauna sunteți la fel de sinceră? se miră el, clătinându-și capul.

— Da... Nu sunt din cele care se învârtesc în jurul oalei de smântână.

Paul se apropie de birou și se așează din nou în scaun.

— Uitați tot ce v-am spus. Mi-am pierdut capul... Din cauza căldurii, poate?

Peretele invizibil pe care-l ridicase în jurul lui reapăruse. Chipul său se întunecă și ea înțelese că, indiferent care ar fi fost motivul lui, era hotărât s-o excludă din universul personal. Când își ridică în sfârșit ochii spre ea, privirea lui o impresionează. Atâta durere și amărăciune... De ce? Un bărbat atât de tânăr, seducător și viril... De ce atâta disperare, acest refuz în fața plăcerilor vieții?

Alice suspină, apoi își trecu cureaua genții peste umăr.

— Desigur, murmură ea și deschise ușa, știind bine că de data asta el nu va mai încerca s-o rețină. O să-l sun pe avocatul meu ca să ia legătura cu al dumneavoastră. La revedere, domnule Denver, adăugă ea surâzându-i slab.

Cum ieși afară, căldura care domnea pe străzi era s-o sufoce. Alergă spre mașina parcată lângă terenul de vânzare și se refugie în ea, departe de razele dogoritoare ale soarelui, departe de ochii lui Paul Denver. Nu se întoarce să privească înapoi dar se simțise permanent urmărită. Se instalează la volanul mașinii, demară cu nervozitate și rulează în direcția centrului, îndepărtându-se cât mai repede posibil de ciudatul Paul Denver. Poate, într-o zi, va reuși să înțeleagă ce se petrecuse. O simplă discuție de afaceri transformată foarte repede în ceartă. De ce?

În timpul după-amiezii i se întâmplă destul de des să se gândească la Paul Denver și de fiecare dată îi fu necaz. Până acum fusese întotdeauna atrasă de bărbații care luau numai părțile bune ale vieții, ca și

ea de altfel. Paul Denver, cu privirea lui întunecată și misterioasă, cu comportamentul distant, era atât de diferit de ceilalți. Totuși se simțise imediat atrasă de el și un fior o străbătuse la atingerea degetelor lui, o senzație pe care n-o mai încercase niciodată până atunci.

Cu inima bătând își reaminti în întregime scurta lor întâlnire, apoi se hotărî s-o șteargă din memorie. Avea mult de lucru și nu-și putea permite să-și piardă timpul gândindu-se la comportamentul ciudat al tipului ăsta.

Odată ajunsă acasă, luă teancul de scrisori îngrămădite în cutie. Aruncă o privire numeroaselor plicuri înainte de a le îndesa în poșetă. În afara unei scrisori de la mama ei, nu era nimic urgent.

Încărcată de pachete se apropie de intrare, încântată că se va regăsi în curînd în atmosfera răcoroasă a apartamentului ei. De cealaltă parte a ușii se făcu auzit lătratul nerăbdător al cățelușei ei. Când intră în casă, aceasta o primi nebună de bucurie, ridicându-se în două labe și frecându-se de picioarele ei.

— Bună, Plumeau, o salută ea îndreptându-se spre bucătărie. Numai un minut, te rog. Aranjez cumpărăturile și mă ocup de tine. Îți promit!

Și făcu precum zisese. După ce îi dădu să mănânce, o lăsă să se joace în grădină. Apoi își prepară un pahar mare de ceai cu gheață și se duse și ea la aer. Lungită pe șezlong se bucură în sfârșit de un moment de liniște. Lînga ea, Plumeau se tăvălea prin iarbă, mirosea florile ca și cum le vedea pentru prima oară. Grădina, separată de celelalte proprietăți printr-un zid înalt, era paradisul cățelușei. Îi inspectă fiecare colț, asigurându-se că nici un intrus nu-i încălcase teritoriul.

Casa lui Alice, în stil spaniol, era relativ mică dar bine concepută. Se compunea dintr-un dormitor, o cameră de zi împodobită de un șemineu uriaș, o bucătărie, un birou și o încăpere transformată în atelier de croitorie. În afară de magazin și de cursurile de croitorie, mai îndeplinea și funcția de consilier financiar al unor firme; își organizase de așa manieră timpul încât să-și poată bine îndeplini numeroasele sarcini. După o zi obositoare, îi plăcea să se refugieze la ea și uita în liniștea căminului, problemele datorate multiplelor ei activități.

În această seară, ca și în altele, lenevea în grădină savurându-și ceaiul cu gheață. În timp ce citea scrisoarea primită de la mama ei, surâzând adesea la frazele amuzante, soneria telefonului se făcu auzită din bucătărie. Lăsând ușa deschisă pentru Plumeau, se repezi înăuntru.

— Bună, Alice. Ce faci?

Vocea avocatului ei, de la celălalt capăt al firului, o făcu să tresară.

— Bună, Stan. Leneveam. Tu ce faci?

— Și eu bine. Scuză-mă că te sun atât de târziu, dar a trebuit să trec pe la tribunal și să reglez niște afaceri urgente. N-am avut o clipă liberă toată ziua.

— Nici o problemă. Vroiam să te rog să-l contactezi pe un oarecare Johnstone în privința unei proprietăți pe care intenționez s-o cumpăr.

Îi indică rapid adresa terenului scos la vânzare. Tocmai îi menționase numele lui Paul Denver, când interlocutorul ei o întrerupse.

— Ce coincidență! exclamă el. Paul Denver tocmai mi-a telefonat, înainte să te sun.

— Paul Denver ți-a telefonat? Nu înțeleg...

Stan izbucni în râs, văzând-o atât de mirată.

— Pentru că mă cunoaște personal, presupun că a preferat să ia legătura direct cu mine, decât să apeleze la intermediul avocatului său. De ce nu?

— Îl cunoști pe Paul Denver?

— Sigur. Ce-i așa de surprinzător în asta, Alice? Știi bine ca în profesiunea mea sunt nevoit să întâlnesc o mulțime de oameni, o tachină el. Pe unii i-am avut clienți, pe alții parteneri de joc la club, alții, cum a fost tatăl tău, colegi de barou.

Alice închise pentru o clipă ochii, hotărâtă să nu se pripească. Cu puțină răbdare, nu va întârzia să afle adevărul.

— Și din ce categorie face parte Paul Denver?

— În fond, din nici una din cele enumerate, continuă Stan. Paul ne-a desenat planurile vilei din Boulder Creak și a urmărit personal lucrările. Ca urmare, Patsy și cu mine, l-am invitat de mai multe ori să petreacă week-end-ul cu noi. Un bărbat fermecător, foarte discret în privința vieții lui particulare, dar inteligent și plăcut... Patsy îl pomeneste mereu, adăugă el amuzat. Îi place foarte mult compania lui și abia îl lasă să plece când trece pe la noi.

— Ești sigur că vorbim de aceeași persoană? Întrebă Alice stupefiată. Înalt, brunet, cu ochi căprui... și care nu surâde niciodată?

— Da, sigur este el. Dar nu sunt de acord cu tine asupra ultimului punct. Sunt sigur că nici Patsy. Nu și-ar crede urechilor dacă ar auzi ce mi-ai spus. Nu-i poate uita surâsul, irezistibil, călduros.

— Poate așa este, admise ea cu un aer gânditor. Probabil l-am întâlnit într-o zi proastă.

Lătrăturile lui Plumeau îi atraseră un moment atenția. O observă cu coada ochiului. Instalată în fața ușii de la bucătărie, se înverșunase pe biata salteluță pe care o târnuia cu dinții. Alice o lăsă în pace, preocupată de conversația cu Stan.

— Văd că Paul Denver este plin de calități. Dar înainte să te lansezi în enumerarea lor detaliată, mi-ar place să-mi spui dacă ați căzut de acord asupra vânzării terenului.

— Ei bine, drept să-ți spun... Am impresia că Paul Denver se interesează mai mult de viitoarea proprietăreasă decât de vânzarea terenului.

Alice rămase cu gura căscată.

— Ce vroia să știe? Îngăimă în cele din urmă.

— Propriu-zis nu mi-a pus nici o întrebare directă. Mi-a cerut să-i furnizez niște date mai ample asupra unei domnișoare Alice Quinn. Și-a ratat cariera, adăugă el, râzând. Ar fi fost un avocat perfect.

— Ce fel de date? se interesă nerăbdătoare Alice.

— Știi că nu-ți pot spune nimic. Secret profesional.

— Stan, uiți că nu suntem la tribunal.

— De acord, de acord... Ești prea dură cu mine. Și eu care încercam să mă amuz, jucându-mă de-a Cupidon... Nu mă lași nici măcar să-mi joc rolul până la capăt.

Alice scoase un suspin văzând-o pe Plumeau în mijlocul bucătăriei. Cățelușa îi furase un pantof și părea hotărâtă să-l facă bucăți. Pentru a scăpa de represaliile stăpânei, făcu un salt și fugi să se ascundă în fundul grădinii, departe de privirea ei contrariată.

— Stan, reluă ea pe un ton sever, adresându-se nașului ei. N-am mult timp la dispoziție. Plumeau e în stare să-mi întoarcă casa pe dos și dacă nu intervin imediat o să-mi petrec noaptea în grădină. În plus, am mult de lucru: corespondență de sortat, dosare de studiat, livrări la client... Încetează să mă porți cu vorba și răspunde-mi la obiect.

Stan nu se lăsă rugat.

— La început, când Paul m-a sunat, am crezut că dorește să se asigure că ești în stare să plătești proprietatea. I-am vorbit așadar de investițiile tale

anterioare, l-am convins că ești expertă în materie și că n-are motive de neliniște. Apoi mi-am dat seama că, în fond, îl interesează persoana ta. Ce să-ți mai spun? ... Crede-mă, am fost foarte scurt, spuse el râzând. Este doar la curent că ți-ai terminat în mod strălucit studiile, că ești nemăritată și că trăiești singură. I-am mai spus în trecere că sunt avocatul, dar și nașul tău, și că tatăl tău era judecător, asta în cazul că ar avea intenții rele în privința ta.

Alice bombăni printre dinți. Mai bine ar fi tăcut. Ar fi preferat ca Paul să nu știe nimic despre ea. Dar acum ar fi dorit să știe adevăratul motiv al telefonului lui Paul Denver. De ce luase contact cu avocatul ei? De ce îi pusese atâtea întrebări?

— Nu înțeleg, la ce i-ar putea servi atâtea informații inutile, remarcă ea cu calm.

— Inutile? Nu-i înțelegi deloc pe bărbați, micuța mea, interveni Stan cu un suspin resemnat. L-ai făcut praf! Nici o umbră de îndoială asupra acestui fapt.

Făcut praf? Alice era să izbucnească în râs. Nu era deloc impresia pe care și-o făcuse azi dimineață în biroul arhitectului.

— Patsy și cu tine încercați mereu să-mi găsiți un bărbat. M-aș fi mirat dacă ați fi abandonat așa repede. Ei bine, dezolată că trebuie să te contrazic, dragul meu nas, dar Paul Denver nu este deloc făcut praf, departe de asta. Astăzi, în timpul întrevederii noastre, s-a arătat foarte grosolan.

— Grosolan? Foarte interesant... Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Nu, refuz să-ți dezvălui ceva. După părerea mea, ai cam multă imaginație pentru un avocat... și ai fi în stare, cum te știu, să deformezi lucrurile. Acum, dragul meu, trebuie să încheiem convorbirea, continuă ea, auzind lătrăturile câțelușei. Plumeau mai

face cine știe ce năzbâtie. Dacă nu o opresc imediat, Dumnezeu știe ce se mai alege de casa mea.

— Vino să cinezi cu noi într-una din serile astea, încheie Stan, apoi adăugă râzând. Nu uita să-l inviți și pe Paul. Patsy va fi încântată să-l revadă.

Alice se făcu că n-a auzit ultima remarcă. Îl salută și se grăbi să închidă. Fugi imediat în căutarea lui Plumeau, înainte să mai facă alte stricăciuni. Dar nu reuși să-și ia gîndul de la Paul, de la neașteptatul lui telefon.

II

Câteva zile mai târziu, Lori Everett o sună pe Alice la magazin, în momentul când se pregătea să plece la bancă. Deși era foarte grăbită, nu spuse nimic și o ascultă cu răbdare pe tânăra femeie. Lori era una din cele mai bune cliente și, datorită ei, obținuse adresa proprietății lui Paul Denver.

— Nu te țin mult, spuse Lori. Vroiam numai să-ți spun că Paul Denver va lipsi câteva zile din oraș. Știu că dorește în mod deosebit să verifice planurile înainte de începerea lucrărilor și m-am gândit că ai putea trece în seara asta pe la el ca să i le dai chiar tu.

Să se ducă la Paul Denver? De ce?

— Ascultă, tocmai plecam la bancă. Pot să-i las planurile la birou înainte de a mă întoarce la magazin.

— Ei bine... Nu este la birou, îngăimă Lori cu o voce ciudată. Este foarte ocupat și nu se va elibera înainte de căderea serii. Cred că, dacă vrei să închei această afacere cât mai curând, trebuie să-i duci planurile diseară.

Alice se încruntă. În mod clar, Lori era la curent atât cu proiectele ei cât și cu solicitarea lui Paul. Probabil erau foarte apropiați. Poate trăiau împreună? Sau aveau doar o legătură? Ridică din umeri. Ce importanță avea! Nu era treaba ei să se amestece în viața lor particulară. Un singur lucru conta în prezent: terenul. Ea avea nevoie, clientele ei la fel, de o nouă clădire pentru a-și continua cursurile în bune condiții.

— De acord, acceptă ea fără cea mai mică ezitare. La ce oră și la ce adresă?

Aparent încântată de turnura pe care o luau evenimentele, Lori se grăbi să-i dea toate indicațiile, explicându-i pe scurt cum să ajungă la domiciliul lui.

— Să zicem la ora opt. Ți convine?

— Da, e perfect, răspunse Alice, resemnată.

— Bine. Sper că vei găsi cu ușurință casa, continuă ea râzând. Dacă din întâmplare ai dificultăți, nu te îngrijora. Încurcăturile sunt specialitatea fratelui meu. Are un dar deosebit de a le atrage.

Alice rămase fără glas o clipă, surprinsă de faptul că Lori era sora lui Paul.

— Sunt sigură că totul va merge bine, o asigură ea. Vreau ca lucrurile să înceapă cât mai curând posibil și-i voi duce în această seară planurile domnului Denver, ca să nu existe motive de întârziere.

— Pe curând, atunci, mai spuse Lori înainte să închidă.

Alice cântări cu un aer gânditor propunerea clientei ei. Ciudată... Ar fi preferat să fixeze o întâlnire mai devreme, în cursul după amiezii, ideea de a-l revedea pe Paul Denver n-o făcea să se simtă în largul ei. Dar n-avea de ce să fie îngrijorată în privința asta. Cum va pune mâna pe planuri, îi va mulțumi pentru vizita ei și-i va cere să plece.

Totuși, spre marea ei surpriză, vizita ei la Paul fu mult mai de durată decât prevăzuse și mult diferită față de ceea ce își imaginase.

La început, după cum presimțise Lori, îi fu destul de greu să găsească vila. Numărul casei ca și numele străzii erau ascunse sub o iederă agățătoare și făcu de mai multe ori înconjurul caselor până a se opri în fața porții lui. Era exact ora opt și cinci când puse degetul pe butonul soneriei.

Așteptând să vină cineva să-i deschidă, admiră casa construită din cărămidă roșie, înconjurată de flori și numeroși arbori. Remarcă și faptul că reședința lui Paul Denver era mult mai călduroasă și mai primitoare decât persoana lui.

Pregătită să se găsească în fața chipului său sumbru, tresări când auzi o voce feminină în interior.

— Alice, tu ești?

Recunoscui imediat vocea lui Lori Eve-rett.

— Sigur, aprobă ea pe un ton iritat.

— Bine. Mi-era frică că nu vii. Ești în întârziere.

Alice refuză să continue convorbirea cu o cutie.

— Acum, mă aflu aici. N-ai de ce să fii îngrijorată, lansă ea fără a catadicsi să-și ceară scuze.

— Paul te așteaptă în grădină, lângă piscină. N-ai cum să te rătăcești. Traversează parterul și ieși pe ușa din fundul holului. Dacă se reped câinii la tine, nu te speria, nu sunt răi. Vin și eu, imediat ce termin să mă aranjez.

Câinii? Deci erau mai mulți și erau probabil foarte mari dacă Lori se gândise s-o avertizeze. Urmă un ușor scârțâit și ușa se deschise în fața ei. Precum Alice în țara minunilor, intră pe culoarul liniștit pe care îl parcurse în vârful picioarelor în direcția grădinii. În trecere aruncă o privire grăbită celorlalte încăperi. Mobile frumos lustruite erau așezate pe covoarele groase orientale. Tablourile împodobeau pereții. Ca și biroul lui, totul era într-o ordine și o curățenie remarcabilă. O femeie se îngrijea desigur de întreaga locuință. Poate o menajeră? Sau Lori...

Sau o altă femeie? Prietena lui? Iubita lui? De ce nu? Ce-ar fi fost de mirare să existe o femeie în viața lui? Paul și o altă... I se strânse inima la acest gând.

Ajunsa în fața ușii enorme care dădea în grădină, tocmai se pregătea să iasă când trei ciobănești enorme se repeziră spre ea. Ezită o clipă. Apoi, văzând că n-au

intenția s-o atace, întredeschise ușor ușa și le întinse timid mâna. Câinii, bucuroși că aveau o vizită, se apropiară imediat, o adulmecară îndelung, îi linseră degetele cu limba lor aspră și se frecară veseli de picioarele ei. Erau incitați dar, în mod sigur, deloc periculoși.

Simțindu-se în siguranță Alice se aplecă spre ei și le mângâie afectuos blana de o albeață imaculată. Fiecare câine avu dreptul la un surâs și la un compliment ca să nu dea naștere la gelozie. — Încântată de a face cunoștință cu voi domnilor, murmură ea tandru. Știți din întâmplare unde se ascunde stăpânul vostru?

Un zgomot venind de la piscină îi atrase atenția deodată. Inutil de a căuta mai departe. Paul Denver se găsea în apă. Îl privi un moment apoi, văzând că nu i-a observat venirea, se decise să aștepte.

Mai încolo, în mijlocul florilor, se zăreau câteva scaune așezate în jurul unei mese. Se instalează în penumbră, luminată doar de lampadarul așezat lângă intrarea casei. Câinii veniră imediat să se așeze la picioarele ei. În compania lor, Alice își puse planurile clădirilor pe genunchi și respiră profund pentru a-și calma nervii încordați. În curând îl va înfrunța pe Paul care nu se va arăta desigur la fel de primitor ca și câinii lui.

Apoi, brusc, îi veni să izbucnească în râs. Era aici singură, acasă la un bărbat seducător, înconjurată de câinii lui. O lună romantică se reflecta în apa bazinului. O lumină difuză încălzea contururile obiectelor din jurul ei. Iar acest scump de Paul Denver nici n-o observase.

Contrar celor crezute de ea, Paul Denver știa că Alice se găsea acolo. Tocmai o zărise.

Nu știa motivul vizitei ei și se întreba de cât timp era acolo; dar în fundul sufletului lui presimțea că era

ea, așezată pe marginea piscinei, înconjurată de cei trei ciobănești. Spera că era chiar ea, în carne și oase și nu un rod al imaginației lui. Se gândise atât de mult la ea, după prima lor întâlnire... Surâsul ei, căldura pielii ei îl urmăriseră zi și noapte. Acum, în obscuritate, se simțea în sfârșit capabil să-și deschidă sufletul în fața ei, să distrugă zidul care-l înconjura în plină zi. Remarca Tinei îi traversă brusc memoria:

„Nu te arăta niciodată unei femei ziua, îi spusese ea înainte de a pleca. Riști s-o faci să moară de frică.”

După ce mai făcu un bazin, Paul ieși din apă. De departe, contemplă un moment silueta tinerei femei așezată în lumina difuză a lampadarului. Razele sidefii ale lunii se reflectau în părul ei negru în timp ce-l aștepta jucându-se cu câinii. O privi zâmbind, apoi râzând, fascinat de bucuria interioară pe care o emana persoană ei. Îmbrăcată într-o fustă neagră strâmtă și o bluză de mătase albă, era de o frumusețe răpitoare, tulburătoare.

Cu toată distanța și întunericul, Alice îi simți privirea oprindu-se asupra ei, apoi cercetându-i fierbinte trupul. Mai târziu în liniștea nopții îi auzi vocea dulce și profundă.

— Alice, găsești limonadă pe măsuta de lângă intrare. Servește-te și umple un pahar și pentru mine.

La chemarea lui se întoarse spre el, tulburată. Visa? Era într-adevăr mulțumit s-o revadă?

Ezită un moment, apoi se apropie de masă și se servi cu răcoritoare. Paul profită de răgaz ca să-și îmbrace halatul de baie apoi se apropie încet de ea. La câțiva pași de ea, se opri brusc și-i privi cu intensitate chipul. Un surâs apărui, încetul cu încetul, pe buzele sale.

Alice îl privi emoționată. Uită de privirea lui dezagreabilă din timpul primei lor întâlniri, de scopul vizitei ei, de planurile așezate pe scaun... Toată

atenția se concentrează asupra bărbatului care stătea în picioare în fața ei. Cu inima bătând îi întinse un pahar pe care el îl acceptă fără să rostească vreun cuvânt

— În sănătatea ta, domnule Denver! îngăimă ea când își reveni un pic.

Bucuria îi luminează trăsăturile sumbre.

— În sănătatea ta, domnișoară Quinn! murmură el, continuând s-o observe. Nu că m-aș plânge... dar mi-ar place să știu totuși motivul vizitei tale.

La sunetul, vocii lui, atât de dulce și mângâietor, o căldură ciudată îi străbătu trupul. Era atât de schimbat astăzi. Devenise cu totul altfel, acel bărbat irezistibil de care îi vorbise Stan la telefon.

— Mă așteptai, șopti ea fără să se mai gândească.

— Da, e adevărat, surâse el. Dar nu știu deloc de ce ai venit... Haide, așează-te, continuă el, conducând-o spre un scaun. Văd că te-ai împrietenit deja cu câinii mei...

— Sunt superbi, îl întrerupse Alice, prudentă. Cum se numesc?

— Ding, Dang și Dong.

Izbucni în râs văzând cele trei capete ridicându-se și întorcându-se spre Paul.

— Seamănă ca trei picături de apă. Cum îi poți distinge?

— Sincer vorbind, nici nu încerc, ar fi imposibil. Strig cele trei nume și mă dau la o parte din drumul lor.

— Înțeleg... Nu e ușor deloc să te ocupi de trei câini dintr-odată. Eu n-am decât una și-mi face destule probleme și... pagube.

Paul luă notă imediat. Alice iubea câinii. Încă un punct în favoarea ei.

— Știi, era cât pe ce să am cinci, îi explică el. Făcuse pui cățeaua unui client de-al meu. Cum nu-i putea păstra pe toți, m-a întrebat dacă sunt interesat.

Am acceptat bucuros și, în ziua stabilită, m-am prezentat la el acasă ca să aleg unul. A fost foarte greu: erau unii mai frumoși ca alții. Atunci, i-am luat pe toți trei. Noroc că doi dintre ei fuseseră deja dați, altfel m-aș fi trezit cu toți în brațe la poartă.

Alice îi zâmbi.

— Aș înnebuni dacă aș avea cinci ca Plumeau.

— Plumeau?

— Este numele cățelușei mele. O pekineză vioaie și isteată care își petrece cea mai mare parte a timpului scotocind pe unde nu trebuie.

— Ce idee nostimă să pui unui cățel numele de Plumeau!

— Tu mă critici? se zbârli Alice. Cum îndrăznești, când n-ai găsit nimic mai bun decât Ding, Dang și Dong?

Paul izbucni în râs.

— Ai dreptate. Plumeau este categoric un nume mai frumos și sunt sigur că se potrivește năstrușnicului tău ghem de blană. Alice, am sentimentul că mă ții sub observație, adăugă el după un moment de tăcere. De ce? Ce s-a întâmplat?

La aceste cuvinte, Alice nu se putu împiedica să roșească.

— Sunt dezolată. Propriu zis, mă întrebam... Mă întrebam dacă, după întâlnirea pe care am avut-o la biroul tău, n-ai suferit o spălare a creierului, lansă ea încercând să-și ascundă tulburarea.

— Spălare a creierului? Nu știu. Poate sunt doar într-o formă mai bună noaptea?

— Poate ești vreun vampir?

— Nimic mai simplu. Rămâi până la miezul nopții și vei vedea.

Propunerea o tentă pe Alice, dar preferă s-o respingă.

— Nu, mulțumesc... Poate altă dată, spuse ea, grăbindu-se să schimbe subiectul. Am impresia că nu erai la curent cu vizita mea. Mă înșel?

— Nu, chiar că nu eram, răspunse Paul calm. Dar văd planurile pe scaun lângă tine. Presupun că sunt ale tale și că te-ai hotărât să le aduci mai devreme decât prevăzusem.

Alice dori atunci să-i explice circumstanțele vizitei ei, pentru a evita orice neînțelegere.

— Lori Everett mi-a telefonat în dimineața asta. M-a rugat să trec pe la tine în această seară ca să-ți dau documentele înainte de plecare.

— Înainte de plecare? Ia te uită! se miră Paul cu un aer amuzat.

Alice se încruntă. Căzuse oare într-o cursă?

— Chiar așa. Mi-a spus că o să lipsești câteva zile. I-am propus atunci să le las la tine la birou în această după amiază, dar ea mi-a spus că nu vei trece pe acolo.

— Scumpa de Lori... Mă întreb câteodată de ce mă mai complic cu o secretară când sora mea se îngrijește singură de viața mea profesională... și de cea particulară, insistă el pe un ton sec.

În întuneric, Alice nu-i putea distinge clar trăsăturile, fiind astfel incapabilă să-i descifreze gândurile. Era furios? Sarcastic? Se hotărî să facă lumină...

— Crede-mă, nu încerc să mă amestec în viața ta particulară...

Și luând planurile de pe scaun, i le întinse. Paul le luă și le ținu în mână, fără a le arunca măcar o privire.

— Ții mult la proprietatea asta, nu?

— Da, mult.

— E totuși un lucru pe care nu îl înțeleg. Sunt atâtea clădiri goale de vânzare în oraș... De ce nu cumperi una dintre ele? De ce să te lansezi în lucrări atât de

importante și costisitoare, când totul ar putea fi așa de simplu rezolvat?

Alice se așează mai comod în scaun și încercă să se destindă. Se așează picior peste picior și, când fusta îi descoperi mai mult picioarele frumos modelate, nu făcu nici o mișcare să le ascundă. Privirea lui Paul întârzie asupra lor, dar ea se făcu că nu bagă de seamă.

— Privește planurile. O să observi imediat că am introdus niște elemente care nu există în majoritatea construcțiilor.

— De ce nu mi le prezinți chiar tu? Tânăra îi cântări îndelung propunerea înainte de a-i răspunde. Majoritatea oamenilor, când aflau de interesul pe care-l purta ea handicapatilor, n-o înțelegeau. Unii chiar își băteau joc de ea, alții o porecliseră „Sfânta Alice”, sau alte porecle nemeritate. Alice știa de ce dorea să vină în ajutorul handicapatilor. Nu din milă, nici pentru a atrage admirația prietenilor.

— Este un secret? o întrebă el ghicindu-i ezitarea.

— Nu... Mulți se înșeală asupra intențiilor mele și prefer să evit subiectul.

Fără un cuvânt, Paul își goli paharul de limonadă și-l puse pe masă. Apoi își ridică capul și o privi drept în ochi. Ea trebuia să decidă dacă era pregătită sau nu să-i dezvăluie acel secret. Erau atâtea lucruri pe care dorea să le știe despre ea... dar nu vroia s-o bruscheze, s-o sperie...

Continuă să-i examineze chipul. Emoționată, Alice citi în privirea lui că nu aștepta nici un răspuns de la ea, că o lăsa să aleagă singură... De ce? Își încercă șansa.

— Cea mai mare parte a salariatilor mei de la Patchwork sunt handicapati sau persoane în vârstă care ne ajută, începu ea. După cum bănuiești, clădirile nu sunt în general echipate în maniera de a le facilita

accesul. Dar asta nu va fi și cazul noilor mele construcții. Vor fi special făcute pentru ei; terenul tău aflându-se lângă un cămin-spital și un centru de recuperare, salariații mei vor fi avantajați.

Paul o ascultă fără s-o întrerupă. Contrar celor ce era obișnuită să audă, el nu-i făcu nici o observație neplăcută. Clătină din cap, apoi desfășură planurile pe care i le dăduse. Le examinează un moment, înainte de a se apropia de lumina lampadarului și de a verifica mai de aproape unele detalii. Când termină în sfârșit lungul și minuțiosul studiu, se întoarce spre ea. Puse planurile pe masă și luă loc din nou pe scaun.

— Arhitectul pe care l-ai angajat este excelent, remarcă el calm. Numele lui nu-mi este cunoscut. Lucrează pentru un birou local?

— Bill Avery își obținuse diploma, când a fost victima unui grav accident în care și-a pierdut un picior. De atunci, cum nimeni nu vroia să-i ofere o slujbă, a hotărât să se instaleze pe cont propriu și lucrează acasă.

— Este... unul din prietenii tăi? întrebă Paul, cu o ușoară neliniște în voce.

— L-am cunoscut prin intermediul soției lui. Urma cursuri la Patchwork și când mi-a vorbit de preocupările lui, am dorit imediat să-l angajez. Fiind el însuși handicapat, le înțelege mai bine problemele. Rezultatul e aici, în fața ta... Ți se convine, sper? se interesă ea după o scurtă tăcere.

— Mi-ar place să păstrez câteva zile planurile, dacă asta nu te deranjează și să-l contactez pe Bill Avery, din partea ta, ca să discut cu el niște amănunte.

— Dar chiar te rog! îi spuse ea ironică. Nu mi-ai cerut aprobarea înainte să-i telefonezi avocatului meu. N-ai probabil nevoie de acordul meu pentru a te adresa arhitectului meu.

— Doresc să-l întâlnesc pe Bill Avery pentru motive pur profesionale, preciză Paul. Discuția mea cu Stan Philby era, din contră, strict personală. Vroiam să-l trag de limbă, adăugă el surâzând larg.

Și nici măcar nu-i era rușine să-și mărturisească intențiile.

— Dar, de ce?

— Din ce mi-a spus Stan, am înțeles că ești o femeie deosebit de inteligentă. Sunt sigur că ești capabilă să ghicești și singură motivul telefonului meu. Eram mort de curios să aflu mai mult asupra acelei ființe seducătoare care nu înceta să mă intrige.

Învăluită în obscuritatea protectoare, Alice își regăsi curajul de a-i vorbi pe față.

— Și tu ești o enigmă, Paul, mărturisi ea dintr-o suflare. Da... Pentru mine, în orice caz. Îmi vine greu să te urmăresc. Atunci în biroul tău, cu o mână mă chemai, cu cealaltă mă respingei. De ce, Paul?

La aceste cuvinte, el se ridică dintr-un salt. Băgându-și mâinile în buzunarele halatului, se întoarse spre piscină. Privirea lui întunecată se pierdu în adâncul apei.

— Uitasem că nu-ți stă în obicei să te învârți în jurul oalei cu smântână.

Alice nu răspunse la provocare.

— În acea zi, aveam impresia că abia așteptai să scapi de mine, continuă ea, hotărâtă să meargă până la capăt. Apoi, mi-ai mărturisit singur, că nu știi cum să rezisti în fața farmecului meu. Și nu ai ezitat să-i telefonezi nașului meu pentru a obține informații despre mine! Nu înțeleg...

Paul se întoarse brusc. Alice își părăsi scaunul și se apropie de el. Îi plăcea sau nu, în seara asta era hotărâtă să afle tot. Când îi atinse brațul cu mâna, îl simți cum se încordează.

— Paul, ascultă-mă te rog. Voi fi sinceră cu tine fiindcă nu vreau să mă înțelegi greșit. Să știi că n-am încercat niciodată să-ți sucesc capul, nici astăzi, nici în ziua primei noastre întâlniri. Mă simt atrasă de tine, e adevărat... Dar nu te simți obligat să te porți altfel cu mine, din cauza asta.

— Alice, îmi faci sarcina și mai dificilă, suspină el, dezorientat.

— Totuși... încerc să te înțeleg.

— Ești și foarte tenace, remarcă el scrutându-i fața cu un aer gânditor. Când muști din momeală, nu-i mai dai drumul. Alice nu păru ofensată.

— Cred că ai dreptate, admise ea. Ca fetiță, nu încetam să-i hărțuiesc pe părinții mei cu o mulțime de întrebări. De atunci nu prea m-am schimbat și perseverez când n-am obținut rezultatul dorit.

— Fetiță... Aveai coade?

— Coade? Ce legătură au cu discuția noastră? Credeam că vorbim despre tine...

— Mi te imaginam la acea vârstă...

— Dificilă, lasă-mă să te ajut. Eram slabă ca un băț, cu părul lung legat într-o coadă de cal și cu o pereche de ochelari pe vârful nasului...

— Și cu ochelarii ce-ai făcut? șopti el, aplecându-se spre ea. Domnișoară Quinn, să nu-mi spui că porți lentile de contact?

— Ba da, domnule Denver. Ca să te văd mai bine. Ești satisfăcut aflând acum că pot fi vulnerabilă, cu toată tenacitatea și sinceritatea mea?

Paul o trase brusc de mână și o luă în brațe.

— Nu... Dar asta mă satisface și mai mult, mormăi el lipindu-și buzele de ale ei.

Acest sărut atât de așteptat... De atâta vreme dorit... Cu inima bătând, o strânse și mai tare. Știa bine că nu trebuie s-o atingă, riscând astfel s-o piardă, poate, pentru totdeauna. Dar nu putea să reziste

chemării ei. O clipă de abandon și apoi o să-și revină. Totuși... Amețit de parfumul trupului ei, de căldura pielii catifelate și a buzelor ei, o înlănțui din toate puterile, savurând gustul gurii ei, tulburat de bătaile inimii ei lipite de pieptul lui, de tremurul trupului plin de dorințe nemărturisite. Alice îi înconjură gâtul cu brațele și se dăruie în întregime îmbrățișării voluptuoase.

Paul își îngropă fața în părul mătăsos și îi mângâie ceafa cu buzele.

— Oh, Alice... Alice, ce bine e... Cum o să te pot lăsa să pleci?

Ea îl strânse cu patimă. Niciodată nu se mai simțise atât de fericită, de satisfăcută în brațele unui bărbat. De ce o fi vrut el s-o lase să plece?

— Paul, nu-mi da drumul, îi șopti ea la ureche. Te rog...

— Trebuie. Dacă nu în seara asta, într-o zi sau alta tot va trebui...

— Paul...

Se agăță cu disperare de el. Dorea la rândul ei să-l mângâie, să-l înflăcăreze cu sărutările ei. În timp ce el continua să-și plimbe cu voluptate mâinile pe șoldurile ei, Alice încercă să-și strecoare încetișor mâna în deschizătura halatului de baie.

Paul o prinse brusc de încheietură și o împiedică să-și atingă scopul. Apoi se îndepărtă cu brutalitate. Alice, descumpănită, ridică capul și rămase pironită locului, zărind o luminiță stranie în ochii întunecați. O expresie de durere, apoi una de dorință, urmată de alta de dezgust i se succedară pe chip. Cum putea ea să ghicească că nu pe ea o ura, ci doar pe el, pe el însuși? O împinse cu răceală.

Alice căută în privirea lui o explicație a gestului său neașteptat. Rănită în sufletul ei, confuză, îi întoarse spatele și se apropie de scaun pentru a-și lua poșeta.

— Alice, te înșeli, interveni Paul cu un suspin.

— Da... știu.

Îl observă un moment. Greșise lăsându-se pradă sentimentelor ei, dar mai ales crezând că el le împărtășește. Respiră profund, încercând să-și regăsească stăpânirea de sine.

Impresionat de supărarea ei, Paul înaintă spre ea dar se opri brusc. Nu, mai bine s-o lase să plece. Dacă nu, va fi prea târziu. Cum ar putea să suporte oroarea din ochii ei, când îi va vedea corpul? Nu exista nici o soluție. Trebuia cu orice preț s-o părăsească acum! Totuși nu vroia ca ea să-i interpreteze greșit atitudinea.

— Te înșeli, repetă el. Să nu crezi că te gonesc din plăcere. Aș vrea să te păstrez dar nu pot.

— Nu te neliniști pentru mine! Chiar mă distrează să fiu tratată ca o jucărie, să fiu mângâiată cu o mână și apoi aruncată cu cealaltă.

Lătratul unuia dintre câini le atrase dintr-odată atenția. Ușa care dădea în grădină se deschise și amândoi se întoarseră instinctiv spre ea, chiar în momentul când Lori apărea cu o tavă plină de gustări. Surâzătoare, înaintă spre ei.

— Bună, Alice, scuză-mă că am întârziat atât, spuse ea punând platoul pe masă. Sper că ați avut tot timpul să verificați planurile. Am profitat de răgaz ca să fac câteva senvișuri. Ce părere aveți?

Paul se apropie de Alice și, luînd-o de braț, o conduse spre un scaun. Tânăra avu o mișcare de împotrivire dar, dată fiind prezența lui Lori, încercă să se prefacă. Paul înțelese și încercă să-și păstreze la rândul lui calmul.

— Bună idee, muream de foame, strigă el pe un ton voit nepăsător. Și tu Alice?

Ea nu mișcă, nici măcar nu catadicsi să-i răspundă la întrebare. Era clar că Paul nu dorea ca sora lui să

afle de incidentul survenit în absența ei. Dar, fiindcă nu slăbea deloc strânsoarea, îl urmă fără voia ei.

Când Lori se oferi s-o servească, o refuză imediat cu un zâmbet.

— Nu mulțumesc, eu nu. Trebuie să plec imediat. Am încă mult de lucru pentru acasă și vreau să termin totul până mâine dimineață.

Paul o prinse din nou de braț cu toată puterea.

— N-am terminat încă de discutat, insistă el calm.

Data fiind prezența lui Lori, Alice preferă să nu riposteze.

— Credeam totuși...

— Am încă câteva întrebări să-ți pun, o întrerupse el cu politețe, ajutând-o să se așeze.

— Nu mai avem nimic să ne spunem, remarcă ea cu un surâs ușor.

Lori se încruntă și studie pe rând fețele vecinilor ei de masă.

— Deja? întrebă ea neliniștită. Alice se grăbi s-o liniștească.

— Ei bine, în timpul absenței tale, Paul a verificat planurile. Acum, hotărârea pe care o va lua depinde numai de el. Eu nu mai am nimic de adăugat...

Luă un senviș de pe platou și-l gustă din vârful buzelor, cu ochii ațintiți asupra bărbatului așezat în fața ei.

Paul nu-și putea desprinde ochii de pe gura ei cărnăasă. În timp ce ea savura preparatele lui Lori, el își amintea de gustul buzelor ei, de căldura trupului străbătut de fiori... Deci ea conta să se răzbune din cauza refuzului lui, torturându-l la foc mic până o să-l facă să-și piardă mințile...

Se servi și el cu un senviș iar apoi se întoarse spre sora lui.

— Lori, faci progrese! Nu e rău deloc ce ne-ai preparat!

— Nu e rău? Glumești, este excelent!

— Odată... se mai întâmplă...

— E drept, nu sunt prea talentată la bucătărie, admise tânăra râzând.

— De multe ori mă gândesc și eu la asta, o tachină Paul. Știi, nu toată lumea se poate lăuda cu preparate din vânat sau cu pizza stropită cu sirop. În fond, nu te descurci deloc rău!

Alice remarcă tonul glumeț al lui Paul, surâsurile complice pe care le schimbau vorbind. Ca frate și soră aveau aerul că se înțeleg bine, că le place să se ciorovăiască. Era atât de diferit față de ea, atât de destins și surâzător. Ce noroc avea Lori!

Pierdută în gândurile ei, Alice tresări brusc auzind soneria telefonului. Paul se ridică să răspundă, dar înainte de a se îndepărta, se întoarse spre ea.

— Nu pleca, zise el simplu.

Ea îl urmări din ochi în timp ce el se apropia de un stâlp fixat la marginea bazinului. Deschise cutia instalată pe el și ridică receptorul.

— Aici Denver, se prezentă el interlocutorului nevăzut.

La aceste cuvinte Lori nu se putu împiedica să izbucnească în râs.

— Tot timpul îi spun lui Paul să fie mai amabil la telefon, să nu mai strige așa în receptor. Într-o bună zi cineva va crede că i s-a făcut legătura cu Denver din Colorado și-i va închide în nas. Mama mereu îl necăjește în privința asta de câte ori îi telefonează... dar în zadar, nu-i nimic de făcut!

Alice își holbă ochii și o privi pe Lori cu un aer năucit. Vorbea de fratele ei cu atâta dragoste și căldură... Apoi își aminti de conversația ei cu Stan. Și acesta nu se mai oprea lăudându-i calitățile, amabilitatea, purtarea față de Patsy, surâsurile irezistibile. La toți le plăcea compania lui, îi apreciau

inteligența, umorul. Numai ea, Alice, nu avea drept la toate astea. De ce o izgonea din calea lui? De ce refuza să-și deschidă inima în fața ei?

— Mama? repetă ea, nemaștiind ce să spună.

În fața uimirii ei, Lori se încruntă. Apoi o licărire malițioasă apăru în ochii ei și îi surâse.

— Da. Paul are și el o mamă, la fel ca toată lumea, replică ea cu o voce dulce. Parcă nu-ți vine să crezi.

— Bineînțeles, bănuiam, se bâlbâi Alice. Ceea ce mă îngrijorează este comportamentul lui, mai mult decât ciudat, la adresa mea. Pare atât de diferit cu alții... Lori, nu mai știu ce să cred.

— Dacă asta te mai liniștește, să știi că nici pentru el nu este prea ușor. De când te-a întâlnit este literalmente întors pe dos.

Alice tăcu o clipă, apoi se gândi să orienteze cu abilitate discuția spre un alt subiect.

— N-aveți același nume de familie, remarcă ea.

O strâmbătură de durere deformă o frântură de secundă chipul tinerei femei.

— Am fost căsătorită... Acum sunt divorțată, explică ea calm, înainte de a continua. Paul nu m-a abandonat niciodată. A rămas lângă mine, m-a ajutat să ies cu bine din toate. Acum este rândul meu să-i întind mâna, să-i ofer fericirea pe care o merită din plin.

Alice înțelese imediat unde bătea Lori.

— Ascultă, nu e așa de simplu. Nu poți să-i hotărâști tu viața...

— De ce nu?

Alice aruncă o privire furișă spre Paul. Prins încă de conversație, era departe de a bănuși că cele două femei vorbesc de el, departe de a ghici ce întorsătură intimă luase conversația lor. Alice se întoarse spre Lori și o privi drept în ochi.

— Dacă încerci să mă arunci în brațele fratelui tău, ai greșit-o, declară ea fără înconjur. Inutil să continui, nu mă pretez la acest joc.

Lori nu se lăsă convinsă.

— Alice, Paul este un om singur. Vin să-l văd cât de des pot, dar știu că prezența mea nu-i ajunge, chiar dacă îi face bine. Acum câțva timp, o femeie s-a purtat mizerabil cu el și, după acest eșec, a hotărât să se închidă în el, să evite orice relație. Această nerușinată, continuă ea cu fața roșie de mânie, l-a părăsit în momentul când avea mai multă nevoie de ea.

— Lori...

— Tina l-a rănit atât de tare, încât nici acum nu este pe deplin refăcut. N-a putut să șteargă din sufletul lui răutățile pe care i le-a spus. Pe cât am putut, am încercat să-l fac să uite, dar nu prea am reușit.

Să uite? Ce anume? Despre ce răutăți vorbea?

— Și crezi că eu voi reuși? Întrebă Alice. Și de ce tocmai eu?

— Paul are o problemă... foarte deosebită. Sînt convinsă că pe tine nu te va deranja.

Alice reflectă o clipă la ceea ce-i spusese Lori în privința lui Paul.

— Ai neglijat totuși un amănunt, remarcă ea suspinând. Ai vrut să mi-l prezinți, fără să-mi ceri și mie părerea, și iată că ne-am întâlnit. Dar poți să știi dacă îi și plac?

— Îi placi Alice, sunt sigură, afirmă Lori. Te observă mereu, te mănâncă din ochi...

— Lori, si dacă el nu este de acord cu metodele tale? o întrerupse Alice exasperată. Poate îți va reproșa mai târziu că m-ai scos în drumurile lui? Și eu la fel... cine știe?

— Risc, replică Lori fără urmă de ezitare. Mai târziu, vom vedea... Are nevoie de tine, Alice, de o

femeie ca tine, dulce și tandră, pentru a-i alina suferința, pentru a-i reda în sfârșit gustul de viață. Adu-i puțină fericire, Alice, dă-i puțin din pofta ta de viață, măcar pentru un timp. Așteaptă asta de atâta vreme...

Tânăra scutură din cap cu un aer resemnat. Nu era nimic de făcut, nu va reuși s-o convingă pe Lori să-și schimbe planurile.

— Ești la fel de încăpățânată și necruțătoare ca și Plumeau, admise ea. Am impresia că nu-ți abandonezi prada până nu-ți atingi scopul. Mă înșel cumva?

— Nu prea, răspunse Lori izbucnind în râs. Vorbește-mi de cățelușa ta. Nu pare prea comodă...

În timp ce flecăreau, Paul închise în sfârșit telefonul și li se alătură.

— Sunt dezolat că m-am lungit atât, murmură el, reluându-și locul lângă sora lui. Unul din arhitecții mei m-a sunat să-mi ceară niște lămuriri. Mă întreb câteodată unde și-o fi obținut diploma. Este incapabil să facă ceva fără să mă consulte. S-ar simți desigur mai în largul lui pe o plajă, construind castele de nisip.

— Nu fi atât de sigur, interveni Alice cu o voce blândă. Vorbesc în cunoștință de cauză. Într-o vară, în timpul concediului, am construit unul. Mi-au trebuit ore și ore de muncă. Dar la sfârșit eram mândră de mine. Era magnific: un castel mare, cu trei nivele, înconjurat de un șanț, cu metereze, turnuri și poduri.

Un surâs amuzat luminează trăsăturile lui Paul.

— Cred că nu e mult de atunci, dădu el cu presupusul.

— Chiar așa, era anul trecut, recunosc ea râzând. Eram la Carmel, lungită pe plajă, când un omuleț de opt ani a avut ideea năstrușnică să mă provoace. A pariat cu mine că fetele sunt incapabile să

construiască ceva și imediat am acceptat provocarea ca să-i dovedesc contrariul.

— Inutil să întreb cine a câștigat pariul, o tachină Lori.

— Am muncit mai mult de patru ore dar la sfârșit l-am convins, explică Alice întorcându-se spre Paul. Poate ar trebui să-l trimiți pe bietul arhitect la Carmel? Sunt sigură că un sejur petrecut acolo i-ar face mult bine.

— Nu mă îndoiesc...

O lumină ciudată strălucea în ochii lui Paul. Tulburată, simți că se pierde, trup și suflet, în această privire.

Din colțul ei, Lori îi observa cu un surâs satisfăcut. Avusese deci dreptate s-o prezinte pe Alice fratelui ei. Erau făcuți pentru a se înțelege... În prezența ei Paul nu mai era același. Parcă reînviase.

— E timpul să plec, îngăimă Alice încercând să-și revină. Imediat ce veți termina cu planurile, nu ne mai rămâne decât să contactăm avocații care se vor ocupa cu perfectarea ultimelor detalii.

Vocea ei dulce îl trezi brusc pe Paul din reverie. Ridicându-se dintr-un salt se apropie de ea.

— Te conduc, șopti el.

— Nu te deranja, găsesc eu singură drumul, răspunse ea clătinând din cap. Dacă am nimerit la venire, o să mă descurc și la plecare.

Nu căută s-o convingă. Rămas în picioare lângă scaunul ei, aștepta răbdător plecarea. Văzându-l că nu se clintește, o salută pe Lori apoi le întoarse spatele și se îndreptă spre ușă, urmată de Paul și de cei trei ciobănești. Sub această escortă, traversă casa scufundată în întuneric. În fața intrării fu nevoită să se oprească. Căinii se lungiseră la picioarele ei și-i barau drumul.

— După câte văd ești foarte bine păzit domnule Denver, îi spuse ea în treacăt aruncându-i o privire amuzată. Greu de intrat, greu de ieșit.

— Și ei vor să mai rămâi.

I se ghicea regretul în voce. Oare dorea și el ca ea să mai rămână? Intrigată îl privi drept în ochi și încercă să descifreze misterul care-l înconjură.

Privirea ei intensă îl tulbură până în adâncul sufletului. Cât de mult ar fi dorit s-o împiedice să plece... Era topit în fața surâsului ei, a vocii melodioase; îi plăcea să-i respire parfumul, s-o strângă în brațe... Cu un efort supraomenesc, își goni din minte aceste imagini. Un vis imposibil, irealizabil! Pocni din degete și câinii, docili, se îndepărtară imediat. Atunci Paul o luă de braț pe Alice și o conduse până la mașină. Incapabil să găsească cuvintele potrivite pentru a o reține, îi deschise portiera și apoi o ajută să se instaleze la volan.

Alice privi o clipă chipul lui frământat.

— Mulțumesc... pentru planuri și pentru ospitalitate, spuse ea surâzând, încercând să nu cadă pradă farmecului său. Chiar dacă sora ta a aranjat întâlnirea noastră din această seară. Presupun... că ești la curent cu motivele invitației ei.

Paul își încrucișă brațele și se aplecă spre ea. Începuse să se obișnuiască cu felul ei direct de a aborda problemele.

— Nu este prima oară când încearcă să mă arunce în brațele unei femei. Asta a devenit o adevărată manie pentru ea.

Alice lăsă capul în jos. Își amintea ce-i povestise Lori în privința Tinei și nu vroia să-i citească asta în privire.

— Ce mod caraghios de a-și petrece timpul! admise ea.

— E greu să-i scoți asta din cap.

— Inutil... pentru că ai hotărât să-ți închizi inima pentru totdeauna.

La aceste cuvinte trăsăturile lui se înăspriă.

— Da... Oarecum.

Alice remarcă cum Paul trecuse imediat în defensivă. Dacă spera că ea va încerca să-l facă să se răzgândească, se înșela amarnic. Nu avea nici cea mai mică intenție.

După ce scotoci prin poșetă, găsi cheia mașinii.

— Perfect, spuse ea simplu.

— Perfect? Ce vrei să spui cu asta?

— Singur ți-ai făcut-o, nimeni nu mai poate schimba nimic, explică ea admirând gânditoare casa. Înțeleg foarte bine de ce nu dorești să-ți complici existența cu prezența unei femei. Ea n-ar face decât să-ți întoarcă casa cu susul în jos: ciorapi aruncați printre dosarele atât de ordonat aranjate, cosmeticele răspândite prin toată baia, parfumul ei, umplând toate încăperile.

— Taci, o întrerupse el bombănind printre dinți.

Deloc intimidată de mânia lui, își ridică bărbia și îl privi cu un aer provocator.

— Este adevărul dar nu vrei să-l recunoști. Fiecare își trăiește viața așa cum dorește, cu bucuriile și necazurile ei. Ai hotărât să trăiești retras, dar nu e treaba mea să-ți dau sfaturi.

— Exact, asta nu te privește, se zburli el, nebun de furie. Cine te crezi de-ți permiți să mă judeci, să judeci modul meu de viață?

— O idioată, probabil, afirmă ea, hotărâtă să rămână calmă. Sunt foarte autoritară din fire și nu mă pot împiedica să dau ordine sau să-mi bag nasul unde nu îmi fierbe oala. Cam la fel ca Plumeau! La revedere, Paul, adăugă ea întinzându-i mâna.

Dădu din cap și apoi se hotărî să-i suradă. Mânia îi dispăru puțin câte puțin. Idioată? Deloc! Niciodată nu mai întâlnise o femeie ca ea: inteligentă, frumoasă,

plină de viață, veselă și senzuală. Prezența, sunetul vocii ei, parfumul pielii mătăsoase îl tulburau, îl derutau, îl înnebuneau. Cu ea n-ar suferi din cauza singurătății, dar o altă durere, mai insuportabilă încă i-ar tortura sufletul și trupul.

Îi luă mâna, incapabil să-și desprindă ochii de pe chipul ei.

— Mă chinuiești, Alice... Și am impresia că asta te distrează.

— Nu înțeleg.

Cu vârful degetelor îi mângâie îndelung obrazul și gâtul.

— Știi bine despre ce vorbesc.

Alice încercă să rămână stană de piatră sub mângâierea lui Paul.

— Nu te cred, îl contrazise ea. Nu sunt obișnuită să fiu izgonită și încerc să mă apăr cât pot mai bine. Este pentru prima oară când compania mea devine amenințătoare.

— Ascultă, dacă acționez așa e numai pentru binele tău.

— Așa-mi spunea și mama de fiecare dată când mă freca cu săpun pe gură ca să nu mai înjur.

— Cred... Și a reușit? întrebă el zâmbind. — Da și nu, recunosc ea râzând. Oribilul gust de săpun m-a făcut să nu mai înjur în fața ei. Din contră, când nu e de față, îmi place la nebunie să trag câte o înjurătură.

Cu inima bătând nebunește, Paul simțea că se topește de drag auzindu-i glasul. Era fermecat de căldura, imensa bucurie pe care o degajau întreaga ei ființă. Realmente, mușca din viață, primind lumea cu brațele deschise și aducând bucurie celor ce o înconjurau. Cu ea și-ar putea uita singurătatea, durerea... rănila lăsate de Tina. Poate l-ar accepta așa cum este. Dacă l-ar respinge, de data asta n-ar mai putea supraviețui.

L-ar accepta? L-ar respinge oare? Pentru moment preferă să nu cunoască răspunsul la întrebarea lui. Atinse din nou căpșorul atât de apropiat lui.

— N-o să te sărut, murmură el cu răsuflarea tăiată.

— Știu.

— Și totuși mor de dorință.

— Văd. Surâse slab.

— Vrei întotdeauna să ai ultimul cuvânt.

— Întotdeauna, aprobă ea râzând.

O privi îndelung ca și cum spera să păstreze astfel imaginea ei săpată în minte și inimă. Apoi își trase mâna, decis s-o lase să plece și se îndepărtă de mașină.

— La revedere, Alice, suspină el resemnat.

De data asta Alice înțelese că era timpul să plece. Nimic n-o mai reținea aici. Inima i se strânse de durere la ideea că îl părăsește, poate pentru totdeauna. Avu dintr-odată impresia că pierde o ființă scumpă, o ființă a cărei absență risca să-i devină foarte repede insuportabilă.

— La revedere Paul, spuse cu o voce tremurătoare, încercând să surâdă.

Cu o mână grăbită luă cheia și o puse în contact, apoi demară. Prin retrovizor zări silueta lui Paul. În picioare în fața intrării, o urmărea din privire. Apoi dispăru încetul cu încetul în întuneric, dar amintirea lui, ca o apariție, continuă să-i ocupe gândurile.

Paul... În el două personaje se înfruntau și comportamentul fiecăruia era la fel de diferit precum ziua și noaptea. Unul era rece, distant, grosolan câteodată; celălalt, din contră, apropiat, tandru, surâzător și... plin de farmec.

În timp ce rula în direcția casei ei, Alice nu se putea împiedica să-și pună tot felul de întrebări în privința acestui bărbat misterios. Cu o mână o chema, cu cealaltă o gonea. De ce? Își aminti scena de pe

marginea piscinei, sărutarea lui, mângâierile lui, îmbrățișările care o amețiseră. imagine uitată îi reveni brusc în memorie. Își aminti deodată cum Paul se îndepărtează cu violență de ea în momentul precis când încercase să-și strecoare mâna în deschizătura halatului său.

Da... Nu cunoștea încă motivul acestui refuz, dar presimțea că a pus degetul pe rană. O problemă care îl preocupa... care îl făcuse să se schimbe la față.

Alte imagini ale serii începuseră să-i defileze prin fața ochilor: expresia de dezgust din ochii întunecați, mușchii crispați ai mâinii care o prinsese de încheietură, aerul lui derutat după acest incident... Aceste indicii nu puteau s-o înșele. Era pe calea cea bună.

Totuși, se întrebă pe care dintre cele două persoane le va întâlni data viitoare, bărbatul rece și misterios sau bărbatul atrăgător și pasionat.

Dacă se vor mai revedea vreodată...

III

Dar clipa revederii nu se făcu prea mult aşteptată...

O săptămână mai târziu, Alice sosi la avocatul ei la ora 11 fix pentru a semna documentele privind vânzarea proprietăţii. Trecu pe lângă secretară şi, odată intrată în biroul naşului ei, alergă spre el şi-l sărută afectuos pe obraz.

— Dragul meu naş, începu ea cu un surâs larg, de fiecare data când vin la tine, am impresia că trebuie să-mi cobor vocea. Ca într-un sanctuar.

Bărbatul aşezat în faţa ei îşi încrucişă braţele cu un aer satisfăcut, o observă o clipă, iar apoi izbucni în râs.

— Îmi spui asta la fiecare vizită. Mă întreb uneori dacă nu eşti un pic geloasă... La Patchwork am impresia că mă aflu într-o cuşcă de iepuri. Nimic de mirare că te simţi pierdută în acest decor elegant!

— O cuşcă cu iepuri? Exagerezi! strigă Alice strâmbându-se.

În timp ce ea îl tachina la rândul ei, Stan profită de răgaz ca să studieze cu coada ochiului înfăţişarea finei lui. Arăta minunat în această rochie strâmtă bej. Culoarea materialului scotea în mod plăcut în evidenţă tenul catifelat şi părul negru mătăsos. Croiala puneă în valoare curbele atrăgătoare ale trupului ei. Fără nici o bijuterie, doar uşor machiată, era de o eleganţă remarcabilă.

— Eşti foarte seducătoare azi, scumpo, şopti el cu ochii sclipind ironici. Ce ţi-ai pus în cap? Să atragi în

plasa ta pe unul din confrății mei care să te invite la prânz?

Tânăra acceptă veselă complimentul.

— Drept să-ți spun, în dimineața asta am fost atât de tracasată încât nici n-am avut timp să mă gândesc la masă, explică ea, mulțumindu-i cu un surâs. Am avut foarte devreme întâlnire cu un fotograf de la o revistă economică pentru care, de curând am scris un articol. Ținea neapărat să apară alături și fotografia mea și n-am putut să-l refuz. Din fericire n-a durat prea mult și, o dată scăpată, m-am grăbit să ajung la tine.

Stan se uită la ceas înainte de a continua conversația.

— Va trebui să mai avem răbdare câteva minute, spuse el cu un aer gânditor. Până atunci, vorbește-mi de articol.

Tânăra se întrebă în sinea ei ce anume mai trebuiau să aștepte. Poate actele nu erau încă gata? Nu era nici o problemă, nu avea nimic urgent și își putea permite să mai consacre câteva ore din această dimineață nașului ei. Tocmai îi prezenta pe scurt punctele esențiale ale articolului când soneria telefonului răsună pe biroul lui, împiedicând-o să continue. Stan răspunse imediat.

— Da... Lasă-l să intre, ordonă el după o scurtă tăcere.

Apoi se ridică de pe fotoliu și, trecând pe lângă ea, îi dădu o palmă ușoară peste umăr înainte de a se îndrepta spre ușă. Alice se încruntă, intrigată. Un surâs larg apăruse pe fața avocatului. Oare ce mai pusese la cale?

Nici măcar nu se obosise să-și întoarcă capul spre ușă. În spatele ei auzi zgomot de pași, apoi vocea veselă a lui Stan:

— Paul, iată-te în sfârșit! strigă el primindu-și prietenul. Mi-era frică că n-o să vii.

Paul? Alice sări în picioare. Paul strânse mâna avocatului și se scuză pentru întârziere. Apoi aruncă o privire femeii din cealaltă parte a încăperii. Ochii lui erau ca de gheață. În mod clar nu se așteptase la vizita ei și nu încerca nici o bucurie revăzând-o.

În timpul săptămânii care urmasse vizitei, el nu și-o putuse smulge din minte. Noapte și zi, imaginea ei, surâsul, sunetul vocii nu încetaseră să-l urmărească, să-i tulbure sufletul. După telefonul lui Stan ezitase mult timp înainte de a veni. Apoi nu putuse rezista dorinței de a o întâlni din nou și poate pentru ultima oară.

— Bună, Alice, spuse calm.

— Bună Paul.

Zidul nepăsării îl înconjurase din nou. Personajul distant și posomorât luase locul bărbatului surâzător și atrăgător, ca și cum acesta din urmă n-ar fi existat niciodată.

Stan remarcă imediat tensiunea ce domnea între ei și abia își putu stăpâni râsul. Luându-l pe Paul de braț, îl conduse spre un fotoliu.

— Haide, așează-te! N-am început încă să discutăm despre afaceri. Flecăream în așteptarea ta.

Paul îndepărtă puțin fotoliul, evitând astfel să se așeze în apropierea ei. O fi crezut că era contagioasă?

— Ca să-ți spun drept nu eram la curent cu vizita ta, spuse ea sec privind-l drept în ochi. Doar Stan te aștepta.

Parfumul ei îl învăluie, dar încercă să nu se lase vrăjit.

— Normal, îi ripostă el cu răceală. Fiind una din părțile interesate, trebuie să iau cunoștință de actele de vânzare înainte de a le semna.

La aceste cuvinte Alice se încordă, apoi se întoarce spre avocat.

— Să începem Stan, bombăni ea. Inutil să-l mai plictisim mult timp pe domnul Denver cu flecărelile noastre.

Philby nu răspunse. Își îndreptă conștiincios privirea spre dosarul așezat pe biroul său... Îl studie un moment în liniște înainte de a le prezenta pe scurt conținutul. Imediat ce diferitele cauze au fost lămurite și apoi acceptate, Alice și Paul semnară documentele. Afacerea era încheiată.

Satisfăcut, Stan își aranjă dosarul și hotărî că se făcuse timpul să treacă la lucruri mai serioase.

— Deci totul este pus la punct, declară el cu un surâs. Și acum, ce-ați zice de o masă bună? Patsy mi-a vorbit de un restaurant nou din apropiere unde se pare că specialitatea casei e un adevărat deliciu. Cotlete la grătar cu un sos special... Mi-a lăsat deja gura apă! Vouă nu?

Alice înțelese imediat unde bătea nașul ei. Șmecherul, nu era deloc lipsit de idei! Dar nu vroia să se lase convinsă:

— Îți apreciez intențiile, dragul meu Stan. Din nenorocire am mult de lucru și nu pot să-mi permit să întârzii prea mult timp. Sunt sigură că și domnul Denver este de aceeași părere, adăugă ea ridicându-se.

— Dar Alice...

— Stan, inutil să insiști, puse ea punct scotocind prin poșetă. Sărut-o pe Patsy din partea mea și spune-i că o să trec s-o văd zilele astea. Paul... sunt încântată că te-am revăzut. Dar aș prefera să nu se mai repete.

Și îi părăsi pe cei doi bărbați, închizând cu putere ușa biroului în urma ei.

Tăcerea se lăsă brusc în cameră. Stan își reveni primul și spuse:

— Ce ieșire remarcabilă! exclamă el clătinând din cap. Are talent fata asta!

— Talent sau nu, merită o lecție bună, răspunse Paul, încruntându-se nerăbdător. Ar trebui încuiată de două ori, iar cheia aruncată apoi în fundul lacului.

— Ce idee trăsnită... Și de ce parte a ușii vei fi? În exterior ca s-o împiedici să scape? Sau în interior, lângă ea?

În fața perspicacității avocatului, Paul nu-și putu reține un surâs.

— Văd că nimeni nu te poate păcăli. E totuși un lucru pe care nu-l înțeleg... Nu încetez să dau târcoale, cu ochi lacomi, finei tale și nu pari deloc neliniștit.

— Hmm, cu ochi lacomi! Nu prea am remarcat, replică Stan râzând încântat. N-ar trebui să mă amestec în ce nu mă privește, dar îți mărturisesc că ai un mod ciudat de a da târcoale cuiva. Văzând cum vă certați, ai zice că nu vă puteți suferi.

— Niciodată n-am întâlnit o femeie atât de obraznică, capricioasă, exasperantă...

— Da, chiar ea este, admise Stan cu un surâs aprobator. Dar atunci, care este problema?

La aceste cuvinte, Paul se întunecă la față și sări în picioare, gata de plecare.

— Nu e nici o problemă, bombăni el strângând mâna avocatului. Mă bucur că am venit și te-am revăzut. Știu că ți-ar place ca eu și Alice să devenim prieteni, dar, din nenorocire, cred că orice relație între noi este imposibilă. Să nu ne mai gândim la asta.

— Paul, nu te descuraja, îl liniști Stan, văzând o sclipire de regret în ochii prietenului său. Nu te lăsa impresionat de mofturile ei. A crescut foarte repede și a avut multe responsabilități de mică, la o vârstă când

majoritatea prietenelor ei se jucau cu păpușa. Este o fire foarte independentă, Paul, continuă bărbatul în vârstă, cântărindu-și bine cuvintele. Nu cere părerea nimănui. E gata să vină în ajutorul celorlalți, fără a aștepta nici o răsplată. Poate într-o zi îți va vorbi singură despre viața ei? Eu nu-ți voi mai spune acum nimic. Sper că veți sfârși prin a vă înțelege. V-ar sta atât de bine împreună...

— Stan...

— Nu, nu mă mai întreba nimic. Ți-am spus deja prea mult, i-o reteză avocatul. Acum poți pleca. Alice trebuie să fie departe.

Deși ar fi avut chef, Paul nu mai puse alte întrebări. Părăsi biroul și se îndreptă spre ieșire cu un aer gânditor. Stan îi citise gândurile, ca și cum, dintr-odată, în prezența lui devenise transparent. Dorința lui era atât de evidentă? Cu un pas lent, cu capul în nori, traversă parcareă spre locul unde își lăsase mașina. Tocmai se pregătea să deschidă portiera când o zări pe Alice. Aplecată peste capota deschisă, examina motorul. Paul se opri brusc, incapabil să-și mai dezlipească privirea de pe silueta fină. Ce să facă? Să-i dea o mână de ajutor? Să plece din drumul ei? Ezită, neștiind ce soluție să aleagă. Cu cât o vedea mai mult, îi vorbea, o atingea, cu atât era mai rob de întreaga ei făptură... încât nu mai vedea nici o scăpare.

Alice îi simți privirea pironită asupra ei. Un surâs resemnat îi lumină figura când îl regăsi la câțiva pași de mașina ei. Ridică din umeri și își reluă lucrul. Paul, văzând că nu este hotărâtă să apeleze la el, se simți înciudat de indiferența ei, în loc să fie ușurat că a scăpat. Gata să intervină, fie că ea o dorea sau nu, avansă spre ea.

— Probleme? o întrebă calm.

Alice ridică capul, cu ochii sclipind ironic.

— S-ar părea că sunt specialitatea ta. Dar nu și a mea, îi spuse repezită.

— Poftim? Nu înțeleg...

— Sora ta mi-a spus că le atragi ca un paratrăsnet. Probabil însă că vorbea de copilăria voastră. Trebuie să te fi schimbat de atunci.

— Desigur, aprobă el sec. Îți pun atunci întrebarea sub o altă formă. Ai probleme cu mașina? E mai clar așa?

— Da, refuză să demareze, îi explică ea fără a ține seama de ultima remarcă.

— Să vedem...

Se instalează la volan și încercă la rândul lui, dar motorul nu se făcu auzit. Verifică atunci sub capotă și nu-i fu deloc greu să găsească defecțiunea.

— Cablul de la baterie s-a rupt, anunță el arătându-i firul în chestiune. Trebuie schimbat.

Alice aprobă printr-un semn. Apoi își luă poșeta așezată pe scaunul din față și cheile care se găseau încă pe bord.

— Mulțumesc, murmură ea, îngrijindu-se să închidă bine portierele. O s-o repar, ce să fac...

Apoi, fără a-i mai spune vreun cuvânt îi întoarse spatele și se îndreptă hotărâtă spre biroul avocatului.

— Încotro mergi? o ajunse el din urmă.

— Să chem un taxi.

Stan avea dreptate. Alice nu cerea nimănui nimic, prefera să se descurce singură, indiferent ce-ar fi fost. Decis să intervină, Paul alergă după ea și o prinse pe braț.

— Te conduc eu, spuse el trăgând-o spre mașina lui. Urcă!

Dar Alice refuză să-l asculte.

— Nici vorbă. Prefer să iau un taxi pentru a evita să te compromit. Te-am chinuit destul, inutil să mai răsucesc cuțitul în rană.

— Taci! o certă el, turbat de furie, strângând-o puternic de braț. De data asta n-o să mai ai ultimul cuvânt.

Indiferent la strigătele ei de protest, o ridică în brațe și reuși cu greutate s-o așeze pe scaunul din față. Apoi luă loc la volanul Jaguarului. Era furios, i se citea asta în priviri.

Rulară mult timp în tăcere. Alice remarcă faptul că, spre deosebire de cea mai mare parte a automobiliștilor, Paul conducea cu răbdare, fără să se plângă de aglomerație. Se hotărî să tacă, ca să nu-l plictisească cu fleacurile sau să provoace o nouă dispută. Din nenorocire Paul, care era încă prost dispus, începu s-o atace.

— Vrei să petrecem ziua făcând turul orașului sau preferi să-mi spui imediat unde să te duc?

— Mi-ai ordonat să tac și te-am ascultat, i-o întoarse ea cu calm, privind drept înainte.

— Nu mă scoate din minți, Alice, bombăni el strângând volanul. Spune-mi mai bine unde vrei să mergi ca să terminăm odată. Și data viitoare, încearcă să nu mai provoci o pană în fața mea ca să-mi atragi atenția.

Tânăra tresări, stupefiată de ce auzise. Cine se credea el?

— Nu va mai exista data viitoare! strigă ea la capătul nervilor. Să provoc o pană... Crede-mă, n-am timp de pierdut cu astfel de manevre... și nici chef să mă interesez de o figură ca tine.

La stop, Paul se opri și profită de acest scurt răgaz ca să-și privească pasagera. Nu ridică mânușa... dar contemplă îndelung figura ei roșie de furie. Era atât de frumoasă...

Stopul trecu pe verde.

— Tot nu mi-ai comunicat unde mergi, spuse el sec.

— La dracu, dacă asta îți place! strigă ea, deschizând portiera. Dar nu conta pe mine să te însoțesc.

Văzând că se pregătește să sară, Paul frână imediat încercând s-o rețină. Dar Alice nu-l luă în seamă. Ignorând strigătele lui și claxoanele celorlalți șoferi, sări din mașină și traversă în fugă șoseaua aglomerată. Să nu-l mai vadă... Să nu-i mai audă vorbele usturătoare, să nu mai sufere din cauza lui...

Prins în vârtejul circulației intense, Paul fu incapabil s-o urmărească. De mai multe ori, Alice verifică dacă nu era pe urmele ei. Când fu sigură de asta, o luă pe o străduță mică pentru a ajunge în alt bulevard, paralel cu cel pe care rula Paul. Acolo, reuși să se urce într-un autobuz care era gata să plece și se instalează, deși traseul acestuia era exact în sens invers cu casa ei.

Pe drum, furia ei dispăru încetul cu încetul, își aminti de incidentul din mașină, de comportarea ei atât de ciudată. În prezența lui Paul se schimba, nu se mai putea controla. Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut dacă nu vroia să-și piardă de tot mințile: să dea uitării pentru totdeauna întâlnirea cu acest bărbat, să-și șteargă din minte mângâierile lui pătimase și sărutările fierbinți.

Puțin mai încolo când își reveni complet, coborî din autobuz în centrul comercial. Începu să caute un telefon pentru a o preveni pe Jeanne Disten, directoarea de la Patchwork, de dispariția ei, fiindcă precis era îngrijorată. În timp ce discuta cu ea, o voce de bărbat le întrerupse conversația.

— Alice, unde naiba esti? întrebă Paul de la celălalt capăt al firului. Ești bine?

Surprinsă, Alice se sprijini de peretele cabinei. Se simți dintr-odată foarte obosită. Probabil că era acolo, așteptându-i sosirea. Ce mai vroia acum?

— În formă! Dacă vrei mai dă-mi-o pe doamna Disten, mai am ceva de vorbit cu ea.

— Nu înainte de a-mi răspunde la întrebare. Unde ești?

Ei bine, dacă asta vrei să știi, nu ești la capătul necazurilor tale... Nu intenționez deloc să-ți spun.

Îl auzi bombănind printre dinți, suspinând și simți că s-a calmat.

— Alice, ai noroc că nu mă aflu în apropierea ta... Ți-as putea suci gâtul, afirmă el pe un ton de gheață.

— Ia te uită ce maniere...

Se pregătea să continue când un băiețel se împiedică și-i ateriză pe picioare. Cabina telefonică se mișcă ușor și Alice trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă. Speriată, uită de Paul și se aplecă spre copil. Se uită dacă nu s-a rănit în cădere și îl încurajă în așteptarea mamei lui. Aceasta fugi în ajutorul lui gesticulând speriată, dar văzând că e teafăr, îi mulțumi lui Alice și se îndepărtă în compania copilașului ei.

Tânăra reluă receptorul pentru a-și continua discuția dar între timp se întrerupsese legătura. Nu mai formă încă o dată numărul. Paul se mai găsea probabil acolo și n-avea nici un chef să vorbească cu el. În fond nici n-avea nimic să-i spună.

Trebuie să aștepte vreo douăzeci de minute înainte să găsească un taxi. În acest timp, mai făcu câteva curse prin centrul comercial și cumpără pentru Plumeau câteva cutii de conserve din pateul ei preferat. Cum ajunsese acasă în primul rând își făcu un duș, apoi îmbracă un șort alb și o cămașă galbenă. După o cină frugală, chemă un mecanic auto și-i indică locul unde se află mașina, îi dădu să mănânce lui Plumeau și făcu curat prin bucătărie.

Nu avea astâmpăr. Se hotărî să lucreze ceva. Scoase din dulap o garnitură de pat aproape

terminată și se instalează în grădină, cu cățelușa la picioare.

În timp ce Plumeau își rodea conștiincioasă osul, Alice începu să brodeze flori multicolore în colțul cearșafului. Era plăcut afară și aerul proaspăt îi destindea puțin câte puțin nervii și mușchii crispați de această lungă și obositoare zi.

Sonerie de la intrare zbârnâi brusc, smulgând-o din gândurile ei. Plumeau se repezi spre bucătărie și se postă în fața ușii închise, lătrând de mama focului. Imediat ce Alice îi deschise, cățelușa i se fofilă printre picioare și traversează în fugă vestibulul spre ușa de la intrare. Când stăpâna ei o ajunse din urmă, sărea nerăbdătoare pe ușă, nebună de bucurie la ideea unei vizite.

Alice deschide ușa și rămase pironită locului de uimire, descoperindu-l pe Paul în prag. Plumeau, din contră, nu avu nici cea mai mică ezitare. Sări pe vizitator și-l primi cu lătrături prietenoase. Paul se aplecă spre animalul gălăgios și îl luă afectuos în brațe.

— Bună, Plumeau, încântat să te cunosc, șopti el.

— Plumeau, atacă! ordonă Alice.

La aceste cuvinte un surâs slab apăru pe chipul bărbatului.

— Drăguță Plumeau, am impresia că stăpânei tale nu i-a trecut încă furia. Eu aș dori să fiu iertat. Ce mă sfătuiești?

— Să pleci imediat, sugerează Alice, gata să-l ajute. Oricum nu mai avem nimic să ne spunem.

Privirea lui Paul alunecă pe picioarele dezgolite, apoi se fixă din nou pe chipul ei.

— Plumeau nu pare de aceeași părere. Ea vrea să rămân.

— Plumeau nu-i deloc pretențioasă. Ar fi capabilă să se arunce și în brațele lui Jack Spintecătorul dacă ar fi primită cu afecțiune.

— Sper că nu e și cazul tău, remarcă el pe un ton serios.

Alice îi privi în tăcere. Cu părul răvășit, cu cravata desfăcută și cămașa descheiată la gât nu arăta prea bine. Părea că trecuse prin clipe grele. Într-adevăr fusese îngrijorat din pricina ei?

— Pentru că tot ai venit până aici, intră, îl invită în cele din urmă, suspinând.

Paul puse jos cățelușa înainte de a o urma pe Alice. Plumeau fugi imediat, în căutarea unor noi distracții. Paul aruncă o privire discretă în jurul lui. Era curios să vadă casa lui Alice, să-i cunoască gusturile și obiceiurile. Tocmai se pregătea s-o complimenteze, când strigătele tinerei femei îl opriră.

— Doamne, cearșaful meu! strigă ea fugind în urmărirea lui Plumeau.

Intrigat, se luă după ea până în grădină. După cum se temuse Alice, cățelușa se urcase pe masă și se lăfăia veselă în cearșaful mătăsos. Zărindu-și stăpâna, o privi cu ochi întrebători.

— Plumeau, ești o ticăloasă mică, o certă ea ridicând-o în brațe. Du-te și tăvăleşte-te în iarbă! Nu vreau să-ți văd labele murdare pe cearșaful meu.

În timp ce ea se ocupa de mica neascultătoare, Paul se apropie de masă ca să-i admire opera.

— E de-a-dreptul magnific! exclamă el văzând broderia. Este o muncă care cere multă răbdare...

— Și care-ți dă multe bucurii, continuă Alice amuzată. Propriu-zis am început să cos ca să-i fac plăcere mamei mele. În acel timp eram studentă și ea insista că, în afară de învățătură, să-mi găsesc un hobby.

— O idee foarte bună... Totuși nu prea ai avut timp să te plictisești la universitate. Stan mi-a spus că erai foarte tânăra când ai obținut diploma.

Stan... Alice uitase de convorbirea lor telefonică. Vorbiseră mult despre ea și Paul aflate desigur, prin intermediul lui Stan, multe lucruri în privința ei. În schimb ea nu știa mai nimic despre el.

— Da, e adevărat. Dar mama se temea că, în timp, voi deveni o adolescentă tristă și închisă ca fire. Nu-i plăceau deloc socotelile și se temea că matematica mă va abrutiza complet. De aici ideea de a-mi găsi un hobby. Cum detestam sporturile, am căutat o activitate care să nu-mi pretindă nici un efort fizic.

— Și așa te-ai lansat în croitorie.

— Da, grație colegei mele de cameră de la universitate. Ea m-a sfătuit să aleg domeniul lenjeriei de pat și corp. Este o muncă migăloasă, dar care-ți solicită creativitatea și imaginația, aducând totodată multe satisfacții.

Paul abia înțelegea ce spunea. Era fermecat de sunetul glasului ei, de expresia chipului, de gesturile grațioase ale mâinilor.

— O muncă migăloasă... Din întâmplare acest cearșaf este prima ta operă? o întrebă glumeț.

Alice izbucni în râs.

— Sigur că nu! Primul lucru l-am terminat cam după un an. Mi-am dat seama că mama avusese dreptate să mă împingă spre un alt gen de activitate. Îmi plăcea să văd ceva ieșind din mâinile mele. Foarte repede am realizat că lucram bucuroasă, fără să mă mai gândesc doar să-i fac plăcere mamei.

— Și nu te duceai niciodată la film sau la dans cu Romeo al clasei voastre?

— Nu prea... N-aveam chef să-mi pierd timpul cu puștii. În acea vreme studiile mele contau mai mult decât orice, adăugă ea, prefăcându-se mândrită.

Lucram zi si noapte ca un ocnaș numai să dovedesc ca sunt cea mai bună.

Tăcu un moment; apoi împături cu grijă cearșaful, iar acul și mosoarele de ață le aranjă într-o cutie. Se hotărî în sfârșit să-și ridice capul și-l privi pe Paul drept în ochi.

— Paul... De ce ai venit? îl întrebă ea în șoaptă. Nu trebuia să te deranjezi până aici. Am vorbit la telefon și ai văzut că n-am pățit nimic.

— Vroiam să mă asigur cu propriii mei ochi.

— În noaptea aceea, la tine acasă, ai hotărât să mă ții la distanță. A fost alegerea ta și o respect. Încerc să nu te rețin. Din contră, te gonesc.

Alice înțelese, prea târziu însă, că n-ar fi trebuit să-i vorbească în felul ăsta. Figura lui Paul se întunecă imediat.

— Alice, m-ai speriat îngrozitor în această după amiază, îi mărturisi el cu o voce răgușită. Să nu mai faci așa niciodată. Te-ar fi putut lovi o mașină, să te rănească, să te omoare chiar. Ți dai seama de asta?

Era sincer. Fusesse într-adevăr îngrijorat după plecarea ei neașteptată. Suspină adânc înainte de a-i răspunde:

— Ai dreptate. Nu trebuia să fac asta. Paul aprobă din cap. Apoi își plecă brusc ochii și un surâs larg i se schiță pe buze.

— Alice... Cred că lui Plumeau i s-a făcut foame, remarcă el liniștit.

Întîi nu înțelese despre ce era vorba. Dar mârâiturile satisfăcute ale cățelușei îi atraseră imediat atenția. Culcată la picioarele lui, Plumeau se înverșuna împotriva pantofilor lui Paul.

— Adoră pielea, este specialitatea ei, îi explică ea rîzînd. De obicei atacă însă pantofii mei... Hai să intrăm în casă, propuse ea. O să prepar o cafea și vei avea astfel timp să-ți ceri scuze.

Paul o urmă în bucătărie și Plumeau îi părăsi ca să se joace în grădină.

— Să mă scuz? Dar tu ai sărit din mașină, nu eu.

— Da, dar tu m-ai împins să procedez așa.

— Uiți de telefon. Cine a închis drept în mijlocul convorbirii? Tot tu.

— Cel puțin asta nu era din vina mea, ripostă Alice care îi povesti pe scurt incidentul cu băiețelul. Bine, acum că totul s-a clarificat, lasă-mă să-mi pun la loc capodopera și să prepar cafeaua.

— Ascultă, nu te mai deranja. Nu prea am timp. Trebuie să plec imediat dacă nu vreau să pierd avionul spre San Francisco. Am trecut numai să mă asigur că ești bine.

Alice îl observă un moment în tăcere. Lumina soarelui ce apunea se reflecta în ochii de culoare închisă, se juca în părul lui răvășit. Tare mult ar fi dorit să mai rămână... Dar cum să i-o spună?

— Pleci în călătorie deci? îl întreabă cu o indiferență falsă.

— Da, pentru afaceri. Am intenția să angajez un nou arhitect și vreau să discut mai mult cu el înainte de a mă hotărî.

— Înțeleg...

Brusc, Alice se întoarse cu spatele și dispăru în camera ei. Când reveni, în picioarele goale, nu-l mai găsi pe Paul în bucătărie. În picioare, în fața șemineului din salon, privea căzut pe gânduri, gânduri supărătoare, gânduri numai de el cunoscute. Cu fața lividă, cu trăsăturile încordate, cu privirea sumbră, privea cenușa din vatră. Cu o mână febrilă, își mângâia pieptul.

Alice preferă să nu-l deranjeze. Știu în mod instinctiv că trebuie să se retragă. Dacă Paul i-ar fi descoperit prezența ar fi foarte contrariat. În mod sigur nu ar dori să asiste, fără știrea lui, la această

manifestare a durerii lui tănuite. Tulburată de scenă, se sprijini de peretele vestibulului și așteptă un moment înainte de a-și face simțită prezența. Paul fusese rănit, marcat de ceva și cauza, fără îndoială, fusese focul. Modul cum privea șemineul era concludent. Apoi o femeie răsucise cuțitul în rană. Atunci când fusese mai vulnerabil, ea îi dăduse o lovitură teribilă, o lovitură care-l doborâse. Tina, desigur... După această întâmplare nenorocită, Paul nu-și mai revenise niciodată. Suferea încă și fugea de toate femeile apărute în calea lui.

Simțind un nod în gât, Alice îl strigă înainte de a intra în salon.

— Sunt aici, îi răspunse el.

Când îl văzu de data aceasta, se depărtase de șemineu și stătea în fața ferestrei. Auzindu-i pașii se întoarse imediat spre ea.

— Trebuie neapărat să plec și nu vreau să fiu în întârziere.

— Da, desigur.

— L-am rugat pe Bill Avery să mă însoțească.

La aceste cuvinte, o lumină de bucurie străluci în ochii triști ai lui Alice.

— O să lucreze cu tine?

— Da, l-am angajat pentru sucursalele noastre din Sunnyvale. Avem nevoie de personal pentru acest nou birou și vine cu mine la San Francisco să mai vorbim cu un arhitect. Dar nu te neliniști, adăugă el apropiindu-se de ea. Nu te lasă baltă. A insistat să se ocupe până la capăt de proiectul tău și i-am dat mână liberă.

Și Paul se îndreptă spre ieșire.

— Nici nu știu ce să-ți spun, îngăimă Alice conducându-l.

— Asta se întâmplă pentru prima dată, o tachină el.

Și, când el se pregătea să iasă, îl reținu punându-i mâna pe braț.

— Paul, îți mulțumesc, îi șopti. Puțini oameni acordă o șansă persoanelor handicapate... Ce drăguț din partea ta că vrei să-l ajuti.

— Nu-mi mulțumi, spuse el ridicând din umeri. Are mult talent și sunt încântat că a acceptat să lucreze cu mine. Alice... Mi-ar place să cinăm împreună, mâine seară. Când mă întorc. Vii? o întrebă el ezitând, în timp ce-i strângea cu putere mâna. Îți promit că n-o să-ți pretind nimic, nici să-ți petreci noaptea cu mine, nici să mă primești în patul tău. Numai prezența ta îmi e de ajuns!

Caraghioasă invitație... Nu se gândise nici o clipă s-o refuze.

— De acord. La ce oră să fiu gata? Un surâs bucuros îi însufleți chipul.

— E tot ce ai să-mi spui?

— Da. De ce? Credeai că o să te refuz?

— Poate... Sau poate aveai altceva de făcut, bâigui el cuprinzând-o în brațe. Acum e prea târziu, Alice. Am știut că e prea târziu din ziua când mi-ai apărut în cale.

Vru să protesteze dar gura lui lipită cu pasiune de a ei o împiedică. O strânse tare și se abandonează fericită, amețită de senzațiile pe care le încerca. În al nouălea cer de bucurie, el îi săruta lacom buzele plinuțe întredeschise. Se lipi de el ca o pisică răsfățată.

Apoi, dintr-odată, se îndepărtă de ea.

— Oh, Alice... Nu trebuia să mă lași, suspină el, ascunzându-și fața în scobitura umărului ei.

Ea îi înconjură gâtul cu brațele, încercând să-l rețină.

— Paul, te rog, nu mă respinge.

— Nu pot... Am încercat din toate puterile, dar mi-am dat seama că e imposibil. E ca și cum aș vrea să resping viața, soarele, lumina...

O privi o clipă cu ochii arzători. O dorea atât de mult încât simțea că-și pierde mințile. O sărută din nou, gustă amestecul dulceața buzelor ei, fremătă la atingerea sânilor ei rotunzi și tari, lipiți de pieptul lui.

— Alice... Trebuie să plec, șopti gâfâind. Promite-mi că mâine seară n-o să încerci să-mi mai scapi sărind din mașină.

— Promit. O să fiu cuminte.

— Bine. Trec să te iau la ora opt. Ți convine?

— Perfect, la ora opt.

Privirile lor se încrucișară un moment. Apoi Paul deschise ușa și ieși.

Alice îl urmări din priviri în timp ce el se îndrepta spre mașină. Chipul îi era surâzător. Una din bariere se prăbușise. Acum, era rândul ei să îndepărteze, una câte una, toate celelalte pe care el le ridicase între ei.

IV

A doua zi, în ciuda faptului că era ocupată, lui Alice ziua i se păru foarte lungă. Orele și minutele păreau să se scurgă mult mai greu ca de obicei. De mai multe ori se trezi că se gândește la Paul, la cina pe care o va lua în compania lui, la toaleta pe care o va alege pentru această ocazie. De fiecare dată își reproșa nerăbdarea, purtarea nechibzuită, dar nu se putea împiedica s-o ia de la început.

Nu era pentru prima dată când un bărbat o invita să iasă împreună. De ce era atât de frământată, de temătoare? Bineînțeles, Paul era atât de diferit față de alții... posomorât, obraznic și grosolan, foarte distant câteodată, nu semăna cu nici unul din bărbații pe care îi cunoscuse până în prezent. Schimbările lui bruște de atitudine, privirea întunecată, surâsurile rare și misterioase o intrigau, o incitau să-i descopere secretul atât de adânc ascuns în inima lui. Această seară putea foarte bine distruge orice legătură dintre ei sau, din contră, să-i arunce pentru totdeauna pe unul în brațele celuilalt.

La ora șapte, după o zi încărcată, Alice se scufundă într-o baie caldă și parfumată sperând să se destindă puțin. Soneria telefonului sună brusc, smulgând-o din visare. Ridică imediat receptorul.

— Nu închideți. Mă șterg pe mâini și revin, spuse ea și se uscă puțin înainte de a relua receptorul. Vă ascult.

— Trebuia să-mi închipui. Nu poți să spui bună ziua ca toată lumea?

— Paul?

De ce o sunase? Avea intenția să contramandeze întâlnirea?

— Da, eu. Ce făceai de aveai mâinile ude?

— Ei bine... Fac baie.

— Cum? În timp ce vorbești cu mine? Întrebă el după o clipă de tăcere.

— Da! Ce-o fi așa de mirare? Nu răspunse.

— Înconjurată de spumă parfumată? continuă el cu o voce răgușită.

— Paul...

— Ssst... Nu mă trezi, visez, șopti el în receptor. Aș da mult, chiar în acest moment, ca să mă transform într-o spumă parfumată care să atingă pielea ta catifelată...

— Ce imaginație! Dacă bietul meu telefon te-ar înțelege, ar roși de rușine.

— Spune-i să nu mă mai chinuiască. Nu mai rezist.

— Dar el n-are nici o vină. Nici eu, de altfel. Tu m-ai sunat, nu uita asta.

— Adevărat? N-ar fi trebuit s-o fac... Acum nu mă mai pot gândi decât la trupul tău: sânii tăi ispititori care au drept singur înveliș spuma parfumată, părul tău umezit de aburi, chipul tău înroșit de căldura apei...

— Paul, îl întrerupse ea cu răsuflarea tăiată.

Dar căzuse deja sub vraja vocii lui senzuale. Cu ochii închiși și-l imagina lângă ea și o trecu un fior gândindu-se la mângâierile lui.

— Alice? șopti el fiindcă tăcerea se prelungise prea mult. Mai ești acolo? Nu uita că cinăm împreună în seara asta. Am rezervat o masă pentru ora opt și jumătate și am anunțat că vom fi două persoane... Sper să nu-mi dai plasă.

— Opt și jumătate? De ce așa târziu? protestă ea, încercând să-și revină.

— Tocmai de asta te-am sunat. Am încă puțin de lucru la birou și nu pot mai devreme. Am vrut să te previn ca să nu te neliniștești.

Alice scoase un suspin de ușurare. Îi fusese atât de frică să nu se răzgândească în ultimul moment...

— Foarte bine. O să profit mai mult timp de această baie reconfortantă. O să mai adaug niște spumant, continuă ea malițioasă. Nu mai e aproape deloc.

— Alice! mormăi el imediat. Cum vrei să mă concentrez asupra lucrului dacă nu încetezi să mă chinuiești?

— Ai dreptate... Pe mai târziu.

— Aș dori imediat.

Înainte să închidă simți regretul din vocea lui. Lăsă aparatul jos și se întinse din nou în apă. Își aminti surâzând de conversația purtată cu Paul. Așa îl iubea: vesel, plin de umor și de farmec. Dar atunci se și temea de el... risca să-și piardă liniștea și inima.

Adâncită în gânduri, ieși în fine din baie și începu să se pregătească. Înfășurată într-un prosop gros se instalează în fața toaletei ca să se machieze.

Plumeau apăru tocmai când își contura discret buzele cu puțin roșu. N-o părăsi din ochi nici o clipă, iar când Alice ieși din sala de baie și o luă spre camera ei, o urmă imediat.

Se cocoță în pat și se pregăti să asiste la parada modei oferită de stăpîna ei. Neștiind cum să se îmbrace, Alice își deschise dulapul și se probă în mai multe toalete. După mai multe încercări, alege în final o rochie strâmtă de mătase albă, închisă cu un fermoar împodobit cu broderii și pietre scânteietoare. Această rochie îi sublinia curbele ispititoare ale trupului și contrasta în mod plăcut cu părul închis la culoare.

— Ce părere ai Plumeau? o întrebă admirându-se în oglindă.

Dar cățelușa nu păru în nici un fel impresionată de toaletă. O mai privi o clipă, căscă și adormi.

— Plumeau, mă dezamăgești, o certă ea. Ai fi putut măcar să dai din coadă.

Îi întoarse spatele și continuă să se pregătească. Când soneria de la intrare se făcu auzită, Plumeau se trezi imediat. Sculându-se dintr-un salt, se repezi spre ușă, gata să primească vizitatorul. Alice își verifică pentru ultima oară ținuta înainte de a se duce să deschidă.

Văzând-o, Paul simți că i se taie răsuflarea.

— Alice... Ești splendidă! reuși el să îngaime cu o voce răgușită.

Flatată, îl complimentă la rândul ei. Îmbrăcat într-un costum gri era foarte atrăgător. Privirea ei întârzie destul pe silueta bărbătească, impunătoare, apoi pe figura tandă și surâzătoare.

— Vrei să ne petrecem seara privindu-ne, sau preferi să mergem la restaurant? interveni Paul.

— Hai să cinăm, acceptă ea râzând. Dar înainte de plecare te sfătuiesc să n-o uiți pe Plumeau. Nu te-ar ierta niciodată dacă ai părăsi-o fără un cuvânt drăguț.

Alice își luă poșeta în timp ce Paul o salută pe Plumeau.

* * *

La restaurant, Alice fu încântată de alegerea lui Paul. În sala mare împărțită în separeuri intime, mesele învelite într-un alb imaculat erau luminate de lumânări. Buchete de flori, puse pe ici pe colo, înveseleau ambianța.

După ce vorbi cu șeful de sală, Paul o luă ușurel de talie și o conduse spre masa lor.

— Ce loc minunat, șopti ea emoționată.

— L-am ales special pentru tine... ca să-ți placă compania mea, o tachină Paul. Dar... gata cu

complimentele pentru seara asta. Dacă am vorbi și de altceva?

Alice luă atunci meniul așezat în fața ei și începu să îl consulte.

— Mâncăm ceva mai consistent sau... ne mulțumim cu ploaie, timp frumos și vorbe dulci? Ce preferi? propuse ea cu un surâs malițios.

— Foarte bine, dar întâi să văd puțin meniul... Poftești ceva anume?

— Alege tu pentru mine.

— În regulă. Las' pe mine!

Chemă un chelner care alergă imediat să preia comanda. În timp ce hotăra meniul cu acesta, Alice profită de răgaz ca să-l studieze în voie. În această seară Paul își regăsise surâsul. Din el se degaja o asemenea putere de atracție încât ar fi putut să se lase în voia lui fără cea mai mică ezitare. Vocea lui Paul o trezi din visare.

— Ce părere ai de puțin pește? întrebă el propunându-i specialitatea casei.

— Pește?

— Da. Văzând cum te miri, s-ar crede că n-ai auzit niciodată de așa ceva, remarcă el râzând.

— Scuză-mă, mă gândeam la altceva, mărturisi ea în șoaptă. Bine, hai să mâncăm pește. Mi se pare perfect.

O privi un moment în tăcere.

— Alice, îmi ascunzi ceva, îi spuse el văzând-o că se înroșește. Aș fi curios să știu ce gândești.

Dar ea nu-i răspunse. Chelnerul le întrerupse conversația dându-i lui Paul lista vinurilor.

Paul comandă un vin alb potrivit meniului. Imediat ce masa fu servită, Alice gustă din amestecul apetisant din farfuria ei. Fileul de pește cu sos, specialitatea casei, era un adevărat deliciu. Vinul alb, rece și parfumat, era o încântare. Totul i se părea

nemaipomenit dar, din nenorocire, constată că nu-i era deloc foame. Luă câteva bucățele din politețe, apoi își așază alături furculița, incapabilă să mai continue. Se mulțumi să-l privească pe bărbatul așezat în fața ei; el îi acapara toată atenția.

Nici Paul nu părea să aibă prea multă poftă de mâncare. Prefera s-o privească pe Alice, să-i vadă tenul catifelat și ochii veseli și expresivi strălucind în lumina difuză. Cu o privire înfometată, realmente o devora, ca și cum se temea că n-o va mai revedea niciodată.

Când chelnerul dispăru în sfârșit, după ce adusese toate platourile, se hotărî s-o întrebe despre trecutul ei.

— Alice, vorbește-mi despre familia ta, îi spuse pe un ton grav. Sunt curios să știu mai multe despre părinții tăi, care te-au adus pe lume, te-au crescut și s-au ocupat de educația ta.

— De ce? Ai ceva să le reproșezi?

— Nu, din contră, spuse el zâmbind fericit. Dacă n-ar depinde decât de mine, le-aș decerna un premiu.

— Într-adevăr merită o recompensă că m-au suportat atîta timp, admise ea cu un aer gânditor. Sarcina lor n-a fost deloc ușoară cu un copil atît de precoce ca mine. Aveam abia cinci ani și aveam pretenția să știu totul.

Paul își aminti de conversația purtată cu Stan. Avocatul îi spusese că Alice se maturizase de tînră, deoarece trebuise să facă față la responsabilitățile enorme pentru vârsta ei și dorea să cunoască motivul acestei schimbări neașteptate din viața ei. Vorbea întotdeauna despre copilăria ei cu multă nepăsare dar simțea că nu-i mărturisea totul, că omitea niște detalii ca și cum nici n-ar fi existat.

— Și ce i s-a întîmplat acestui copil precoce? insistă el cu blîndețe.

Alice ridică din umeri.

A crescut, replică ea, apoi preferă să-i vorbească despre părinții ei. Tatăl meu a început prin a fi avocat, dar acum este judecător la tribunalul din orașul său. Mama mea s-a lansat în bucătărie și s-a specializat în prepararea și decorarea prăjiturilor pentru ocazii. La început, obligat să-i guste din preparate, tatăl meu s-a îngrășat cu cinci kilograme, pe care s-a căznit din greu să le dea jos. Acum, totul e în ordine. El judecător, ea la bucătărie și totul merge de minune...

— Locuiesc în regiune?

— Nu, dar nu se află prea departe, îi explică ea. Trăiesc într-o frumoasă și spațioasă vilă situată în Valea Carmelului. Îi vizitez în mod regulat, de mai multe ori pe lună... Dar, hai să vorbim și despre tine Paul, continuă ea, punându-i întrebări despre familia lui. Mai ai și alți frați sau surori în afară de Lori?

Paul nu răspunse imediat. Se gândea la ce-i povestise în privința părinților ei, dar nimic despre ea. Deci nu era încă pregătită să se încreadă total în el. Poate, altă dată, va avea mai multă încredere în el?

— Mi-am pierdut tatăl acum câțiva ani, începu el. Mama mea trăiește și acum în vila noastră de la Los Gatos. În afară de Lori n-am alți frați sau surori și mama se plânge adeseori de asta. Ne reproșează că nu suntem căsătoriți și că nu-i dăruim nepoței; ca să nu moară de plictiseală, s-a hotărât în cele din urmă să se apuce de pictură.

— Mama ta e pictoriță? exclamă Alice cu ochii strălucind de curiozitate. Ce pictează? Peisaje abstracte, portrete?

— Pereți, anunță Paul, izbucnind în râs în fața privirii mirate a tinerei femei. Îi place nemaipomenit să schimbe des culoarea pereților casei și face totul singură. În timpul ultimei mele vizite mi-a fost destul de greu să adorm în vechea mea cameră, pictată în

întregime în verde. Nici camera de oaspeți nu era mai brează, pictată într-un roz puternic. Mamei pare să-i facă plăcere să-și strângă culorile preferate și să coloreze în ele toți pereții. De cele mai multe ori rezultatul este uimitor!

— Cred că-mi place foarte mult mama ta.

— Într-adevăr aveți ceva în comun, spuse Paul surîzându-i.

Alice se întrebă cam unde bătea. Observase ce sentimente avea pentru el? Încerca să insinueze că, la fel ca și mama lui, îi purta multă afecțiune? Încercă să găsească o altă soluție.

— Poate lenjeria din țeșătură de in? lansă ea sperând să nu greșească. Lucrează și ea?

— Nu... Are ca și tine un cățel.

— Un cățel? strigă ea scoțând un suspin de ușurare. Băiat sau fată? Și cum se numește? Să nu-mi spui că Shoopy, aș fi foarte dezamăgită, adăugă ea strâmbându-se.

— Mamei nu-i lipsește spiritul. A numit-o Athena, după zeița înțelepciunii din mitologia greacă.

— Zeița înțelepciunii? Înțeleg... murmură Alice, izbucnind în râs. Mama ta îmi place din ce în ce mai mult.

În timp ce flecăreau, chelnerul se apropie de masă și păru extrem de nemulțumit văzând că abia s-au atins de mâncare.

— Bucătăria noastră nu e pe gustul dumneavoastră, domnule? se interesă el demn.

— Preparatele dumneavoastră sunt excelente, declară Paul pe același ton. Dar preferăm să le degustăm doar.

Un surâs glacial, un ușor semn din cap și chelnerul se întoarse spre alți clienți mai puțin mofturoși.

— L-ai făcut praf! șopti Alice aplecându-se peste masă.

— O să-i treacă, hotărî Paul, apoi se ridică de pe scaun și-i întinse mâna. Dansează cu mine Alice și mă vei face fericit.

Îl urmă fără cea mai mică ezitare.

— Nu ești prea pretențios.

Surâsul lui Paul dispăru la aceste cuvinte.

— Câteodată te mulțumești cu ce ai, i-o întoarse el cu răceală, și uiți ceea ce dorești.

Îl aprobă în tăcere. O luă atunci de braț și o antrenă spre pista de dans aflată în cealaltă extremitate a sălii. Înlanțuiți, dansară în ritmul tangoului pe care orchestra îl îngâna încetisor. Era atât de bine să se găsească atât de aproape unul de celălalt.

Paul își strecură o mână în jurul taliei ei pentru a o putea strânge mai tare. Cu cealaltă, îi cuprinse degetele într-ale lui și le sărută. Tulburată de îmbrățișarea lui, Alice îi înconjură gâtul cu brațele și își ascunse fața la pieptul lui. Îi auzea bătăile nebunești ale inimii și se simțea amețită de parfumul pielii lui, de mângâierile ușoare ale mâinii lui.

Pierduți unul în brațele celuilalt, dansară mult timp în tăcere, indiferenți la numeroasele perechi din jurul lor, legănați de muzica languroasă, îmbătați de căldura trupurilor lor.

— Alice? șopti deodată Paul la urechea ei.

— Hmmm... Ce este?

Degetele lui găsiră fermoarul rochiei și nu-i mai dădea drumul.

— Această bijuterie de pe șoldul tău... L-ai pus numai de frumusețe sau are o importanță capitală? Întrebă el cu o voce voalată de emoție.

— O importanță capitală... dacă nu vreau ca rochia să-mi cadă la picioare, mărturisi ea pe un ton glumeț.

Paul își retrase brusc mâna, ca și cum l-ar fi ars.

— Stan mi-a spus că te interesezi de cursul acțiunilor la bursă, îi declară el pe neașteptate. Mi-ar place să-mi vorbești de asta.

Stupefiată, își ridică capul pentru a-l privi drept în ochi.

— Ce? Acum? se miră ea, năucită. Fără nici un cuvânt, el se îndepărtă de ea și, luând-o de mână, plecară de pe ringul de dans.

— Da, de ce nu? Vom comanda desertul și, în timp ce-l mâncăm, o să-mi vorbești de experiența ta ca agent la bursă.

— Aș prefera să continuăm dansul.

— Data viitoare poate, acceptă el surâzând. În această seară ar fi mai bine să ne oprim, dacă nu vrei să-mi pierd complet mințile în brațele tale.

Se reîntoarseră la masă. Paul o ajută pe Alice să se așeze, apoi își relua locul în fața ei. Contrariată, se gândea la ceea ce îi spusese. Încerca mereu să glumească dar ea știa bine că nu este cazul. Întâi o strângea prea tare, apoi o respingea. O dorea, nu exista nici o urmă de îndoială, dar în fundul sufletului lui nu-și schimbase atitudinea față de ea. Această idee o întrista profund.

— Mă întrebi de cursul bursei. Ai nevoie de sfaturi în domeniu? se interesă ea calm.

Chelnerul alese acest moment pentru a se apropia de masa lor și a le lua comanda. Paul decisese să încheie masa cu baclavale și cafele pentru amândoi, dar nu-și desprinsese o clipă ochii de la ea.

— Drept vorbind nu mă interesează în mod deosebit bursa, îi răspunse după ce scăpară de chelner. Era o scuză ca oricare alta pentru a trece la alt subiect și de a te lua de pe pista de dans. Mi-ar place totuși să știu de ce ai renunțat să fii agent de bursă, după ce lucraseși atât de mult în domeniu. Mi-a spus Stan că te descurci grozav.

— Contactul cu oamenii îmi plăcea dar doream ca acesta să devină mai personal, mai direct, îi explică ea. Să-mi petrec zilele la telefon, să răspund la tot felul de voci anonime, să-i ajut să câștige bani numai pentru simpla plăcere de a-i câștiga nu mă satisfăcea pe deplin. Atunci am preferat să mă retrag.

— Din fericire agentul meu nu e de părerea ta, comentă Paul sec.

Desertul fu servit, acompaniat de două cești aburinde de cafea. Alice nici măcar nu-și dădu osteneala să guste din baclava. Bău o înghițitură de cafea și se întoarse spre Paul.

— Mai lucrez oarecum în branșă fiind, în paralel cu celelalte, și consilierul financiar al unei mici societăți locale. Cea mai mare parte a timpului sunt însărcinată să studiez dosarele clienților noștri, particulari sau firme, și să aduc soluțiile potrivite diferitelor situații cu care se confruntă. Grație investițiilor mele, continuă ea, am un venit care îmi permite să-mi organizez munca așa cum doresc. Noul meu complex va putea, de acum într-un an, să funcționeze fără ajutorul meu direct și astfel mă voi putea consacra celorlalte sarcini pe care le am.

— Am impresia că nu prea ai timp să te ocupi de problemele tale, reluă Paul amintindu-și de ceea ce îi povestise Stan. Ceilalți contează mai mult pentru tine?

— Nu știu... Îmi place să sar în ajutorul oamenilor, în special al celor care, din cauza unui handicap sau al vârstei, nu reușesc să-și câștige o pâine. N-o fac din milă, nici pentru a atrage admirația sau recunoștința anturajului meu. O fac pentru că îmi place să-i ajut pe ceilalți.

Paul vorbi atunci fără să se mai gândească. Abia după ce pronunțase cuvintele își dădu seama de sensul lor.

— Pentru asta ai acceptat să cinezi cu mine? Pentru a-mi veni în ajutor, fiindcă sunt handicapat?

— Chiar ești?

— Tu ai insinuat asta, după ce ai fost la mine acasă.

— Cazul tău e mult diferit, spuse ea calmă. Cea mai mare parte a handicapatilor au devenit așa ca urmare a unui accident, unei boli, unei răni foarte grave, oricum din cauza unui element independent de voința lor. În ceea ce te privește, adăugă ea privindu-l cu un aer serios, ai hotărât să ridici bariere în jurul tău pentru a împiedica pe oricine să se apropie de tine. Dar tu singur ai făcut această alegere.

— Nu... Această alegere a fost făcută de o persoană care refuza să accepte niște schimbări petrecute cu mine.

— Probabil că Țineai mult la ea, remarcă Alice prudentă.

— N-am spus că era vorba de o femeie, se zburli el.

— Ar fi fost inutil... Dacă un bărbat te-ar fi tratat așa, l-ai fi lovit și te-ai fi descotorosit foarte repede de această problemă care te frământă. Venind de la o femeie pe care o iubeai, aceste cuvinte au avut un asemenea impact asupra ta încât de atunci n-ai mai reușit să-ți revii. Dar și atunci tot tu ai ales: ai hotărât s-o ascuți și s-o crezi.

Paul nu mai știe ce să răspundă. Cu fața lividă, continuă s-o privească. Faptul că abordase acest subiect în prezența ei îl ușurase oarecum. Dar o altă dificultate apăruse. Alice credea că el acceptase părerea Ținei fără să riposteze, fără să încerce să lupte, ca să-i demonstreze că nu are dreptate. Și era foarte contrariat din această cauză.

Când chelnerul apărură în sfârșit cu nota de plată, Paul reglă socoteala prin cartea sa de credit și îi lăsă un bacșiș substanțial. Acesta le mulțumi surprins și le ură o seară plăcută în continuare.

Paul se ridică și, apropiindu-se de Alice, îi întinse mâna nehotărât. Ea ezită mult timp și apoi, cu un suspin înăbușit, își lăsă mâna într-a lui.

— Trebuie să mai venim o dată măcar pentru a face onorurile acestui excelent bucătar, glumi Alice încercând să destindă atmosfera.

Aflat în picioare în fața ei, o mângâie ușor cu degetul pe obraz înainte de a i-l așeza pe buze pentru a o împiedica să vorbească.

— Ai dreptate să te porți așa cu mine, o merit. Dar mi-ar fi plăcut mai mult să discutăm despre alte lucruri, de vreme, de câini, de preocupările tale, orice în afară de mine, preciză el în șoaptă apoi se aplecă spre ea și o sărută pe buzele întredeschise. M-ai atins drept în punctul sensibil și sunt încă tulburat. Acordă-mi câteva clipe de răgaz înainte de a-ți reîncepe atacul.

Un surâs ușor îi luminează fața posomorâtă și Alice, mișcată, fu gata să-și uite mânia.

— Paul! bombăni ea îndepărtându-se repede. Nu încerca să mă lingusești. Vreau să rămân supărată de tine.

O luă de umeri și o conduse spre ieșire.

— Dar de ce?

— Când sunt furioasă, ceea ce devine o a doua natură când sunt cu tine, știu măcar pe ce picior joc.

— Încerci deci să mă schimbi... Acceptă-mă mai bine așa cum sunt și toate vor merge bine.

Deci asta credea el că urmărește? Cât se înșelase...

— Foarte bine. De acum n-o să mai spun nimic, răspunse ea ofensată.

La întoarcere, drumul cu mașina se desfășură într-o tăcere deplină. De mai multe ori, Paul o observă cu coada ochiului, întrebându-se dacă n-o să mai facă încă o dată figura de zilele trecute. Alice îi observă neliniștea dar nu făcu nimic să i-o risipească.

Când ajunseră în sfârșit în fața casei ei, deschise portiera gata să dispară.

— Inutil să mă însoțești până la ușă. Pot să mă descurc și singură, declară ea pe un ton indiferent.

Cu tot protestul ei, el tăie contactul.

— Alice, ascultă-mă! o certă el privind-o drept în ochi. Trebuie neapărat să discutăm.

— Nu mai avem nimic să ne spunem. Sări din mașină și, întorcându-i spatele, se îndreptă imediat spre ușă. Paul o urmă fără să scoată vreun cuvânt. Cum deschise, Plumeau i se strecură printre picioare și sări în brațele lui Paul.

— Plumeau! Dă-mi-o mie, te rog! bombăni ea, din nou furioasă.

— Vin cu tine.

— Nici vorbă.

— Alice, trebuie să vorbim.

Ea refuză din cap, încercând să recupereze câinele ghemuit în brațele lui, dar nu cedă. Decis să meargă până la capăt, el continua să-o fixeze insistent.

Exasperată, Alice își ridică bătaioasă bărbia, dar văzând că n-are ce face, îi întoarse spatele și intră în casă. Aprinse lumina, își scoase pantofii, aruncându-și în același timp poșeta și cheile pe masă.

— Și acum, dă-mi-o înapoi! repetă ea încercând să se calmeze.

Paul o lăasă jos și Plumeau alergă să atace pantofii lui Alice aruncați într-un colț.

— Alice, cu orice preț rămân să-ți explic niște lucruri, reluă el, contrariat de atitudinea ei neîncrezătoare. Și poate dura destul. N-ar fi mai bine să ne așezăm undeva ca să putem discuta liniștiți?

Fără un cuvânt, ea se îndreptă spre salon unde nu aprinse decât o lampă. Indicându-i canapeaua, se așeză pe un scaun drept în fața lui.

Paul o prinse repede de mână și o trase lângă el.

— N-am intenția să vorbesc ținând, explică el, obligînd-o să rămână lângă el.

Își slăbi nodul cravatei și își scoase haina înainte de a se așeza confortabil pe divan. Apoi, cu un suspin, își întinse picioarele și luându-i mâna, o păstră într-a lui. Cu un aer gânditor privea șemineul gol.

Alice așteptă răbdătoare ca el să înceapă discuția, dar văzându-l atât de adâncit în gânduri, luă inițiativa.

— Paul, este inutil... M-ai lăsat să înțeleg de la început care sunt sentimentele tale față de mine. N-am vrut să te ascult și am continuat să-ți impun prezența mea. Am greșit. Recunosc acum, în ceasul al doisprezecelea, că ai câștigat.

La aceste cuvinte se întoarse spre ea.

— Scumpă Alice, șopti el cu o voce dulce. Ești atât de generoasă, bună, dezinteresată. Te-am rănit în seara asta și totuși ești gata să mă lași să plec fără să-mi reproșezi nimic.

Cu vârful degetelor îi mângâie ușor gâtul și obrazul. Nerăbdătoare, îl îndepărtă cu violență.

— Nu știam că și bărbaților le place să facă figuri, bombăni ea printre dinți. Până acum credeam că numai femeile se pretează unui asemenea joc.

— Despre ce naiba vorbești?

— Nu face pe inocentul. Mă ții în brațe, mă săruți cu pasiune ca și cum într-adevăr ți-ar face plăcere, apoi deodată, mă respingi, fără nici un motiv. Nu pot să-ți fac jocul Paul și nici măcar nu doresc să încerc.

Vru să-și tragă mâna pe care el încă o reținea, dar el nu-i dădu drumul.

— Alice, lasă-mă să-ți explic... E atât de plăcut lângă tine. Ești dulce, feminină, plină de viață...

Îi mângâie umărul și, fără voia ei, tremură la atingerea degetelor lui.

— Nu ocoli subiectul Paul, îi spuse cu o voce tremurătoare. Nu uita că te afli aici pentru a-mi vorbi

de comportamentul tău capricios, de purtarea ta care se schimbă neîncetat!

Cu o mână nervoasă, îi urmări conturul decolteului.

— Pentru început aş vrea să ştii ce se petrece cu mine când te ating. Ameţit, tulburat din cale afară, şterg din mintea şi inima mea toate amintirile trecutului... pe care fac totul să le uit. Dar ele revin, Alice, continuă el privind-o drept în ochi. Revin şi mă asaltează, obligându-mă să mă îndepărtez de tine.

— Fii mai explicit, interveni ea cu o voce slabă. Sunt la curent în privinţa Tinei, acea femeie care n-a putut să te accepte aşa cum eşti.

Mâna lui se crispă pe a ei.

— Cine ţi-a spus?

— Sora ta. Mi-a spus că o tipă, pe care o cheamă Tina, s-a purtat foarte urât cu tine.

— Lori? Şi ce altceva ţi-a mai spus?

— Mi-a mai vorbit de o problemă, fără însă să-mi spună care e. A adăugat numai că pe mine nu m-ar deranja în nici un caz.

— Indiferent ce-ar fi, n-am intenţia să risc, remarcă el cu figura întunecată.

Şi îi dădu drumul la mână. Aşezat pe braţul canapelei nu-şi putea desprinde privirea de pe şemineul gol din faţa lui.

— Paul, eu nu sunt Tina, şopti ea, mişcată de expresia de descurajare pe care o zărise în ochii lui.

Îi aruncă o privire peste umăr.

— Ştiu... N-aveţi nimic în comun.

— Atunci de ce nu-mi dai o şansă?

— Alice, înţelege-mă... Reacţia Tinei m-a zdruncinat îngrozitor, dar i-am supravieţuit. Din contră, dacă acelaşi lucru s-ar întâmpla cu tine, aş muri.

La aceste cuvinte o căldură ciudată învălui inima lui Alice. Paul ţinea la ea, i-o mărturisise. Îşi strecură blând degetele în părul lui.

— Atunci trebuie să ne despărțim? șopti ea simțind un nod în gât.

— Nu, n-aș putea suporta! strigă el. Mi-ar place să rămânem prieteni... Vrei Alice? Îți promit că n-o să te supăr cu problemele mele, adăugă el surâzând.

De emoție nu mai știu ce să-i spună. Îi mângâie cu tandrețe obrazul, apoi gâtul.

— Și crezi că prietenii pot să rămână așa, strânși în brațe, pe o canapea?

— Da. De ce nu? Face parte din regulile jocului.

— Am impresia că tu le stabilești așa cum dorești.

— Și asta nici nu-i totul, reluă el zâmbind. Au și dreptul, și e chiar indicat să se sărute stând îmbrățișați pe canapea.

Se aplecă spre ea și o sărută pe buzele ispititoare.

— Un sărut amical, presupun.

— Hmmm... Dar mai bun decât nimic. Dacă te-ai săruta cum doresc cu adevărat, n-am mai fi prieteni ci amănți.

— Și e rău?

— Nu, dar e imposibil.

— Ah, da! Credeam totuși...

— Nu e imposibil din punct de vedere fizic, bineînțeles, interveni el pe un ton glumeț. Dar mă simt complexat în fața unei femei ca tine. Nu vreau să mă adaugi pe lungă listă a persoanelor care au nevoie de ajutorul tău, continuă el grav. Alice, refuz să primesc prietenia ta doar din milă.

— Dar eu nu am dreptul la cuvânt?

— Ba da, bineînțeles.

— Paul, doresc să mă săruți.

— Alice...

— Una din regulile jocului, nu uita! Tu m-ai învățat asta.

Paul se încruntă. Și el dorea, doamne cât dorea... Dar dacă accepta s-o sărute așa, ar fi fost incapabil s-o mai respingă apoi.

— Dar regula asta a mai fost îndeplinită o dată, spuse el râzând.

— Atunci, dacă înțeleg bine, n-am dreptul decât la o singură sărutare!

— Da... Așa e regula!

O luă de gât și o trase lângă el. Încetul cu încetul se simți mai destins.

— Nu prea am dormit zilele astea, explică el căscând. Mă simt dintr-odată atât de obosit...

O strânse tare. Ea își puse capul pe umărul lui și, cu ochii pe jumătate închiși, gustă plăcerea tihnită de a-i simți căldura corpului lipit de al ei.

Mai trebuia să se ocupe de Plumeau, să întoarcă deșteptătorul, să stingă lumina...

Încă un minut în brațele lui Paul, apoi o să se scoale.

V

O greutate așezată pe pieptul ei era s-o sufoce, apoi o limbă aspră îi linse obrazul. Alice deschise fără chef un ochi și zări botul lui Plumeau la câțiva centimetri de fața ei.

— Da, da... mă scol, mormăi ea pe jumătate adormită.

Vru să arunce cuvertura, dar observă cu mirare că nu era acoperită. Se ridică dintr-o săritură. Era îmbrăcată și dormise pe canapeaua din salon.

Revenindu-și puțin câte puțin, își aminti de seara petrecută în compania lui Paul, de discuția lor. Aruncă o privire rapidă în jurul ei și înțelese că rămăsese singură. O tăcere deplină domnea în casa ei. Nici un zgomot nu se făcea auzit din sala de baie sau din bucătărie. Paul plecase deci. Dezamăgită se întoarce spre Plumeau și, ascultând de rugămintea din ochii animalului, o mângâie pe cap.

— Ei bine Plumeau, suspină ea. Ne-a părăsit fără să ne lase măcar un bilet.

În chip de răspuns, cățelușa mârâi pretinzând alte mângâieri. Revoltată de atâta indiferență, Alice o refuză. O așază într-un colț al divanului și se ridică. Pendula de deasupra șemineului indica abia ora șapte.

Dezbrăcându-se, își aminti de conversația lor din ajun. Paul insistase să rămână prieteni. Totuși, în ciuda discursului lui, plecase fără să-i zică măcar bună seara. Contrariată, se îndreptă spre sala de baie. Un duș îi va face desigur bine, îi va permite să clarifice

anumite puncte pe care nu le înțelegea încă bine. Prieteni? Ce înțelegea prin asta?

În timpul următoarelor două zile care urma rădineului, așteptă în zadar un semn de viață de la Paul. Joi după amiază, Lori se prezintă ca de obicei la cursul de croitorie. Asistă până la capăt, timp cam de două ore; totuși, nici la început, nici la sfârșit, nu pronunță numele fratelui ei.

Vineri, după masa de prânz, Alice își dăduse întâlnire cu Bill Avery pe șantierul noii ei investiții. Bill îi telefonase în ajun pentru a-i comunica câteva schimbări făcute pe planurile originale și îi adusesse la cunoștință totodată că fundația va fi turnată a doua zi. Bill îi ceruse să se întâlnească la fața locului și ea acceptase imediat.

Ajunsa la destinație, parcă mașina ceva mai departe de șantier. Bill nu ajunsese încă și ea hotărî să-l aștepte. Lăsa în jos geamul mașinii și, scoțându-și capul afară, aruncă o privire în jurul ei. În apropiere, pe lângă betonieră, camioanele se învârtuiau fără încetare. La câțiva pași de acolo, în parcare, mașina lui Bill se zărea alături de Jaguarul lui Paul. Ce doi bărbați erau desigur în birou, discutând despre afaceri.

Sufocată de căldura arzătoare, exasperată de îndelungata așteptare, ieși din mașină și se apropie de șantier. Bărbații îmbrăcați în salopete albe, înarmați cu lopeți și tîrnăcoape, plecau și veneau grăbiți, vorbind și așteptând instrucțiunile maistrului.

În picioare într-un colț, Alice supraveghea cu un ochi curios deplasările echipei. Tocmai se pregătea să se adreseze unuia din lucrători când zgomotul unor conversații îi atrase atenția.

Puțin mai încolo, Paul Denver urmat de Bill Avery ieșiseră din birou și stăteau de vorbă în fața ușii de la intrare. Cu toată distanța dintre ei, ea remarcă cum

privirea lui Paul se posomorâse imediat ce o zărise. Ridică mâna pentru a-i face semn, dar se abținu apoi realizând că nu-i face nici o plăcere s-o recunoască.

După ce mai schimbă câteva cuvinte cu Bill, Paul se îndreptă direct spre mașina lui, fără a se mai uita la ea, ca și cum nici n-ar fi existat. Fără un surâs. Fără un semn de salut.

Descumpănită de comportarea lui, nu-l putu părăsi totuși din ochi. Îl văzu cum se instalează la volanul Jaguarului și cum părăsește parcare în direcția centrului.

Pierdută în gândurile ei, tresări când auzi vocea lui Bill. Ușurată, fugi în întâmpinarea lui.

Purta o caschetă albă pe cap și ținea în mână o alta.

— Asta e pentru tine, spuse el dându-i-o. Paul e foarte strict în privința regulilor de securitate a muncii. Fără caschetă nimeni nu are dreptul să intre pe șantier.

— Ridicol, se burzului Alice. Merg doar să privesc.

— Știu, dar totuși trebuie s-o porți. Insist!

Alice ridică din umeri. În punctul unde erau lucrările, nu exista nici un risc să-ți cadă ceva în cap. Resemnată, își înfundă cascheta pe cap și se întoarse spre Bill.

— Poți să-i spui domnului Denver că i-am urmat instrucțiunile punct cu punct. Și acum la ordinele tale, șefule! îl salută ea cu un aer ironic.

Bill izbucni în râs.

— Ei bine, pentru început, hai să-l vedem pe maistru. I-am dat noile planuri pe care mi-ar place să arunci și tu o privire.

Câteva minute îi ajunseră tinerei femei pentru a verifica documentele și a aproba schimbările. În cursul conversației află totodată că Paul participase din plin la elaborarea noului proiect și făcuse chiar apel la una din firmele lui ca să preia lucrările.

Alice ascultă, confuză, elogiile pe care Bill le făcea patronului său. Auzind ce povesteau oamenii din anturajul său, părea un om total diferit. Stan nu se jurase că Patsy picase pradă farmecului său și că era gata să-l adopte? Bill îl respecta și îl admira mult. Lori ținea cu tot dinadinsul să-i găsească o tovarășă. Care era oare adevăratul Paul Denver? Îl aștepta să se prezinte!

Cu ea era un alt bărbat. Îi venea din ce în ce mai greu să suporte schimbările bruște de dispoziție, comportamentul capricios, temperamentul arțăgos. Alte persoane aveau poate nevoie de prezența lui, de atenția lui. Ea n-avea timp de pierdut cu Paul Denver. Si răbdarea ei avea limite.

Mai târziu, în aceeași seară, Alice se duse la atelier. Nervoașă, fusese incapabilă să rămână singură acasă și se refugiase în mijlocul elevelor ei. Ambianța destinsă care domnea în atelierul de croitorie îi făcu bine. Pălăvrăgi cu tinerele, o ajută pe Sophia Stringer, una din vârstnicele grupei, să-și brodeze lenjeria din in. Orele trecură foarte repede și reuși să-și uite grijile...

La sfârșitul cursului, sala se goli puțin câte puțin și doar Jeanne Disten, Alice și Sophie mai rămăseseră ceva mai mult decât celelalte. În timp ce Sophie își strângea cu greutate lucrul, cele două tinere făcură curat pe mese și puseră în ordine întregul atelier.

— Vrea cineva cafea? întrebă Jeanne arătându-le cafetiera pe jumătate plină.

— Pentru mine nu, mulțumesc, răspunse Alice.

— Sophie?

— Nici eu, mulțumesc. Dédé mă așteaptă și nu vreau să întârzi.

Alice și Jeanne nu se putură împiedica să zâmbească. Avuseseră în mai multe rânduri ocazia să-l întâlnească pe Dédé, fiul lui Sophie. Bancher cu părul

grizonat, cu o alură distinsă, nu merita desigur un nume atât de caraghios.

Odată gata, bătrâna doamnă își luă haina și se îmbracă cu greutate.

— Fetele de vârsta voastră... Mă întreb ce-i cu voi aici, la o oră atât de târzie. Ar trebui să fiți în oraș, să vă distrați. Ce se întâmplă cu Bărbații din San José? Și-au pierdut mințile oare?

— Par să nu se sinchisească deloc de noi, replică Jeanne pe un ton sec.

Un zgomot ușor la fereastră le atrase brusc atenția.

— Dédé se impacientează, draga mea Sophie, interveni Alice râzând. Du-te și deschide-i în timp ce eu strâng lucrurile.

Bătrâna doamnă ieși din atelier în compania lui Jeanne.

Alice își luă poșeta și se apropie de panoul prevăzut cu numeroasele întrerupătoare.

— Dar... Nu e Dédé!

Vocea mirată a lui Jeanne n-o lăsă indiferentă. Gândind că e vorba de un nou client, se îndreptă spre ușă să-l primească. Le găsi pe cele două femei în picioare în fața intrării: una îi surâdea cu un aer malițios, cealaltă avea o sclipire ciudată în priviri.

— Ce v-a apucat? întrebă Alice surprinsă. De ce mă priviți așa?

Jeanne și Sophie nu avură nevoie să răspundă. Chiar atunci Paul apăru în fața ei.

— Paul... Ce faci aici? îngăimă ea, făcând ochii mari.

— Bine, noi plecăm, interveni Jeanne luând-o pe Sophie de braț și trăgând-o spre ieșire. Pe mâine!

Îi făcură semn cu mâna și dispărură.

Alice rămase un moment cu gura căscată. Dar foarte repede mânia luă locul surprizei și își reveni.

— Treci altă dată, acum închid, îi lansă cu răceală.

— N-am intenția să fac cumpărături.

— Atunci, ce vrei?

— Am venit să te văd, replică el calm.

— O dată nu-ți ajunge? spuse ea furioasă. E adevărat că adineauri, în plină zi, te-ai făcut că nu mă vezi. Acum că s-a făcut întuneric, se pare că te-ai schimbat.

— Nu te înțeleg...

— E totuși foarte simplu.

— Ce vrei în fond? bombăni el exasperat.

— Ieși, trebuie să închid, spuse ea, agitându-i cheile sub nas.

— N-o să mă mișc de aici până nu îmi spui ce sens are afirmația pe care tocmai ai făcut-o.

Alice scoase un suspin și ridică din umeri.

— Ascultă Paul, schimbă placa dacă vrei. Pe asta încep s-o cunosc pe dinafară și nu mă mai distrează deloc. Discursuri, subterfugii, scuze, m-am săturat.

— Continuă, aprobă el.

Își puse cheile în poșetă și îl privi drept în ochi.

— Ți-e rușine că ai putea fi văzut în compania mea?

— Cum? spuse el, rămânând trăznit.

— Ți-am pus o întrebare foarte simplă. Răspunde prin da sau nu.

— Întrebarea ta e prostească, spuse el cu o voce șuierătoare. Ce te face să crezi că mi-e rușine cu tine? Fiindcă nu am venit să-ți vorbesc în această după amiază la șantier?

Alice scutură din cap cu un aer obosit.

— Am ajuns la concluzia asta pentru că după amiază n-am avut dreptul la nimic... la un semn, la o privire amicală, la un surâs. Nici măcar nu m-ai privit, ca și cum n-aș fi existat. De fiecare dată aceeași poveste, continuă ea cu răceală. De la prima noastră întâlnire nu te-ai schimbat: distant și rece ziua, îți regăsești surâsul imediat ce vine seara. Îmi întinzi

mâna, dar o retragi când vreau s-o iau. Îmi ții lungi discursuri despre prietenie, dar dispari fără să-ți iei rămas bun.

La aceste cuvinte, Paul respiră profund înainte de a-i răspunde.

— Nu e din vina ta, Alice. Încerc doar să mă protejez.

— Cum? șuieră ea cu fața lividă. În tot acest timp te-ai apărat împotriva mea? Dar de ce Paul, de ce? Paul... reluă ea descoperind dintr-o dată adevărul. Dar... Eu nu sunt Tina.

— Niciodată n-am spus asta.

— Dar continui să crezi că o să mă port rău cu tine, la fel ca și ea.

— Da, poate... Dar n-am să-ți ofer această posibilitate.

Barierile se ridicaseră din nou între ei, mai puternice ca niciodată. Dar de data asta era hotărâtă să meargă până la capăt, să le dărâme una câte una, indiferent de ce gândea sau vroia el.

— De ce să nu lămurim imediat lucrurile? Scoate-ți cămașa și să vedem cum reacționez.

Paul rămase cu gura căscată. Cu fața palidă, cu ochii rătăciți, o privea fără să poată scoate vreun cuvânt. Una din bariere se prăbușise, lăsându-l slab și vulnerabil.

— Ești la curent... cu cicatricile mele? Cum? De când?

— Este atât de important?

— Nu... Presupun că nu.

— Ai dreptate, asta nu are nici o importanță, admise ea cu gândul la cicatrice. Din nenorocire nu suntem pe aceeași lungime de undă.

— Nu e pentru prima dată, spuse el cu un surâs ciudat.

— Nu ne mai rămâne decât să ne spunem la revedere și s-o luăm fiecare pe drumul nostru. Nu vorbim nici aceeași limbă, nu urmărim aceleași scopuri... Aparent, nu avem mare lucru în comun, încheie Alice cu un lung suspin.

— Nu-i adevărat și știi bine asta, protestă Paul cu o voce răgușită. De fiecare dată când te ating, când te văd, simt această magie între noi. Inima îmi bate să se rupă. Nu știu ce să mai spun, nu știu ce să mai fac... Tu nu simți la fel?

Alice își plecă ochii tulburată.

— Ba da, și eu... Dar atunci ce trebuie să facem? Să ne despărțim sau să continuăm să ne vedem?

Își țin respirația în așteptarea hotărârii, care acum nu depindea decât de Paul.

Tăcu un moment apoi se apropie de ea și o privi fix.

— Mă duc acasă. Dacă te hotărăști să vii, voi fi acolo ca să te aștept. Dacă nu vii, voi înțelege că asta a fost alegerea ta și o voi respecta. Astfel, reluă el, strângând-o de mână, vei avea timp să reflectezi și să fii sigură pe sentimentele tale.

Aprobă din cap, acceptându-i condițiile. Ușa închisă de atâta vreme se deschisese. Acum rămăsese numai în seama ei să decidă dacă vroia sau nu să intre.

— Să știi că, dacă vii, nu va fi numai pentru a sta de vorbă. Nu uita asta!

Apoi, fără să mai adauge vreun cuvânt, dispăru.

Încă năucită de propunerea lui Paul, ieși din atelier și închise mașinal ușa în urma ei. Gândul ei era deja departe, la celălalt capăt al orașului, în casa lui Paul. Se hotărî însă să treacă întâi pe acasă ca să se schimbe. După un rapid salut adresat lui Plumeau se închise în camera ei. Își scoase în grabă pantalonii și tricoul alb și îmbracă pentru seară un pantalon gri asortat cu o bluză din mătase roșie.

Îi ceru părerea lui Plumeau asupra toaletei, dar aceasta nu catadicsi să-i răspundă. Lungită pe covor, Plumeau părea supărată. Stăpâna ei hotărâse să iasă și s-o lase singură, deci nu avea nici un motiv s-o complimenteze.

În sfârșit gata, se instalează la volanul mașinii ei și se îndreaptă spre casa lui Denver. De data asta nu se mai încurcă pe drum. Ajunsă la destinație, parcă pe alee și trase aer în piept înainte de a se apropia de intrare.

Cu o mână tremurătoare apăsă pe sonerie și așteaptă. Înăuntru toate luminile erau stinse. Se răzgândise oare? Refuza poate s-o primească. Exact în acest moment auzi un declic și ușa se deschise în fața ei.

Alice intră. Spre marea ei surpriză nu găsi pe nimeni în vestibulul scaldat în întuneric, nici pe Paul, nici câinii.

— Paul? îl chemă ea cu o voce slabă. Dintr-odată se aprinse o lumină și Paul apăru în sfârșit în deschizătura ușii. Și el se schimbase. Purta o pereche de blugi mulați și o cămașă albastră asortată, căreia îi suflecaser mânecile. Părul răvășit și privirea rătăcită îl făceau să pară chiar și mai vulnerabil decât adineaori. Cu inima bătând, se opri în fața lui.

— Bună, Paul.

Paul o contemplă un moment. Apoi îi întinse mâna și o atrase în brațele sale strângând-o atât de tare, încât simți că se sufocă. O păstră mult timp la pieptul lui, fără un cuvânt, gustând căldura corpului ei lipit de al lui. Apoi într-un târziu îi mai slăbi strânsoarea.

— Mi-era atât de frică că n-o să vii, murmură el cu o voce spartă.

— Am trecut pe acasă să mă schimb.

— Simțeam că nu mai pot să suport trecerea timpului...

Inima i se zbătu în piept, dar încercă să suradă.

— Sunt aici, Paul.

— Da... În sfârșit!

Apoi tăcerea îi înconjură din nou. În timp ce Alice admira mobilierul încăperii, Paul continuă s-o observe, incapabil să-și dezlipească privirea de pe trupul ei.

Acceptase deci să vină la el. Cât fusese singur nu încetase să-și pună tot felul de întrebări. Îi dorea prezența dar, în același timp se și temea de ea, căci trebuia să-i dezvăluie îngrozitorul lui secret. Acum era în fața lui și nu mai putea da înapoi.

Alice remarcă într-un colț un pahar cu alcool pus pe o măsuță de lângă fotoliul de piele. Nu-i fu deloc greu să-și imagineze scena. În tot acest timp Paul rămăsese în întineric, așteptând-o. Auzindu-i numele prin interfon aprinsese în sfârșit lumina. O singură lampă lumina slab imensa încăpere în care se găseau.

Își continuă vizita cu biroul. Pereții erau îmbrăcați cu etajere înțesate cu cărți. Mobilierul se compunea în principal dintr-o imensă masă de acaju, o planșetă de desen și câteva fotolii din piele. Bineînțeles, nu exista vreun șemineu.

Apoi Alice se întoarse spre el.

— Unde sunt câinii? Speram să se afle aici ca să mă primească.

— Au rămas lângă piscină.

Ce păcat! I-ar fi putut fi de mare ajutor în încălzirea atmosferei. Singuri, Alice și Paul nu știau de unde să înceapă. Așteptau. Aveau chef să vorbească dar, totodată, se temeau de cuvinte, de ceea ce acestea le-ar fi putut rezerva. Nemișcați, se priveau, se observau, sperau.

Paul făcu primul pas. Înaintă spre ea și, tremurînd, îi cuprinse încetișor fața în mâini.

— Alice, îți închipui măcar cât risc în această seară? șopti el mângâind-o cu vârful degetelor. Niciodată în viața mea nu m-am lansat într-un demers atât de

riscant. Astăzi sunt pe cale să pierd sau să câștig tot ce am mai scump pe lume: pe tine, Alice...

Emoționată, îl luă de mână și-l strânse cu putere.

— Și mie mi-e frică Paul. Dar sunt hotărâtă să merg până la capăt. Nu pot să accept să-ți fiu doar prietenă. Vreau totul de la tine, Paul, tot ce poți tu da. Fără secrete, fără tăceri prelungite. Ieși din umbră Paul... și întinde-mi mâna.

La aceste cuvinte el se îndepărtă cu trăsăturile crispate.

— Am încercat odată s-o fac și am regretat... Ultima femeie care mi-a văzut cicatricele era să vomite de dezgust.

— Presupun că Tina?

— Da. Eram logodiți la vremea accidentului.

— Focul, nu-i așa? Povestește-mi ce s-a întâmplat.

La început Paul ezită. Apoi se apropie lent de fotoliul lui și se instalează. Bău o înghițitură de whisky înainte de a-și începe povestirea.

— Acum doi ani mă aflam într-unul din vechile hoteluri ale orașului unde participam la o adunare a constructorilor de la diverse societăți. Un scurt circuit al sistemului electric a declanșat incendiul la etajul patru și flăcările au invadat foarte repede întreg imobilul deoarece extinctoarele nu funcționau.

Lui Paul îi venea foarte greu să vorbească despre trecutul lui. Dar Alice preferă să nu intervină pentru a-l ajuta să șteargă pentru totdeauna din memoria lui acest teribil episod al vieții sale.

— Atunci ai fost rănit, nu?

— Da... Tocmai mă aplecasem asupra unui coleg care-și pierduse cunoștința, când grilajul ascensorului s-a prăbușit peste mine. Era incandescent.

Alice închise ochii, îngrozită de scena pe care i-o descrisese.

— Oh, Paul, șopti ea abia respirând.

— A trebuit să-l întorc ca să-l pot da la o parte, continuă el strângând din pumni. E ciudat că mâinile nu poartă nici un semn. Un pompier mi-a spus că, probabil, în momentul accidentului m-am folosit de un covor sau de vreo bucată de țesătură ca să apuc grilajul înroșit. Eu nu-mi amintesc de nimic. După incendiu m-am trezit abia la spital.

Numai după ce termină de povestit, Paul îndrăzni să înfrunte privirea lui Alice. Ce va găsi acolo? Dezgust? Milă? Dar nu zări nimic din toate acestea în ochii mari și albaștri, ci doar o sinceră compasiune.

— Am aflat pe urmă că avusesem mult noroc, încheie el cu o voce răgușită. Mai multe persoane pieriseră în incendiu, dar eu reușisem să supraviețuiesc.

Alice își părăsi scaunul și veni să îngenuncheze la picioarele lui.

— Poate... Dar nu norocul a îndepărtat grilajul de pe spatele tău, ci tu Paul, declară ea privind-l fix.

Pentru prima oară de la sosirea ei, trăsăturile bărbatului se destinseră și un surâs slab apăru, încetul cu încetul, pe chipul său. Luând-o de mână o trase spre el.

— Nu sunt un erou, Alice, îi șopti. Dacă aș avea curaj, nu mi-ar fi frică să-mi scot imediat cămașa în fața ta.

— Este asta atât de important?

— Alice corpul meu este brăzdat de cicatrice... Într-o zi o femeie m-a rănit atât de puternic încât mi-a trebuit mult să-mi revin. Nu mai vreau ca astăzi să se repete aceeași scenă.

— Tina era o tâmpită.

Paul se încruntă, descumpănit, apoi izbucni în râs.

— Nu glumesc, insistă Alice. Refuz să-mi pierd timpul cu oameni care nu-i judecă pe ceilalți decât după aspectul lor fizic. Sunt lucruri mult mai

importante... Am o prietenă paralizată în urma unui accident de mașină. Cu tot handicapul nu vede decât frumosul din jur și soțul ei spune că ea nu se consideră la marginea societății. Cu tine mă simt fericită Paul, continuă ea, atingându-i obrazul. Categorie nu din cauza fizicului tău ci din cauza căldurii pe care o ghicesc în tine și care mă umple de fericire.

El suspină îndelung.

— Știi, Tina chiar s-a simțit rău când mi-a descoperit cicatricile. E o experiență greu de uitat, Alice. Așa că, de câte ori încerci să mă atingi, nu mă pot împiedica să mă gândesc la ea, la reacția ei violentă în fața înfățișării mele.

Gata cu discuțiile! Venise timpul să treacă la acțiune... Pentru început își trecu ușor mâinile de-a lungul coapselor lui. Fremătă la atingerea degetelor ei, cu ochii scânteind imediat de dorință. Atunci ea îi luă mâna și i-o lipi întâi de gât, de umăr și apoi de piept. Cu respirația tăiată, el îi mângâie timid sânul întărit de dorință.

— Să cred că vrei să mă seduci? șopti el fierbinte apropiindu-se mai mult de ea.

— Da... Ți se pare neplăcut?

— Nu... Dar te-am prevenit. Dacă și tu fugi, eu...

— Nu vrei mai bine să taci?

Alice îi înconjură gâtul cu brațele. Paul tăcu, așa cum îi ceruse. Întâi îi atinse îndelung cu vârful limbii buzele întredeschise. Gemând de plăcere fata se abandona mângâierilor lui voluptuoase. Nerăbdător, îi acoperi chipul de sărutări arzătoare.

După o atât de lungă așteptare, o ținea în sfârșit la piept. O strânse tare, urmărind cu degete tremurătoare curbele senzuale ale trupului ei, murmurându-i iarăși și iarăși numele la ureche.

Amețită Alice simțea că se frânge în brațele lui. Nesățioasă, îi oferea gâtul, sânii care palpitau, pânțele arzând de dorință, și din nou gura...

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Paul o îmbrățișă în neștire. Apoi, privind-o drept în ochi, o ridică în brațe și o duse până la camera situată în cealaltă extremitate a holului mare. În încăperea abia luminată, ea putu să privească chipul acestui bărbat, privirea lui înflăcărată de dorință, surâsul lui iubitor.

Strâns înlănțuiți, se rostogoliră încetișor pe pat. El îi desfăcu, unul câte unul, nasturii bluzei. Alice își plecă ochii, respirând greu. Tresări la atingerea mâinilor lui pe pielea dezgolită și îi simți respirația caldă pe sâni. Îl trase nerăbdătoare mai aproape de ea și el îi prinse sfârcul întărit între buze.

— Oh, Alice, ce bine e, șopti el răgușit. Pielea ta e atât de dulce, de caldă... ca o mătase.

Când Alice, la rândul ei, vru să-i scoată cămașa Paul se încordă dintr-odată în brațele ei. Nemișcat, o privi din nou drept în ochi. Ce să facă? Mai avea încă timp s-o respingă. Dar în seara asta nu se simțea capabil. Orice ar fi, nu mai avea chef să dea înapoi. Murea de dorință s-o strivească, s-o posede trup și suflet.

Văzîndu-l că se abandonează, ea îi descheie în întregime cămașa și își trecu degetele de-a lungul torsului său brăzdat de cicatrice.

— Oh, Paul! șopti ea tulburată.

La aceste cuvinte, Paul se îndepărtă cu violență, strângându-și cămașa, și îi întoarse spatele.

— N-am nevoie de mila ta, Alice, bombăni el printre dinți.

Surprinsă, ezită un moment înainte de a-i răspunde.

— Nu milă încerc pentru tine, Paul. Dacă am strigat adineaori, este pentru că mi-am adus aminte dintr-odată de suferința ta și nu de cicatricile tale. Dar ai reușit să ieși din toate aceste necazuri. Ce simt

pentru tine este mai mult admirație, în nici un caz milă.

— Admirație! râse el ironic. Cum poți să spui asta? Sunt doar un laș Alice. Nu sunt nici măcar în stare să-mi scot cămașa în fața ta.

Acum sau niciodată... Ferm să acționeze, Alice se apropie de noptieră și aprinse veioza. Acum în cameră radia o lumină dulce și caldă. Întunericul nu mai avea loc între ei. Apoi înaintă spre Paul și, fără un cuvânt, începu să-i tragă cămașa.

— Alice, ce faci? o întreabă el încruntându-se.

— Mi se pare că încerc să te dezbrac, replică ea calmă.

Îi prinse mâinile într-ale lui.

— Ești sigură că asta vrei?

— Da, Paul, aprobă ea pe un ton grav. Nu mai vreau să existe secrete între noi.

Pierdut în albastrul ochilor ei, o luă de talie și o strânse cu putere.

— Foarte bine, Alice, mă las în voia ta. Nu mă mai simt în stare să lupt cu tine.

Îi scoase cămașa și își trecu degetele peste pieptul, brațele și spatele lui. Dar de data asta nici un sunet nu-i ieși de pe buze. Cicatrice lungi îi brăzdau spatele. Le mângâie cu o mână tremurătoare, gata să-i ușureze durerea, să-i liniștească temerile.

O căldură ciudată îl învălui pe Paul. Incapabil să se mai stăpânească mult timp, o acoperi de sărutări mistuitoare. Ametită de plăcere, Alice își închise ochii pentru a gusta din plin aceste senzații delicioase.

Strânși unul în brațele celuilalt, se dezbrăcară unul pe altul, sărutându-se, șoptindu-și cuvinte înflăcărâte și încercînd să-și înăbușe gemetele de plăcere. Se avântară împreună spre acea fericire atât de mult dorită și așteptată. Apoi, aproape fără respirație, atinseră culmile plăcerii.

Rămaseră mult timp unul lângă celălalt, fără să-și vorbească. Paul privea chipul lui Alice, lipit de umărul lui. Ar fi dorit s-o păstreze mereu lângă el, să n-o mai lase să plece niciodată.

VI

Paul îi șterse ușurel fruntea perlată cu broboane de transpirație și îi îndepărtă şuvițele de păr care se lipiseră de ea. Se simțea copleșit de emoție pentru femeia de lângă el. Totuși o problemă îl mai frământa. De ce acceptase ea, în cele din urmă, să vină la el? Pentru că îl dorea cu adevărat? Sau din pură compasiune? Inima i se strânse de durere la ideea că ar putea-o pierde. Avea atâta nevoie de ea! Dar ea, ea avea nevoie de el?

Alice își ridică ochii limpezi și albaștri spre el.

— Paul? îl întrebă ea cu timiditate. Locuiești din întâmplare lângă falia San Andreas?

— Da... Dar nu văd de ce mă întrebi asta!

— Pentru că asta explică totul, surâse ea malițioasă.

— Ce anume?

— Da, de aceea am simțit pământul fugindu-mi de sub picioare, nu cu mult timp în urmă.

Paul o strânse cu putere în brațe.

— Și eu, dar încă nu mi-am revenit, mărturisi el mușcând-o de lobul urechii. Poate ar trebui să rămâi lângă mine toată noaptea, în cazul că totul va reîncepe? Nu vreau să rămân singur...

— Crezi că s-ar mai putea repeta? șopti ea cu o voce răgușită.

Paul își plimbă mâna peste sâni ei ademenitori, apoi coborî spre pânțele.

— Hmmm...

— Atunci rămân, șopti ea ridicându-se ușor și acoperind de sărutări bustul aplecat spre ea.

Alice îl primi în brațe, apoi din nou în trupul ei. Strâns înlănțuiți, se iubiră din nou, purtați de pasiune, uitând de lume, uitând de ei.

* * *

Alice își deschise cu greutate ochii și zări, în lumina slabă a camerei, trei capete albe aliniate lângă patul ei. Ochii câinilor erau fixați asupra ei.

— Bună, voi cei trei! murmură Alice aruncând o privire de jur împrejurul ei. Dar unde v-a plecat stăpânul?

Zgomote provenind dintr-o altă încăpere o liniștiră; Paul se găsea în casă. Dar n-avea nici cea mai mică idee nici asupra orei, nici cât dormise.

Continuă să lenevească până când o aromă de cafea și de șuncă prăjită o gădilă plăcut pe la nas. Paul prepara micul dejun? Era deja dimineață? Se ridică dintr-un salt și fugi la fereastră. Afară era încă noapte.

Ce oră să fi fost? În brațele lui Paul pierduse noțiunea timpului... Se apropie de dulap și îmbracă una din cămașile lui Paul înainte de a pleca în căutarea lui. Cu picioarele goale porni spre sursa delicioasei arome, escortată de câinii stăpînului care o conduseră până la bucătărie.

Paul îi salută pe cei trei și le oferi imediat un castron plin cu bunătăți. Alice intră în bucătărie în timp ce el era ocupat să le dea să mănânce. Îmbrăcat în niște blugi mulați, stătea ghemuit pe vine lângă ei. Își pusese și cămașa.

Înaintă către el pe vârful picioarelor, dar îi simți imediat prezența în spatele lui. Se întoarse repede spre ea și ochii i se luminară de bucurie când o văzu îmbrăcată într-o cămașă de-a lui. Cu părul răvășit, nemachiată, era mai frumoasă ca oricând.

— Eram gata să pregătesc o gustare, spuse el surâzând. Vrei și tu?

— Da, mor de foame. Cât e ceasul?
— Aproape miezul nopții.
— Și ce cuprinde meniul?
— Șuncă cu ouă, răspunse el neslăbind-o din ochi.
Una din specialitățile mele... Câte ouă dorești?
— Două dacă vrei. Pot să te ajut?
— Da, de ce nu! Fă niște pâine prăjită în timp ce eu așez masa.

Alice îl observa cu coada ochiului. În timp ce ea prăjea pâinea, el scoase din dulap două farfurii și le umplu cu un amestec plăcut mirositor din ouă prăjite amestecate cu șuncă. Apoi căută în frigider și mai descoperi un borcan de dulceață, un vas cu lapte și o sticlă de bere.

— Bere la micul dejun? se strâmbă Alice, mirată. Ai gusturi cam ciudate.

— Cine-ți vorbește de micul dejun la miezul nopții? Să zicem că luăm ceva ușor înainte de a ne întoarce la lucruri mai serioase, mormăi el cu ochii scânteind malițioși. Stai jos. O să mai aduc un fel — fără de care această masă n-ar fi cu adevărat festivă — și mă așez și eu imediat.

Se apropie de cuptor și îi deschise ușa cu un surâs satisfăcut pe buze. Când Alice descoperi în sfârșit ceea ce ținea el în mâini, nu se putu împiedica să scoată un strigăt.

— Cartofi prăjiți? La ora asta?

Paul așează o sticlă de ketchup la îndemână, apoi se așează în fața lui Alice.

— De ce nu? Ador cartofii prăjiți, indiferent la ce oră din zi sau din noapte!

— Cartofi prăjiți cu ouă și șuncă? Se bat cap în cap!

— Nu mi se pare. Eu găsesc că merg foarte bine împreună. De altfel e una din regulile casei: este gravată cu majuscule dedesubtul cuptorului meu.

— Paul, mă dezamăgești. Îmi dau seama că n-ai gusturi fine, se strâmbă ea cu un aer dezgustat. Văd deja inscripția de pe mormântul tău: „Arhitect strălucit mort în urma unui accident culinar.” Ai face mai bine să-ți angajezi o bucătăreasă, dacă nu vrei să mori otrăvit.

— Nu e deloc o idee rea... Ai candida pentru acest post?

— Nu sunt prea talentată în materie.

— Nu-i prea grav, o să mâncăm în oraș.

— Ah, bine! Și ce alte calități mai pretinzi de la o bucătăreasă care nu se pricepe la gătit? Aș fi curioasă să le cunosc.

Paul se așează mai bine în scaunul lui, cu o luminiță jucăușă în ochi.

— Trebuie să-ți fac o descriere completă? Cred că ești prea deșteaptă ca să nu ghicești singură.

Alice refuza să-l ia în serios. Îi cerea oare să se mute la el? Nu, era imposibil. Ar fi fost prea devreme ca să-i propună o asemenea soluție.

— Mi-e frig la picioare, spuse ea brusc ca să schimbe subiectul.

Surprins, Paul ezită un moment înainte de a-i răspunde. Apoi se ridică dintr-un salt și se apropie de ea cu un aer hotărât.

— Mă ocup eu de asta!

O ridică în brațe și se întoarce la locul lui. Cu o mână petrecută pe după talia ei și cu cealaltă în jurul soldurilor goale, o ținea strâns pe genunchii lui.

Alice îi înconjură gâtul cu brațele și se ghemui la pieptul lui.

— Nu crezi că ar fi fost mai simplu să-mi cauți o pereche de papuci?

— Poate... Dar în mod sigur n-ar fi fost la fel de plăcut!

Ochi în ochi, ciuguliră câțiva catofi prăjiți, apoi, îmbătați de căldura trupurilor lor, își uitară puțin câte puțin foamea. O altă foame, mai puternică însă, le ațâță brusc simțurile și i se abandonară fără cea mai mică ezitare.

Paul își strecură mâna prin deschizătura cămășii și îi mângâie îndelung sânii întăriți de dorință, pânțelele frumos arcuit pe care îl simți înfierbântându-se sub degetele lui. Continuându-și drumul de-a lungul coapselor, degetele lui se pierdură în locul cel mai intim al ființei ei, făcând-o să geamă de plăcere. Gâfâind Alice îi întinse buzele, murmurându-i numele.

Le atinse întâi cu vârful limbii, apoi le sărută sălbatic, nerăbdător să se piardă în ea, să împărtășească împreună o plăcere unică. La rândul ei, îl acoperi de sărutări și când, la atingerea mâinilor ei pe spate, Paul vru instinctiv să se retragă, ea îl strânse și mai tare, împiedicându-l să se îndepărteze.

— Paul, lasă-mă să te ating, îi șopti ea pățimașă. Cicatricile tale nu mă deranjează, știi doar asta. Rănile sufletului tău sunt mult mai adânci și vreau să te ajut să le vindec, să le uiți pentru totdeauna. Trecutul e departe. Paul, nu te mai gândești la el...

Își ascunse fața în scobitura umărului lui și el o sărută pe ceafă. Apoi Paul îi luă fața în mâini și o sărută lacom pe buze, gustând cu limba interiorul catifelat al gurii ei.

Înflăcărat de dorință, Paul o purtă în brațe până în dormitor. Lungită pe pat îl primi gâfâind în trupul ei și plutiră împreună spre o ultimă și desăvârșită împlinire.

* * *

Dimineată Alice se sculă cu greutate. Deschizându-și somnoroasă pleoapele, se încruntă orbită de lumina puternică a zilei. Contrariată, își

închise imediat ochii și decise să mai doarmă puțin. O greutate așezată brusc pe picioarele ei o făcu să tresară din somn.

— Plumeau, te rog, nu e momentul, bombăni ea iritată. Lasă-mă în pace!

— Ce primire! Ești întotdeauna atât de agreabilă dimineața?

Această voce de bărbat o făcu să sară în sus. Cu ochii mari se întoarse și-l descoperi pe Paul lângă pat, aplecat spre ea.

— Dar... Ce faci aici? îl întrebă, uimită.

— Ce întrebare ciudată! Ai uitat că suntem la mine?

Alice își reveni încetul cu încetul. După o privire rapidă aruncată în jurul ei, își dădu seama că se află în camera și în patul lui Paul. Liniștită, se întoarse cu spatele și se înveli gata să adoarmă din nou.

— Hai, frumoasa mea, scoală-te, interveni vocea lui Paul.

— De ce?

— E atât de frumos afară... Doar n-o să-ți petreci ziua dormind când avem atâtea lucruri de făcut.

Alice deschise un ochi pe care se grăbi apoi să-l închidă.

— Paul, să nu-mi spui că ești din cei care se scoală cu noaptea în cap?

— Mi-e teamă că da.

— Eu sunt incapabilă să mă scol înainte de ora opt și doar cu ajutorul a două cești de cafea.

— Păcat... Contam pe tine ca să ne trezim odată cu primele raze ale soarelui!

— Paul, cred că nu te mai iubesc, spuse ea cu o voce supărată.

Paul izbucni în râs, apoi o sărută tandru pe obraz.

— Dezolat să te contrazic, dar e deja ora opt și jumătate, remarcă el mângâindu-i obrazul.

— Deci și ceasul tău deșteptător e contra mea, suspină ea.

— Bine, mă duc să fac o cafea, făcu Paul surâzând. Poate te va pune pe picioare!

— Paul, ești un înger!

O privi un moment înainte de a pleca. Alice își băgase brațele sub pernă și închisese din nou ochii.

Câteva minute mai târziu când veni cu cafeaua, Paul o găsi adormită. Fără zgomot se așează lângă ea și o mângâie ușor pe păr.

— Alice? îi șopti la ureche.

— Hmm...

— Cafeaua e gata.

Alice se întoarse încet pe spate și îi adresă zâmbetul ei cel mai frumos.

— Paul, îți promit că n-o să uit să te trec în testamentul meu, se răsfătă ea.

Tulburat, nu-și putea desprinde ochii de pe fața ei plină de lumină și căldură. Așezată în mijlocul cearșafurilor șifonate, acceptă ceașca întinsă. După câteva înghițituri, reuși să se mai trezească cât de cât. Se întoarse spre Paul și observă că era îmbrăcat într-un pantalon negru și cămașă albă. Era deosebit de atrăgător...

— Parcă am înviat, îi spuse după ce goli întreaga ceașcă.

— Vrei să faci un duș la mine sau preferi să te conduc imediat acasă?

— Vrei deci să mă dai afară?

— Dacă reușesc să te smulg din pat, răspunse el râzând. Cred că e momentul să mergem la tine, ca să salvăm casa din lazele lui Plumeau. Cred că a făcut ravagii rămânând singură.

— Plumeau... Doamne, am uitat-o de tot! strigă ea tresărind.

— Poate ai fost prea ocupată...

Alice nu dădu atenție acestei observații.

— Fac repede un duș și o zbughesc, spuse fără însă să facă vreo mișcare ca să se dea jos din pat; apoi, văzând ca Paul nu pleacă, se întoarse spre el contrariată: n-ai nimic de făcut decât să stai aici și să te uiți la mine?

— Nu, nu prea, replică el cu un surâs amuzat. Am schimbat apa în piscină, am dat de mâncare la câini, am făcut ordine în bucătărie și am preparat cafeaua. Ce mai vrei în plus? o întreabă el, dar preferă să nu insiste. Bine, am înțeles... Dispar imediat.

Apoi părăsi camera, închizând ușa în urma lui. Zece minute îi fură suficiente lui Alice ca să se pregătească. Când ajunse în bucătărie îl găsi pe Paul citind un ziar. Nu-l întrerupse din lectură. Cum mai rămăsese cafea, mai turnă în două cești înainte de a se așeza în fața lui.

Îl privi un moment în tăcere. Era atât de destins, de diferit de bărbatul rece pe care-l întâlnise prima oară. Cu un surâs pe buze, își imaginează viața ei alături de el, împărțindu-și treburile gospodărești, bucuriile, necazurile... și patul. Apoi gândul o sperie... risca să-și piardă inima.

Decisă să plece, tuși pentru a-i atrage atenția lui Paul.

— Gata? o întreabă ridicându-și ochii de pe ziar.

— Nu-i nevoie să te deranjezi, să știi. Pot să mă ocup singură de Plumeau dacă ai altceva de făcut.

— Încerci să scapi cumva de mine?

— Nu, dar...

— Atunci, hai să plecăm, declară ridicându-se. Ia-ți mașina și eu o să te urmez în mașina mea.

Tot drumul, Alice se gândi la legătura ei cu Paul. Nu vroia mai ales ca el să se simtă obligat să-i consacre toată ziua numai pentru faptul că-și petrecuse noaptea cu el. Bineînțeles, ea nu cerea mai mult decât să-l

păstreze lângă ea. Dar el ce gândea? Și-ar fi dorit și ei să rămână lângă ea? Aruncă o privire prin retrovizor. Paul, cu mâinile încleștate pe volanul Jaguarului, părea pierdut în gânduri. Ce sentimente nutrea față de ea? Ce ascundea în cap... și în inimă?

La sosirea lor, Plumeau îi primi cu lătrături de bucurie. Aparent, nu-l dușmănea pe Paul că-i furase stăpâna. În timp ce cățelușa se juca cu noul ei prieten, Alice făcu rapid turul casei și nu întârzie să descopere stricăciunile făcute în absența ei. Coșul de hârtii răsturnat în biroul ei, așternuturile șifonate și pline de pete de mâncare, niște batiste scoase din sertar și sfâșiate complet.

— Ei bine, dacă vreodată voi avea nevoie de o echipă la demolări, o să mă adresez lui Plumeau, remarcă Paul ajutând-o pe Alice să facă ordine. Ea singură ar putea face totul.

— E prietenoasă, ce vrei să fac! Singurătatea nu-i priște deloc.

— Și cu alți câini cum se comportă?

— N-am idee, îi răspunse ea, adunând bucățelele de batiste. Nu s-a aflat niciodată în preajma altor animale. Singurul pe care-l cunoaște e dulăul vecinului, pe care nu încetează să-l hărțuiască prin gard.

— De ce nu vrei să ne edificăm imediat?

— Să ne edificăm asupra cărui fapt?

— Dacă se înțelege bine cu alți câini, afirmă el calm. S-o luăm la mine și-i vom studia reacția. Câinii mei sunt foarte bine crescuți și nu-i vor face nici un rău.

Invitația neașteptată o umplu de bucurie, dar Alice încerca să-și ascundă sentimentele.

— Trei contra unu, nu prea e drept, replică ea încercând să glumească.

— Știi bine că Plumeau nu riscă nimic cu ei. Sînt impresionanți, dar sunt niște blegi.

— Nu sunt îngrijorată pentru ea, știe să se apere. Ciobăneștii în schimb nici nu bănuiesc ce-i așteaptă, anunță ea cu un aer compătimator.

Paul se îndreaptă spre ea și își așează mâinile pe umerii ei. Cu o lumină ciudată în priviri, o fixă drept în ochi.

— Alice, într-o zi sau alta, va trebui ca și câinii noștri să se întâlnească, spuse el cu o voce răgușită. De ce să n-o facem chiar acum?

Îi simți imediat emoția din voce. Cu inima strânsă, se întreba unde vroia el să ajungă. Insinua că între ei s-a stabilit deja o relație? Dar ce fel de relație? Nu avea intenția sa se angajeze fără să știe exact dacă merge pe un teren sigur.

— Un lucru nu-l înțeleg, Paul, reluă ea pe un ton insistent. Este așa de important dacă se vor înțelege sau nu câinii noștri?

— Ei bine, să zicem că asta ne-ar simplifica existența. Tu ai putea veni la mine cu Plumeau fără să ai grija că se va arunca asupra câinilor mei, sau că aceștia o vor mânca de vie. Apoi, continuă el cu un surâs larg, n-o să-ți mai fie frică pentru frumoasa ta casă în timpul absenței.

Alice rămase pironită locului. Își dădu seama că el știe prea bine ce urmărește. Ceea ce o deranja era faptul că el nici măcar nu binevoise să-i vorbească sau să-i ceară părerea în acest sens.

— Ascultă Paul, e un lucru pe care aș vrea să-l știi, începu ea calm. Am obiceiul, de mult timp, să iau singură hotărâri. Îmi place să fiu consultată înainte de a se stabili ceva în privința mea. Dacă încerci să-mi spui că vom rămâne împreună...

— Dar suntem deja, o întrerupse Paul. Din ziua primei noastre întâlniri.

— E adevărat, admise ea. Ceea ce țin să-ți explic este faptul că nu trebuie să te crezi în vreun fel

obligat față de mine, numai fiindcă am petrecut o noapte împreună. Nu-mi datorezi nimic, să știi! Și nici eu nu-mi pot schimba dintr-odată viața, numai fiindcă am acceptat să rămân o noapte la tine. N-am intenția să mă instalez la tine, nici să te chem să vii definitiv la mine. Dacă asta aveai în cap, schimbă-ți gândul!

Paul o ascultă în tăcere. Abia după ce-și termină discursul, interveni în sfârșit.

— Ți-am cerut eu să te instalezi la mine?

— Nu, dar...

— Ți-am cerut eu să mă mut la tine?

— Nu mi-ai cerut nimic.

— Văd, spuse el clătinând din cap. Acum încep să înțeleg. Cred că e momentul să discutăm posibilitățile pe care le avem, adăugă el strângându-i mâna. Pentru că le acorzi atâta importanță.

— Te ascult. Abia aștept să le aflu.

Paul ezită un moment înainte de a continua. Își căuta cuvintele pentru a evita orice interpretare greșită.

— Mi-a trebuit mult timp, dar am sfârșit prin a realiza că nu am de ales, mărturisi el pe un ton grav. Am nevoie de tine, să te ating, să te am în preajma mea, dacă vreau să nu-mi pierd complet mințile. Presupun că și tu dorești să mă vezi în continuare. Deci suntem în situația de a petrece mult timp împreună, fie la mine, fie la tine. Ceea ce ne va aduce la punctul de unde am plecat: problema câinilor. Bineînțeles, i-am putea lăsa să se descurce singuri. Sau să-i luăm cu noi. Mie mi-ar place să fie mereu cu noi. Tu ce spui?

— Ce logică! Sunt de-a dreptul impresionată.

— Sper.

— Și dacă, într-o bună zi, unul din noi, își va da seama că nu mai are chef să continue această legătură? Ce se va întâmpla atunci?

— Nimic mai simplu. Îi vorbește celuilalt despre asta, apoi își strâng mâinile și fiecare pornește pe drumul lui.

Alice nu-și putu opri un suspin. Pentru un bărbat inteligent, remarca era de-a dreptul prostească. Civilizată poate, chiar democratică, dar tâmpită! Credea el că după ce vor petrece mai mult timp împreună, se vor putea despărți atât de ușor? Fără vreun regret, țipete, plânsete? Dar preferă să nu-i vorbească despre asta.

— Pot să te mai întreb un ultim lucru?

— Te rog.

— Înainte de a lua vreo hotărâre în ceea ce mă privește, te rog să mă consulți, dacă nu te deranjează, replică ea privindu-l fix. Azi de exemplu, ai organizat timpul nostru fără măcar să mă întrebi dacă n-am alte proiecte. S-a întâmplat să n-am nimic stabilit. Dar dacă n-ar fi fost așa?

— În toate legăturile, o parte o domină pe cealaltă. E normal.

— Nu gândesc la fel. N-am obiceiul să hotărască alții pentru mine. Din contră, pot să stabilesc chiar foarte bine ceea ce-mi place să fac.

La aceste cuvinte, Paul o observă gânditor un moment.

Apoi un surâs ușor i se desenă, încetul cu încetul, pe buze.

— Iar eu am tendința să fac totul pentru a obține ceea ce-mi dorește inima, fără să-mi mai dau osteneala de a-mi consulta anturajul. De acum înainte, continuă el întinzându-i mâna, n-o să mai dau ordine, o să-ți cer părerea. Batem palma?

Niciodată nu mai întâlnise un bărbat căruia îi plăcea atât de mult să-i strângă mâna. Ridicând din umeri îi acceptă propunerea. Dar spre marea ei surpriză, îi duse degetele la buze și i le sărută.

— Alice, vrei ca tu, împreună cu Plumeau, să veniți în vizită la mine pentru toată ziua?

— Cu plăcere, îi răspunse ea fără cea mai mică ezitare.

Și se întrebă de ce-o fi făcut atâtea nazuri până acum. Bineînțeles își iubea independența, dar de ce trebuia să facă atâta tapaj dacă n-avea altceva de făcut.

— Mai am atâtea lucruri de aflat despre tine, suspină Paul, clătinându-și gânditor capul.

— Mă schimb și sunt apoi la dispoziția ta.

— De acord. În așteptare, o să profit ca să leg prietenie cu Plumeau.

Și îi dădu drumul la mână. Surâzătoare se îndreptă spre camera ei, dar înainte de a-l părăsi mai dori să clarifice un ultim punct.

— Paul, nu voi putea petrece și după amiaza cu tine, spuse întorcându-se din nou spre el.

— De ce? Ai vreo întâlnire?

— Oarecum. I-am promis vecinului să-i verific conturile.

— Cum?

— Charlie Perkins are probleme cu ochii și menajera lui îi completează cecurile iar el le semnează doar, îi explică ea pe un ton serios. O dată pe lună, iau la mână toate operațiunile bancare pentru a mă asigura că nu sunt greșeli sau fraude. Propriu-zis fac asta ca să-l liniștesc, adăugă ea râzând, căci nu are de ce să se teamă. Menajera îi este devotată și ar fi incapabilă să-i facă vreun rău sau să-l fure.

— Ești întotdeauna gata să faci servicii altora, remarcă Paul. Nu-ți dorești ceva numai pentru tine?

— Pentru mine? se miră Alice cu ochii măriți de uimire. Dar n-am nevoie de nimic.

— Nici de nimeni?

Întrebarea o puse pe gânduri. Îl privi un moment în tăcere, apoi își plecă pleoapele, incapabilă să-i mai susțină mult timp privirea.

— Atunci, vrei să vin măcar pentru câteva ore, sau te gândești că nu merită deranjul?

— Du-te și te schimbă, insistă el calm.

— Vin repede, îngăimă ea, mișcată. După un duș rapid, puse o bluză bej de bumbac și un pantalon asortat. Apoi își luă costumul de baie din dulap și îl înghesui în geantă. Câteva minute mai târziu, ieși din camera ei și porni în căutarea lui Paul.

* * *

Când ajunse în fine la el, Alice intră în vestibul cu Plumeau în brațe. Paul o rugă să aștepte o clipă și traversă holul în direcția grădinii. Când reveni, urmat de ciobănești, urechile cățelușei se ciuliră imediat la auzul lătrăturilor celor trei.

În timp ce Alice și Paul îi observau cu un aer neliniștit câinii se apropiară fără să ezite de noua venită, o adulmecară și mișcară veseli din coadă. Nu erau dușmănoși, păreau doar că vor să facă cunoștință.

— Alice, pune-o jos, îi propuse Paul. Să vedem care va fi reacția ei.

Plumeau se apropie, îi cântări întâi cu un aer îngâmfat, dar imediat îi salută frecându-se de ei. Apoi plecă, cu coada în sus, să descopere noile teritorii, urmată de cei trei ciobănești, umili și docili.

Alice și Paul schimbă o privire rapidă. Dintr-odată izbucniră în râs văzând comportarea cățelușei vizavi de noii ei tovarăși de joacă.

— Orice s-ar zice, întotdeauna femeia e pe primul loc, murmură Paul luând-o de braț și îndreptându-se spre bucătărie.

— Unde mă duci?

— Ei bine, m-am gândit că am putea mânca ceva, declară el, înconjurându-i umerii cu brațul. Mor de foame. Ce zici? Vezi, de data asta îți cer părerea.

— Înveți repede, admise ea râzând. Accept invitația ta cu o condiție: să preparăm împreună prânzul.

— De acord, Miss Independență. Dar eu fac cartofii prăjiți.

Când totul fu pregătit, Paul sugerează că ar fi mai plăcut să mănânce la marginea piscinei. Masa se compunea din hamburgeri, însoțiți bineînțeles de cartofi prăjiți. În timp ce Paul servea băuturile, îi aruncă o privire lui Alice. Ea râdea încântată, lungită la soare, cu câinii în jurul ei. Le dădea să mănânce cu o mână, iar cu cealaltă îi mângâia. Tulburat, Paul nu-și putea desprinde privirea de la această minunată priveliște. Imaginea ei se gravase, puțin câte puțin, în jurul lui, în camera lui, în bucătărie, în grădină... și în inima lui.

Era pierdut în gânduri când vocea lui Alice îl trezi brusc.

— Paul, ce faci de obicei în week-end? îi strigă ea pe neașteptate.

— Dar... De ce această întrebare?

— Din simplă curiozitate. Nu este obligatoriu să-mi răspunzi dacă nu vrei.

Îți trase șezlongul lângă al ei și-i mărturisi.

— De multe ori îmi petrec timpul în grădină. Tund iarba, tai crengile pomilor, îngrijesc florile. Citesc foarte mult, mă uit la televizor și câteodată, îmi aduc de lucru și acasă. Iar când simt nevoia să fiu răsfățat mă duc pe la mama, care mă primește încântată. Cam asta e tot.

— Și piscina, nu înoți niciodată?

Îi urmări privirea și înțelese unde vroia ea să ajungă.

— Dacă vrei să faci baie, profită. Soră-mea are mai multe costume în camera de oaspeți.

— Dar mă urmezi și tu?

— Mai târziu, poate.

Mai târziu... Nu în lumina orbitoare a zilei. În umbra nopții. În ciuda legăturilor intime care îi apropiaseră, el se temea încă de reacția ei la vederea corpului lui brăzdat de cicatrice.

— Mai târziu va fi imposibil, replică ea, încercând să-și mascheze decepția. Nu voi mai fi aici.

— E adevărat. Ai întâlnire cu acel necunoscut numit Charlie.

— Nu e o întâlnire, ripostă ea. O să-mi petrec seara verificându-i conturile. Nu mi se pare deloc romantic.

Paul își înclină capul și îi examinează cu intensitate chipul.

— Pari să-ți iei foarte în serios obligațiile față de ceilalți. Mă înșel oare?

— Nu, ai dreptate... Dar ce ți se pare de mirare în asta?

— Nu mi se pare de mirare, ci ciudat. Mă întreb ce te împinge să-ți dăruiești atâta timp altora. Stan mi-a semnalat asta pe scurt și de atunci nu încetez să-mi pun întrebări. Sunt curios să știu de ce te obosești atât ca să vii în ajutorul celorlalți.

La aceste cuvinte, privirea lui Alice se înăspri.

— Stan vede drame peste tot, spuse ea sec. Dacă aș fi în locul tău, n-as da așa multă atenție la tot ce ți-a povestit despre mine.

— Nu sunt de aceeași părere. Stan te iubește ca pe copilul lui și sunt sigur că nu m-a mințit. În fond ceea ce mă neliniștește nu este ceea ce mi-a spus, ci mai ales lucrurile despre care nu a vrut să-mi vorbească, adăugă el cu un surâs ușor.

— Propriu zis ce ți-a spus? se interesă Alice, plecându-și ochii.

— În mare mi-a explicat că de tânără a trebuit să faci față unor importante responsabilități. Dar a refuzat să-mi vorbească despre motivele acestei schimbări bruște intervenite în viața ta.

— Bineînțeles că nu, ar fi fost prea simplu. Stan adoră să ațâțe curiozitatea interlocutorului său, dar nu merge niciodată până la capăt. E maestru în domeniu.

— Alice, ăsta nu-i un răspuns.

— După câte știu nu mi-ai pus nici o întrebare.

Contrariat Paul suspină adânc.

— Văd... Presupun că asta nu mă privește.

Alice rămase tăcută. Ar fi dorit să se încreadă în Paul, să-i împărtășească gândurile și sentimentele ei cele mai profunde. Dar nu-l cunoștea încă prea bine și, pentru moment, nu avea chef să-i vorbească despre mama ei. Se temea de reacția pe care o va avea când va descoperi handicapul fizic al mamei ei. Poate într-o zi își va putea deschide fără teamă sufletul în fața lui.

— Nu, asta nu te privește, afirmă ea șocată. În orice caz, nu pentru moment.

Inima lui Paul se strânse de durere când își dădu seama că nu are încredere în el. Îi acceptă refuzul, încercând să nu-și dezvăluie dezamăgirea. Totuși, mai spera încă. Poate într-o zi îi va vorbi de acel episod din viața ei, în urma căruia devenise femeia de astăzi. Paul era pregătit să facă acest pas, dar Alice încă nu. Hotărî să nu mai insiste.

Ne mai rămân câteva ore încă de petrecut împreună, spuse el simplu. Aș dori să te prezint lui Harold.

Surprinsă, Alice rămase cu gura căscată.

— Harold? îngăimă ea cu o voce slabă.

— Vino să saluți fenomenul!

Apoi, fără să mai adauge vreun cuvânt, strânse repede masa și se îndreptă în direcția casei, escortat de câini.

Alice ezită un moment, neștiind ce să facă. Apoi se ridică la rândul ei și urmă grupul în interiorul holului.

După ce duse vesela la bucătărie, Paul o luă de mână și o duse într-un colț al locuinței pe care nu-l văzuse încă.

La extremitatea unui culoar lung, deschise o ușă și o invită să intre. Această nouă încăpere era mai mare decât restul camerelor din casă. Când aprinse lumina, remarcă o imensă sală de biliard, așezată în mijlocul unui frumos covor oriental, luminată de o lustră rectangulară.

— Harold? întrebă ea indicând-o cu un semn al mâinii.

Paul scutură din cap fără să-i răspundă. Se părea că nu avea intenția să-i furnizeze nici cel mai mic detaliu. Alice continuă să inspecteze locurile. Puțin mai încolo, se opri în fața unui acvariu și se grăbi să i-l arate întrebătoare. Dar, din nou, răspunsul lui Paul fu negativ și fără comentarii.

Se îndreptă atunci spre un colț întunecat care scăpase până atunci atenției sale. O mobilă din acaju era așezată lângă perete. Unul din panouri, prevăzut cu o lampă, era în întregime împodobit cu motive sculptate în lemn. Un taburet de pian era așezat în fața lui.

Descumpănită se întoarse spre Paul. Acesta se apropie de mobila impunătoare și apăsă pe un buton ca să aprindă lampa.

— Așează-te Alice. Și permite-mi să-ți prezint pe vechiul meu prieten Harold!

Tăcută, trase scăunelul și se așază.

Paul continuă să manevreze diferite butoane și, sub ochii măriți de uimire ai invitatei lui, mobila din acaju

începu să se transforme încetul cu încetul. Apăru întâi claviatura, apoi pedalele și în sfârșit cilindrii.

— Dar... Este o orgă! exclamă Alice fermecată.

Paul acționează cilindrii și o melodie dulce se făcu auzită. Începu să cânte cu o voce gravă și profundă și ea i se alătură la refren.

Când muzica se opri dintr-odată, el se întoarse spre Alice și o privi cu un aer amuzat.

— Ei, ce părere ai despre Harold?

Cu un aer gânditor, mângâie încetișor clapele.

— Paul, este superb... Dar de ce Harold? Numele nu este potrivit unei asemenea personalități nobile.

— Din nefericire, nu eu i l-am ales. Am primit-o, acum cinci ani, de ziua mea, acompaniată de un bilet scris de mama mea: „Iată-l pe Harold. La mulți ani îți urează mama ta. P.S. Poate te vei hotărî să iei lecțiile de pian pe care le-ai refuzat întotdeauna.”

— Ai o mamă grozavă, afirmă Alice râzând. Sper că-ți dai seama de asta.

— Pe atunci, n-am fost de aceeași părere. Locuiam într-un mic apartament situat la etajul al treilea al unui imobil și n-aveam loc să primesc un personaj atât de impresionant. Mai târziu când am cumpărat acest teren, am construit casa în jurul lui Harold. Dacă mă voi hotărî vreodată să mă mut, va trebui să dărâm peretele ca să-l iau cu mine.

Îi surâse, emoționată de dragostea pe care o purta acestui cadou, primit de la o ființă scumpă. Privirile lor se încrucișară o clipă. Apoi Paul se aplecă spre ea și îi atinse buzele cu un sărut fugar.

Rămaseră mult timp lângă Harold, ascultând diverse melodii. Când ora plecării sosi, Alice își părăsi cu inima strânsă noul prieten. Mângâie orga pentru ultima oară înainte de a-l urma pe Paul.

— Mă întreb unde l-o fi descoperit mama ta pe Harold?

— Petrece mult timp prin locurile unde se fac vânzări cu preț redus, talciocuri sau alte săli de acest gen, publice sau particulare. Mi-a mărturisit într-o zi că l-a găsit pe Harold într-o casă nelocuită de lângă Salinas.

— O casă nelocuită! strigă ea cu răsuflarea tăiată. Dacă Harold ar putea vorbi, câte ne-ar mai putea povesti!

— Mama știe deja o mulțime, îi explică el. După ce a cumpărat instrumentul, a invitat-o de mai multe ori pe la ea pe administratoarea acestei case, ca să ia ceaiul împreună. S-ar părea că e o femeie fermecătoare. Au stat mult de vorbă și mama a aflat o mulțime de amănunte. Sunt sigur că i-ar face plăcere să ți le dezvăluie, adăugă el surâzând.

Alice tăcu un moment.

— Mulțumesc Paul, am petrecut o zi foarte plăcută. Păcat că trebuie să plec ca să verific conturile lui Charlie.

— Ce bine a fost să te am lângă mine, îi mărturisi Paul mângâindu-i obrazul. O să te pot revedea în curând?

— Chiar în seara asta, după ce rezolv cu Charlie, plec la părinții mei. Mâine e ziua mamei și i-am promis că mă duc acolo. Marți mă întorc.

— Iar eu marți plec la San Diego pentru afaceri. Drumurile noastre se despart, după câte văd, spuse el păstrându-i mâna într-a lui.

— Când vii înapoi?

— Precis joi. Te chem la telefon imediat ce ajung acasă.

— Bine... șopti ea cu inima strânsă.

O luă pe Plumeau și se instalează în mașina lui Paul, gata de plecare. În timpul drumului își vorbiră foarte puțin, pierduți în gândurile lor. Petrecuseră împreună

două zile minunate, dar acum trebuiau să se întoarcă
fiecare la afacerile lui.

VII

Părinții lui Alice își dădură seama imediat de starea de nervozitate a fiicei lor dar se feriră să-i pună vreo întrebare. Bineînțeles Ross și Katherine Quinn ar fi dorit să cunoască motivele neliniștii ei, dar hotărâră că e mai bine să nu intervină. Acceptară, fără să-i ceară vreo explicație, desele schimbări ale stării ei de spirit, lungile plimbări pe jos sau pe cal, făcute prin împrejurimi. Nu le stătea în obicei să se amestece în viața ei.

— Ce părere ai Kate? se interesă Ross, profitând de absența lui Alice. Crezi că ne coace ceva?

— Chiar la asta mă și gândeam, răspunse Katherine râzând. Prezintă toate simptomele unei dragoste fulgerătoare.

Soțul ei făcu ochii mari, mirat.

— Crezi că e îndrăgostită?

— Ce te-oi fi speriiind așa? remarcă ea în fața aerului lui îngrozit. Are douăzeci și șase de ani si nimic nu e mai normal decât apariția unui bărbat în viața ei la această vârstă.

— Dar nu ne-a spus nimic. Ne vorbește fără încetare de noua ei investiție, de mărfuri, de întreprinderea avută cu Stan... Dacă ar exista un bărbat în viața ei, nu crezi că ne-ar fi spus?

— Nu neapărat, răspunse Kate cu un surâs. Poate așteaptă să fie mai sigură pe sentimentele ei ca să ni le mărturisească? Oricum, e destul de mare ca să știe ce face, adăugă ea pentru a-și liniști soțul. Și... când se va simți pregătită, fi sigur că ne va spune și nouă.

Alice n-avea astâmpăr. În loc să profite din plin de vizita la părinții ei, se învărtea neliniștită, nerăbdătoare să se întoarcă la San José. Nu se mai recunoștea. Ba vroia să fie singură și liniștită ca să se gândească la Paul și să-și clarifice sentimentele față de el, ba căuta compania părinților ei ca să și-l șteargă din minte.

De când îl cunoscuse pe Paul nu se mai simțea stăpână pe ea. Era în întregime în mâinile acestui bărbat care, în câteva zile, îi schimbase cursul vieții; de acest bărbat depindea acum fericirea ei.

Luni după masă, obosită de atâta așteptare, hotărî să se întoarcă la San José mai devreme decât prevăzuse. Se grăbea să ajungă acasă, să regăsească calmul interiorului ei. După ce-și îmbrățișă părinții și le promise că va reveni în curând, se instală la volan, cu Plumeau alături, și porni la drum.

Se gândi tot timpul la Katherine și Ross; le era recunoscătoare că, deși fuseseră îngrijorați, se arătaseră discreți și nu încercaseră s-o tragă de limbă despre viața ei particulară. Foarte de tânără, Alice se obișnuise să facă față singură problemelor ei. Ca urmare a accidentului mamei ei, părinții săi avuseseră ei înșiși griji mari și dificultăți de învins. Neputând face apel la ei, Alice trebuise să-și asume destule responsabilități și să facă față și problemelor gospodărești, ca s-o ajute pe mama ei. De atunci învățase să se descurce singură.

Accidentul se petrecuse într-o seară, când Ross și Katherine se întorceau de la o petrecere dată de niște prieteni. Un camion intrase cu viteză în mașina lor. Tatăl scăpase fără leziuni grave. Dar mama ei fusese grav atinsă la coloana vertebrală și fusese condamnată să-și petreacă restul zilelor într-un scaun rulant.

Totuși, în ciuda paraliziei, știuse să-și păstreze surâsul. Destul de repede își regăsise bucuria de a trăi, atrăgând admirația și respectul soțului și ale tuturor cunoscuților.

De aceea Alice, de tânără, dorise să se devoteze persoanelor handicapate. Nici astăzi nu suporta ca cineva să se arate reticent în privința mamei ei. În mod curios, aceasta își acceptase mai ușor starea decât Alice.

* * *

În timp ce deschidea ușa locuinței, soneria telefonului se făcu auzită. Gândind că o fi Paul, se repezi la aparat și răspunse gâfâind.

— Bună, îi spuse acesta. Pari obosită. Ce făceai?

— Tocmai ajunsesem acasă de la Carmel.

— Cum a decurs vizita la părinții tăi?

— Bine... Dar era timpul să mă întorc acasă, altfel n-ar fi ezitat să mă pună sub cheie, adăugă ea fără să se gândească.

— Da? Dar de ce?

— Tot timpul m-am comportat într-un mod foarte ciudat. O dată, vrând să ud plantele, am pus apă și la buchetul din flori artificiale al mamei. Pe urmă, din lipsă de ocupație, am hotărât să aranjez altfel bucătăria și, după ce am întors-o cu susul în jos, am pus totul la loc, exact cum fusese. Părinții mei probabil că s-au întrebat ce mi s-a întâmplat, eu care sunt de obicei atât de calmă, de destinsă...

— Și tu mi-ai lipsit, interveni Paul cu o voce răgușită. La aeroport, înainte de plecare, mi-am dat la bagaje servieta și m-am urcat în avion cu valiza.

— Adevărat? strigă ea izbucnind în râs. dar... credeam că pleci mâine.

Paul ezită un moment înainte de a-i răspunde.

— Alice, nu puteam să rămân acasă fără tine, declară el în fine pe un ton grav. Umbra ta mă urmărește peste tot: în bucătărie, în camera mea, în grădină... în pat. Trebuia să scap de asta... Te chemasem în seara asta ca să-ți las un mesaj pe automat, ca și numărul de telefon de la hotelul unde trag. Aveam atâta nevoie să-ți aud vocea! Vin joi. Crezi că ne vom putea vedea atunci?

Alice simți că i se înmoaie picioarele și se așează jos.

— Bineînțeles! La ce oră să fiu gata?

— Nu pot să-ți spun încă. Te sun imediat ce vin. Dacă n-ar depinde decât de mine, aș lucra zi și noapte ca să termin mai repede. Dar nu pot cere asta și echipei sub pretextul că o femeie mi-a sucit capul și că mă grăbesc să mă întorc la ea...

— Oh, Paul! murmură ea cu o voce visătoare...

— Este de necrezut, nu? Abia ne-am cunoscut și deja nu mă mai pot lipsi de tine.

Alice strânse cu putere receptorul.

— Și asta te deranjează? Întrebă ea mișcată.

— Sunt încântat, scumpo! Mi-am pierdut capul dar sunt încântat. Ia repede o hârtie și un creion!

— Ce? Îngăimă ea, incapabilă să-i urmărească firul gândurilor.

— Da, ca să scrii. Vreau să-ți dictez un număr.

Un număr? Ce să facă cu el? Nu mai întrebă nimic și căută în poșetă un creion și o bucată de hârtie.

— Te ascult.

— Întîi numărul de acasă. Lori e acolo ca să îngrijească de câini până la întoarcerea mea. Vreau s-o cauți dacă ai nevoie de ceva. Și acum iată numărul de telefon de la hotelul din San Diego.

— Dar de ce să mi se întâmple ceva? se interesă ea, băgând notița în poșetă. Sunt destul de mare ca să mă descurc și singură câteva zile.

— Știu. Dar acum simt că am o responsabilitate față de tine, și chiar îmi place asta. Hai, fă-mi plăcerea, vrei? Te sun mâine dacă n-o să fiu din cale afară de ocupat. Ai grijă de tine Alice, altfel n-o să mă jenez să-ți dau vreo două la fund, când mă întorc, adăugă el râzând.

Alice simți cum i se accelerează în mod plăcut bătaile inimii.

— Si tu, promiți? pronunță ea cu o voce voalata de emoție.

Abia după ce închise telefonul realizează că plângea. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar nu încerca să și le șteargă. Ce i se întâmplase, oare? Ea care nu plângea niciodată.

Când se calmă în sfârșit, îi mărturisi lui Plumeau.

— Ah, dragostea... și suspină. E de ajuns să fiu departe de el și nu mai sunt în stare de nimic. Nu e drept! Până joi o să mă topesc de tot.

Apoi se aplecă să adune conținutul poșetei care se răsturnase. Ridicându-se, se lovi cu capul de colțul mesei și scoase un urlet de durere.

— Oh, nu! bombăni printre dinți. Mai bine m-aș culca, că tot nu sunt bună de nimic!

A doua zi timpul trecu greu. Nu încetă să se gândească la Paul, să-l vadă pe străzi, să-i audă vocea. Neîndemânatică, încurcă mărfurile prin magazin. Totuși reuși să încheie ziua fără pagube.

Ziua de miercuri nu se desfășură nici ea sub auspicii mai bune. Pe la șase seara, când prepara ceva în bucătărie, auzi lătrăturile lui Plumeau în grădină. Ca de obicei, îl necăjea pe câinele vecinului și Alice nu se neliniști. Dar niște urlate de durere îi atraseră brusc atenția. Temându-se de ce-i mai rău, se repezi afară spre a-i veni în ajutor drăcușorului.

Îi ajunse o privire ca să-și dea seama de problemă. Era o mică spărtură în gard și Plumeau încercase să se strecoare prin ea.

Acum era prinsă în cursă, nu mai putea nici să treacă dincolo, dar nici să se retragă.

Speriată, Alice sări în ajutorul favoritei ei. Se descălță, îngenunche lângă ea în iarbă și, sperând că dulăul vecinului nu va acționa în nici un fel, o ajută încetul cu încetul să se degajeze. Reuși după multe eforturi și o strânse în brațe ca s-o liniștească, dar văzu imediat că are blana plină de sânge. Speriată, o examinează însă nu remarcă vreo rană gravă. O durere fulgerătoare în braț îi atrase atenția. Printre numeroasele zgârieturi, o tăietură profundă, de vreo zece centimetri lungime, îi brăzda brațul.

Fugi în casă spre sala de baie pentru a-și curăța și pansa plaga, ca să oprească hemoragia. Apoi se decise să se ocupe și de Plumeau care-și aștepta nerăbdătoare rândul. În timp ce o curăța de sânge, se auzi soneria de la intrare.

— Oh, nu! bombăni ea suspinând. O vizită la ora asta! Cine-o fi?

În halul în care era, nemachiată, cu părul ud de transpirație, n-avea chef de nimeni. Dar nu avea de ales. Plumeau începuse să latre și știa că n-o să se oprească până nu va deschide ușa. Fără nici un chef, se duse spre intrare.

— Da, sosesc, lansă pe un ton enervat. Nu mai bateți așa, doar nu sunt surdă.

Descoperindu-l pe Paul în fața ei, tăcu brusc, nemaștiind ce să zică.

— Sunt eu, Paul, o salută el scurt. M-ai și uitat?

— Bineînțeles că nu... se bâlbâi ea făcându-i semn să intre. Dar credeam că vii abia joi. Ce zi e astăzi?

— Ai dreptate, e miercuri. Doamne, Alice strigă deodată văzându-i pansamentul muiat de sânge. Ce ți s-a întâmplat?

— Nimic. Am vrut s-o salvez pe Plumeau și m-am rănit eu.

— Lasă-mă să văd.

Paul o duse imediat în baie ca să studieze rana. Când îi scoase pansamentul și-și dădu seama de gravitatea ei, nu ezită nici o clipă.

— Ia-ți poșeta, ordonă pe un ton sec. Te duc.

— Unde?

— La spital. Nu e un fleac, vreau să te examineze un doctor.

— Și Plumeau? Nici n-am avut timp să mă ocup de ea.

— Nu fi ridicolă! bombăni Paul, nerăbdător. Plumeau n-are nimic, o să supraviețuiască până ne întoarcem.

La serviciul de urgență al spitalului din San José, trebui să-și aștepte rândul la medicul de gardă. Cu toate protestele lui Alice, Paul insistă s-o însoțească în sala de consultație. După douăsprezece copii, urmă un pansament și o injecție împotriva tetanosului; abia după aceea i se dădu voie să plece și Paul o însoți.

Ajunși acasă, Paul nu-i dădu deloc pace.

— Vrei să te ajut să te dezbraci? o întrebă neliniștit.

— Nu, mulțumesc, merge, îi răspunse repede, apoi vazându-l că își scoate haina, se încruntă. Dar ce faci?

— O să mă închid în bucătărie și o să mă ocup de Plumeau. A meritat-o, continuă el cu un surâs ușor. În acest timp, tu îți pregătești lucrurile și mă chemi dacă ai nevoie de ajutor.

— Dar de ce? Nu am intenția să plec nicăieri.

Paul inspiră adânc și se pregăti s-o mai înfrunte odată.

— Si eu nu am intenția să te las aici singura, în starea asta.

— N-o să mă mișc de aici, declară ea fermă.

N-avea nevoie de nimeni și nimic. Era în stare să se descurce și singură.

În fața răspunsului ei, Paul ezită un moment, apoi ridică din umeri.

— Foarte bine, n-o să insist, replică el înainte de a dispărea în bucătărie.

De ce s-o fi lăsat convins atât de repede? Hotărârea prea grăbită o alarmă. Dar nu-i căută motivul. Se duse în camera ei și se dezbracă, apoi își puse un halat alb. Își perie repede părul și-l urmă în bucătărie. Îl găsi în fața aragazului.

— Dar... ce faci acolo?

— O ciocolată caldă. De fapt, aș fi făcut ceva de mâncare. Din nenorocire, n-am găsit nimic nici în dulap nici în frigider. Mă întreb din ce trăiești.

— Ești supărat că n-am cartofi prăjiți, mormăi ea bosumflată.

Paul nu-i dădu atenție. Umplu două cești puse pe masă și, luând-o de mână, o duse spre salon.

— Hai, o să ne simțim mai bine pe canapea. Ai aerul atât de obosit!

O ajută să se așeze și se instalează comod lângă ea. Alice bău câteva înghițituri din amestecul aburind, înainte să se întoarcă spre el.

— Paul, nici măcar nu ți-am mulțumit că m-ai dus la spital.

Își ridică privirea și îi observă îndelung fața palidă și ochii arzători. Ea suferea și el n-o putea ajuta cu nimic.

— Cum te mai simți? o întrebă mișcat.

— Mă doare puțin, dar merge. Sunt o dură, să știi, adăugă ea surâzând.

— Da, mi-am dat seama!

Alice își plecă privirea și tăcu un moment înainte să continue.

— Și tu pari obosit. N-ai dormit la San Diego?

— Nu, nu prea mult, recunosc el căscând. Am lucrat zi și noapte ca să pot pleca mai repede. Și văd că am făcut bine. Cunoscându-te, sunt sigur că n-ai fi apelat la Lori sau la altcineva ca să te ajute. Mă înșel oare?

— Nu, ai dreptate, recunosc ea.

Paul continuă să-o privească și Alice nu se simți în largul ei sub focul insistent al ochilor lui. Apoi, porni din nou tirul întrebărilor.

— De ce refuzi să fii ajutată? insistă el.

— Pentru că n-am nevoie. Ți-am spus că mă descurc singură.

— Și nu încetezi să mi-o repeți, i-o întoarse iritat. Vezi Alice, în timp ce eram la San Diego m-am gândit mult la tine, la trupul tău strâns lipit de al meu, la mâinile tale atingându-mi pielea, la vocea ta șoptindu-mi vorbe dulci la ureche. Acum, că sunt lângă tine, prezența ta îmi este suficientă. Te privesc și mă simt copleșit de bucurie. Câteodată nu-ți dai seama în ce măsură ai nevoie de cineva. Poate într-o zi vei înțelege asta.

Se pregătea să-i răspundă, când soneria de la intrare o întrerupse.

— Mă duc eu, interveni Paul îndreptându-se spre ușă. Probabil că e Lori.

Alice se ghemui într-un colț al canapelei, contrariată de această sosire neașteptată. I-ar fi plăcut grozav să-i spună că și ea înțelesese cât de mult înseamnă el pentru ea, că suferise din cauza absenței lui. Simțea că nu mai poate trăi fără el!

Exact în acel moment Lori intră grăbită în salon, smulgînd-o din gândurile ei. Probabil că Paul o anunțase în timp ce ea se schimba în camera ei.

— Nu-mi credeam urechilor când Paul m-a chemat, spunându-mi că ești rănită, strigă ea gesticulând. Cum îți merge?

— Mă doare puțin brațul, dar în rest bine, afirmă Alice, privindu-l pieziș pe Paul. O mică tăietură, nimic grav.

— Mică sau nu, este dureroasă, insistă Lori aplecându-se spre Plumeau ca s-o mângâie. Plumeau, presupun? Alice, dar e adorabilă!

— Și Lucreția Borgia era, remarcă Paul tăios. Și totuși, privește cât rău a făcut în jurul ei.

Lori să grăbi să apere cățelușa, chiar înainte s-o poată face Alice.

— Nu e din vina ei, ripostă ea ridicând capul. Nu-l asculta Plumeau, adăugă ea ca s-o liniștească pe cățelușă. Dacă nu se potolește, o să-l lipsim de mâncarea lui preferată.

— Ai adus ceva de mâncare? Nu văd nimic.

Lori luă una din sacoșe și extrase mai multe pachete, calde încă. Când Alice vru să-i dea o mână de ajutor, o refuză făcându-i semn să nu se miște. O ascultă; avea impresia că este invitată în propria ei casă.

Așezată în colțul ei, îi observa pe amândoi frații care se mișcau îndemânatici în jurul ei. Paul se duse să ia farfurii din bucătărie, apoi Lori așează în ele hamburgerii și cartofii prăjiți pe care-i cumpăraseră în drum.

— Dar tu nu mănânci nimic? Întrebă Alice.

— Nu, pentru mine nimic. În seara asta am oră de gimnastică și prefer să nu mănânc nimic înainte, explică Lori zâmbind. Vroiam să renunț în seara asta, ca să pot rămâne lângă tine, dar Paul nu m-a lăsat. Pot pleca acum liniștită.

Paul? Să rămână la ea? Alice înțelese atunci de ce, mai devreme cedase atât de repede. Se întoarse spre

el cu un aer înțepat dar n-o băgă în seamă, fiind prins într-o discuție cu sora lui.

— Mi-ai adus tot ce ți-am cerut?

— Da, e în mașină. Dar verifică, să nu încurci pungile. Mi-am pus costumul de gimnastică într-una din ele și n-aș vrea să mă trezesc acolo cu șortul tău în loc. La revedere Alice, îi aruncă ea peste umăr. Și ai grijă de tine.

— Fii liniștită, o asigură Paul conducând-o spre ieșire. E pe mâini bune.

Rămasă singură, Alice se lungi pe canapea și încercă să se clarifice. Pe de o parte, era încântată că Paul se afla la ea, că-și va petrece noaptea în casa ei. Pe de altă parte îi era necaz că, încă o dată, luase o asemenea hotărâre fără s-o consulte.

Când Paul reveni în salon, își puse punga într-un colț și se apropie de divan. Epuizat, se instalează comod și-și închise ochii, uitând până și de iubiții lui cartofi prăjiți.

În mod sigur murea de somn. Alice ezită un moment, înainte de a i se adresa.

— Paul?

— Hmmm...

— Cum vrei să mă înfurii pe tine când te văd cât ești de obosit?

Îi răspunse fără să-și deschidă ochii.

— Si de ce vrei să te înfurii?

— Pentru că te-ai invitat la mine, fără să mă întrebi.

— Din vina ta. Ai refuzat să vii la mine. Alice scutură din cap. Inutil de discutat.

În starea în care se găsea el, nu era nimic de făcut. Și pe urmă, la ce bun să discute? De ce să protesteze, când el era lângă ea, gata s-o îngrijească, neliniștit pentru starea ei? Nu era oare atât de fericită că-l are în sfârșit în preajma ei?

Se ridică încet și, luându-l de mână, încercă să-l tragă spre camera ei.

— Vino, Paul, îl chemă ea cu duioșie. Cazi de somn.

— Prea târziu deja!

— Nu știam că e atât de greu să atrag un bărbat în patul meu, îl tachină ea râzând. Trebuie să fac streap-tease ca să te fac să te răzgândești?

Un surâs apăru pe buzele lui Paul.

— Inutil. Obosit cum sunt, nici măcar un streap-tease nu m-ar trezi, suspină el sprijinindu-se de umerii ei. Dar te previn că ideea n-a picat în urechile unui surd. În curând o să ți-o reamintesc.

Îi atinse ușor buzele cu un sărut și Alice simți că se topește la contactul gurii lui senzuale. Îl conduse până în cameră și el se cuibări imediat în pat.

Alice începu să-l dezbrace. Acum era rândul ei să-l îngrijească și o făcu cu multă plăcere chiar. Când îi scoase cămașa remarcă cu bucurie că nu se mai ferește. Poate îi era prea somn pentru a-și da seama de importanța acestui fapt?

În sfârșit gata, vru să se bage sub cuvertură când Plumeau îl mârâi.

— Ce-a apucat-o? se miră Paul, cu ochii pe jumătate închiși. O fi geloasă?

Alice nu se putu împiedica să suradă.

— E supărată pe tine fiindcă i-ai luat locul.

Bombănind printre dinți, se mută mai încolo. Plumeau îl supraveghea îndeaproape ca să nu-i mai încalce teritoriul.

— Acum nu mai am eu loc, interveni Alice râzând.

— Cu atât mai bine, împărțim ce-a rămas. Apoi, pe neașteptate, o luă de talie și o atrase spre el. O ajută să se întindă lângă el și o strânse cu putere în brațe.

Obosit, Paul adormi imediat. Ghemuită la pieptul lui, Alice gustă plăcerea de a-i simți răsuflarea caldă, de a se simți protejată de mâinile lui puternice. O

clipă se gândi să se ridice pentru a face ordine în salon, să spele vasele, să-i dea să mănânce lui Plumeau. Dar în final renunță. Era atât de bine în brațele lui Paul... își închise ochii și, torcând de plăcere ca o pisică, căzu într-un somn profund.

VIII

În timp ce dormea, un zgomot ciudat îi ajunse la urechi. Ca prin vis scoase un oftat de neplăcere când o mână i se așază pe umăr.

— Alice, trezește-te, șopti Paul, scutu-rând-o ușurel.

— Mai bine nu.

— Hai, fă un efort. Dacă ai ști ce ni s-a întâmplat, îngăimă el, simțind un nod în gât. Am devenit părinți.

La aceste cuvinte, se ridică brusc și se întoarce spre Paul. Îmbrăcat în blugi și o cămașă albastră, proaspăt ras, era așezat pe pat lângă ea. Părea odihnit, dar se părea că nu știe ce să facă cu ceea ce ținea în brațe, într-o păturică, ceva nu înceta să se miște și să scoată strigăte ciudate.

— Paul? îl întrebă ea, implorându-l din priviri.

— Este un sugar. Un sugar, îți imaginezi! strigă el pe un ton alarmat.

— Un sugar? repetă ea, crezând că-și pierduse mințile. Paul să știi că dis de dimineață nu-mi plac glumele de acest fel. Ce tot spui?

— Alice, am un copilaș în brațe... Și nu știu ce să fac cu el!

— Dar unde l-ai găsit?

— Să zicem mai bine că el m-a găsit. Eram la bucătărie ca să fac o cafea când cineva a bătut la ușă. Am deschis și o femeie însărcinată s-a repezit la mine gesticulând și vorbind tare în spaniolă. Auzindu-ți numele, am făcut semn că da și imediat mi-a pus în brațe ceea ce vezi, apoi a plecat fără nici un cuvânt.

Alice îl ascultă atentă, fără să-l întrerupă. Poate spunea adevărul? Poate chiar era un sugar ceea ce ținea în brațe? Se plecă spre Paul și ridică încet păturica. Doi ochi mari negri se îndreptară imediat spre ea.

— Bună Julia, o salută Alice recunoscând copilul.

— Dar...

— Paul, ți-o prezint pe Julia Estelle Santiago Alvarez, răspunse ea văzându-i uimirea. Mama ei lucrează cu ziua și Carmelita, cea pe care ai întâlnit-o adineauri, o ține în timpul absenței sale. Julia e nepoata Carmelitei.

— Bine, te cred. Dar încă n-am aflat ce-i cu ea aici.

— Probabil Carmelita trebuia să plece undeva și mi-a încredințat bebelușul până se întoarce maică-sa.

— Dar de ce tocmai tu?

— Pentru că suntem vecine și ne facem adesea servicii reciproce.

— Văd, spuse Paul încruntându-se. Alice... Cred că bebelușul e ud.

— Doamne, ce ne facem? îl tachină ea zâmbind.

— Te rog nu mai râde de mine! Știu să citesc planuri, să construiesc poduri, zgârie nori, dar nu știu nimic despre bebeluși.

— Sper că n-a uitat să-i lase schimburi și biberoane, înainte de a pleca.

— Mă duc să văd. Poate a lăsat ceva în vestibul? Adineauri eram atât de zăpăcit, că nici n-am avut timp să privesc în jurul meu.

Alice se juca cu copilul în pat când apărură Paul care le privi tulburat. O femeie... un copil... O familie numai a lui. Un vis uitat de mult îi reveni în minte. Poate într-o zi va deveni realitate?

Plânsetele Juliei îl smulseră brusc din gânduri. Cu pași hotărâți se apropie de pat; copilul nu mai zâmbea. Se zbătea strâmbându-se în brațele lui Alice.

— De ce plânge? întrebă el neliniștit. Nu-i convine prezența mea?

— Nu-i vorba de asta! E udă și începe să-i fie în mod sigur foame. Ai găsit lucrurile?

— Da, uite-le.

— Suntem salvați. O s-o schimb și pe urmă îi servesc biberonul, explică ea punându-se pe treabă, apoi văzând că Paul nu se mișcă, se întoarse spre el. Azi nu lucrezi?

— Nu, până mâine.

Se instalează pe pat lângă ea și o studia în timp ce se ocupa de copil. După ce-o schimbă, o așează deodată pe Julia în brațele lui Paul și fugi spre bucătărie, fără să-i spună nimic.

— Dar Alice...

— Îi încălzesc biberonul și vin îndată, îi strigă ea înainte să dispară.

Când reveni în sfârșit, îl găsi lungit pe pat, aplecat spre Julia. Îi vorbea, se juca cu ea ca și cum își petrecuse întreaga viață înconjurat de copii. Fermecată de duioșia din ochii lui, de gesturile tandre, se apropie în vârful picioarelor și le surâse. Imediat ce Paul îi simți prezența, se grăbi să-i dea înapoi copilul înfometat.

Își petrecură astfel ziua în compania Juliei. Pe la ora cinci, când mama ei veni s-o recupereze, o dădură cu regret înapoi. Paul remarcă figura tristă și gânditoare a lui Alice și inima i se strânse. Cât ar fi dorit s-o facă fericită...

Odată singuri, se întoarseră în casă și Paul o trase direct spre dormitor. După incidentul din ajun și ziua petrecută cu copilul, probabil că era obosită, dar nu se plângea. Avea nevoie de odihnă. O idee îi trecu dintr-odată prin minte.

— Alice... Spune-mi. Ți-a mai rămas spumant parfumat pentru baie? o întrebă cu un aer malițios.

Mirată, Alice se întrebă unde vroia să ajungă.

— Da, de ce? Vrei să-ți împrumut?

— Foarte nostim! De fapt, m-am gândit că în starea în care ești ți-ar prinde bine o baie fierbinte și parfumată.

— Ar fi o idee bună, răspunse ea prudentă. Dar tu unde te vei afla în timp ce eu voi lenevi, învăluită în spumă?

— Ce spirit bănuitor! protestă el, dând din cap. O să fac câteva cumpărături pentru cină. Ar trebui să-ți fie rușine să gândești astfel despre mine.

— Îți cer iertare, spuse ea repede. Ar fi trebuit să bănuiesc că un gentleman ca tine n-ar încerca niciodată să pătrundă în intimitatea unei femei aflată în baie ei.

— Îți accept scuzele. Și acum, fugi și te închide în baie în timp ce eu fac diverse comisioane. Pe curând!

Scufundată în spuma parfumată, Alice pierdu repede noțiunea timpului. Când auzi în spatele ușii lătrăturile lui Plumeau, înțelese imediat că Paul se întorsese deja. Totuși, nu-și mișcă măcar un deget.

Zgomotul unor pași răsună pe culoar, apoi în bucătărie. Apoi un strigăt îi parveni din camera ei. Alarmată, îl strigă pe Paul și așteptă, ținându-și respirația.

Pașii se apropiară atunci de sala de baie și privi fascinată cum ușa se deschide cu încetinitorul.

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Închide te rog, mormăi ea scufundându-se în apă cât putu de mult.

— Bine.

Paul se execută imediat și se întoarce apoi spre ea. În picioare lângă cadă, privi îndelung trupul conturat de spumă, ochii ei sclipitori, obrajii înroșiți de căldură.

— Ce s-a întâmplat? repetă Paul în șoptă. Tulburată de prezența lui, Alice își regăsi cu greu graiul.

— De ce? întrebă ea, nemaștiind ce să spună.

— Nu știu. Tu trebuie să-mi spui, fiindcă tu m-ai strigat.

Tânăra femeie încercă să-și revină, înainte de a-i răspunde.

— Am auzit un zgomot și vroiam să știu ce se petrece.

— Încă o ispravă a iubitei tale cățelușe! Mi s-a încurcat printre picioare și am răsturnat un scaun vrând s-o evit, îi explică el îngenunchind lângă cadă. Acum, că tot sunt aici, pot să te frec pe spate? adăugă el cu o voce convingătoare, fixînd-o drept în ochi.

— Nu, mulțumesc. Spatele meu nu are nevoie să fie frecat.

— Poate pântecul tău?

— Nu, nici pântecul, îngăimă ea, nemaștiind ce să-i răspundă. Și apoi, nici nu vreau să-ți uzi cămașa.

— Nu-ți face griji pentru asta...

Paul își descheie cămașa, o scoase și o aruncă într-un colț. Începu apoi să-și scoată pantalonii. Respirînd greu, Alice nu-și putea desprinde ochii de pe trupul lui.

— Dar... ce faci?

— Mă dezbrac, scumpo, îi replică el cu un surâs strengăresc. Mereu m-am gândit la asta!

— Paul... Nu e destul loc pentru doi! strigă ea, văzându-l că-și bagă un picior în cadă.

Își trecu și celălalt picior peste marginea căzii și se scufundă în apă, lipindu-se de ea.

— Chiar credeai că nu e loc?

— O să miroși a iasomie. Îți dai seama de asta?

— Atunci vom mirosi amândoi.

Alice continuă să mai protesteze, dar văzând că este o bătălie pierdută dinainte, renunță.

Paul o luă de talie și o ajută să se întindă deasupra lui. Ca să nu-și ude brațul rănit, îl trecu în jurul gâtului său, apoi o strânse puternic în brațe.

Sânii ei îi mângâiau pielea. Pântecul fremăta lipit de al lui. Amețită de căldura apei și de atingerea trupului lui, Alice îi întinse buzele. El îi sărută ușor fruntea, obrații, apoi gura. Își ascunse apoi fața în scobitura umărului ei și îi atinse cu vârful limbii gâtul, apoi vârfurile sânilor umflați de dorință. Alice se mișcă în brațele lui, însetată de mângâieri mai îndrăznețe.

— Paul, mai sărută-mă, îl imploră ea cu ochii pe jumătate închiși.

— Și dacă ne înecăm? murmură el sorbindu-i răsuflarea.

— Cu atât mai rău, sunt dispusă să risc.

Paul își ridică capul și-i surprinse privirea încărcată de dorință. Îl aștepta înfierbântată și el murea de dorința s-o mulțumească pe deplin.

O ridică în brațe și o așază cu grijă pe covor. O înfășură într-un prosop și apoi începu s-o șteargă încetisor, pe spate, pe umeri, pe pântec, pe șolduri... Apoi fu rândul lui Alice să-l șteargă. Sub mâinile ei experte, îl făcu să tremure, excitat de plăcere.

— Alice, nu mai rezist, șopti răgușit. Toată ziua am așteptat acest moment, ca să te strâng în brațele mele, să te acopăr de sărutări și mângâieri... Ca să te iubesc, Alice. Vreau să fac dragoste cu tine, Alice.

Paul o duse în brațe până în cameră și o întinse pe pat. Când Alice deschise brațele ca să-l primească, îi ieși în întâmpinare pătimaș, fără cea mai mică ezitare. Gâfâind se pierdu în ea, șoptindu-i mereu numele.

După ce făcură ore în șir dragoste, își găsiră în sfârșit odihna. O cuprinse în brațe liniștit și ea îi surâse fericită.

— Alice, nu mai vreau să te părăsesc, îi șopti cu dragoste. Nu mai pot petrece o zi fără să te văd, fără

să te am în preajma mea. Și nopțile îmi par atât de lungi când nu ești lângă mine, continuă el pe un ton grav. Nu pot să dorm. Umbra ta mă urmărește, dar eu pe tine te caut, în carne și oase, te doresc lângă mine, zi și noapte.

Declarația lui o dădu gata. Se hotărî ca, la rândul ei, să-i mărturisească sentimentele pe care i le purta.

— Paul, de aseară vroiam să-ți spun că te înșeli în privința mea.

— Da? Ești bună să fii mai explicită?

— Ei bine, trebuie să știi că... Soneria telefonului îi frânse elanul. Contrariată, Alice se întoarse spre aparat și ezită o secundă.

— Mai bine ai răspunde, o sfătui Paul, Probabil că e mama ta.

— Mama? De unde știi?

— Te-a sunat azi dimineață și, cum dormeai, a promis să te caute mai târziu, o informă el, dar apoi, văzând că Alice nu face nici o mișcare, ridică receptorul în locul ei. Alo? Katherine? Bună seara... Da, este aici... Nu, nu ne deranjați deloc, continuă el râzând. V-o dau imediat.

Alice înșfăcă receptorul, apoi îi întoarse spatele. Tulburată își trase cearșaful peste sânii goi, ca și cum mama ei ar fi putut-o vedea. Simți privirea lui Paul fixată asupra ei, dar încercă s-o ignore.

— Mamă? S-a întâmplat ceva? se interesă ea cu o voce slabă.

— Nimic special, afirmă mama cu calm. Te-am sunat de dimineață ca să te rog să-mi trimiți câteva lucruri de care am nevoie pentru petrecere. Atunci Paul mi-a spus că puteți să le aduceți chiar voi în week-end-ul viitor. Ce drăguț din partea lui!

— Dar... Despre ce vorbești? insistă Alice, necrezându-și urechilor.

— Nu fi îngrijorată, totul s-a aranjat, reluă Katherine. I-am dictat lui Paul lista la telefon, dar am uitat un lucru. Am nevoie de o față de masă frumoasă, de preferință rotundă. Poți s-o alegi chiar din magazinul tău? Mi-ar face multă plăcere!

Alice mai discută puțin cu mama ei. În timp ce aceasta îi vorbea de diversele preparate, nu se putea împiedica să se gândească la discuția ei cu Paul. Despre ce-or fi vorbit? Cum de-și spuneau deja pe nume?

Când închise telefonul se întoarse spre Paul.

— Am impresia că mama ar băga mâna în foc pentru tine, remarcă ea privindu-l țintă. Un simplu telefon a fost de ajuns ca să deveniți prieteni?

— O lungă convorbire la telefon, preciză el.

— Văd... Și aș putea afla despre ce ați vorbit?

— Nu, surâse el îmbrățișând-o cu dragoste. Cina se va răci. Hai să mâncăm.

Paul o luă de mână și o trase spre bucătărie; îl urmă docilă.

IX

Acum Paul era cel ce preluase comanda. Alice nu se plângea, căci, în cele din urmă găsea că nu e prea dificil să accepte asta. Aveau aceleași gusturi și dorințe... Atunci de ce să riposteze?

Paul se eschiva de fiecare dată când venea vorba despre conversația pe care o purtase cu mama ei. O vedea uneori neliniștită, îngrijorată și încerca atunci s-o liniștească. Un simplu surâs, un gest tandru îi era de ajuns lui Alice ca să-și uite temerile și să nu se mai gândească decât la el.

Zilele care urmară fură cele mai fericite. Învățărară să se cunoască mai bine, să-și dezvăluie fără teamă trecutul, să viseze în tăcere la viitor.

După cum promisese, Alice își petrecu toate nopțile lângă el, fie acasă la el, fie la ea. Acum, de fiecare

dată când îl vizita, Plumeau o întovărășea și-i regăsea cu bucurie pe uriașii ei tovarăși de joacă. Când Paul dormea la Alice, ciobăneștii rămăneau acasă și păzeau proprietatea.

Nimeni și nimic nu le tulbura fericirea. Totuși un lucru continua s-o sâcăie pe Alice: vizita la părinții ei. Nu putea să nu se întrebe care va fi reacția lui Paul în fața mamei ei.

Ce se va întâmpla dacă el o va respinge?

Pe drum, Alice rămase scufundată în gândurile ei, neavând prea mult chef de vorbă. Remarcă de mai multe ori privirile contrariate pe care i le arunca tovarășul ei de drum, dar nu spuse nimic ca să-l liniștească.

În apropierea orașului, Alice îi indică lui Paul drumul spre casa părinților ei. O simțea încordată; cu pumnii strânși urmărea drumul care șerpuia în fața lor.

Ajunși la destinație, parcă mașina în fața intrării și se grăbi să-i ceară lămuriri asupra comportamentului ei ciudat.

— Alice, ce este? Ți-e frică că n-o să mă arăt la înălțime?

— Nu, Paul, nu e vorba de asta.

— Atunci, despre ce? Ți-e teamă că tatăl tău va descoperi legătura noastră și mă va urmări cu pușca?

— Nu, negă ea mișcând trist din cap. Mi-ar place să nu vorbești părinților mei despre accidentul pe care l-am avut. Nu e nimic grav, dar ei se sperie ușor când e vorba despre mine. Și nu vreau asta... Uite-l pe judecător, adăugă ea văzându-l pe tatăl ei cum apare în pragul ușii.

Ieși din mașină și fugi în brațele lui. El o strânse cu putere la piept și se întoarse spre Paul.

— După cum ați bănuț desigur, sunt Ross Quinn, tatăl lui Alice, îl salută el strângându-i mâna. Acum,

am face mai bine să intrăm în casă. Katherine a preparat deja cafeaua și ne așteaptă.

Alice fu cea care intră prima în salon. Se aplecă spre mama ei și o îmbrățișă afectuos. Apoi se întoarse spre Paul nerăbdătoare să-i descopere reacția.

Când, spre marea ei surpriză, el se apropie de Katherine ca s-o sărute pe obraz, Alice rămase mută de emoție. Nu-și putea desprinde ochii de la el. Paul vorbea cu mama ei, îi surâdea, o tachina ca și cum s-ar fi cunoscut de mult timp. Așezată în fotoliul ei, Katherine părea să înflorească în prezența lui Paul.

— La telefon, mi-ai părut mult mai mare, glumi ea ridicându-și ochii veseli spre el.

La aceste cuvinte, Paul izbucni în râs. Apoi luă un scaun și se instalează lângă ea.

— Katherine, trebuie să vă pun în gardă, spuse el coborând glasul. De când am vorbit amândoi la telefon, Alice nu încetează să mă hărțuiască cu întrebările. N-a reușit să scoată nimic de la mine, deci o să încerce cu dumneavoastră.

Un surâs larg luminează trăsăturile Katherinei.

— Nu mă îndoiesc. Nu poate suferi să fie lăsată deoparte... Alice, vrei tu să servești cafeaua? continuă ea arătându-i serviciul de argint pregătit pe masă. Și nu uita prăjitura cu cremă de lămâie! Acea drăguță domnișoară Beam a binevoit să-mi dea în sfârșit rețeta ei; sper că a ieșit bine.

— Drăguță, domnișoara Beam? Glumești? bombăni Alice, în timp ce umplea ceștile. Îmi amintesc prea bine de ziua când a tras cu alică cu sare în mine fiindcă m-am cățarat pe gardul ei.

— Știi bine că nu-i place să te învârtești în jurul proprietății ei, răspunse calm Katherine. Nu-i place să fie deranjată, asta-i tot.

— Dar atunci, cum ai reușit s-o întâlnești? reluă Alice cu un surâs. Nu iese niciodată din bârlugul ei.

— Să zicem că datorită uneia din caprele ei, explică Ross. S-a hotărât să vină la noi în căutarea ei și mama ta a invitat-o la o cafea, trimițându-mă pe mine pe urmele animalului răătăcit. La întoarcerea mea, cu capra bineînțeles, le-am găsit pe amândouă instalate în salon, vorbind despre bucătărie și schimbând rețete.

În timp ce Alice asculta povestea tatălui ei, își găsi încetul cu încetul surâsul și se simți mai destinsă. Paul remarcă imediat această bruscă schimbare și-i înțelese motivul. Reușise să treacă testul și ea nu-și mai făcea griji din cauza lui. La sosirea lor, îi fusese frică de reacția lui în fața mamei sale paralizate. Dar nu se hotărâse să-i vorbească dinainte despre asta. De ce oare? Era hotărât să deschidă discuția imediat ce vor rămâne singuri, ca să pună lucrurile la punct între ei, odată pentru totdeauna.

Katherine își dădu seama dintr-o dată de absența lui Plumeau și se grăbi s-o întrebe pe fiica ei.

— Alice, Plumeau n-a venit cu tine? Sper că n-ai lăsat-o în mașină?

— Nu, a rămas la Paul în compania câinilor lui. Sora lui, Lori, stă acolo ca să-i hrănească și să se asigure că sunt liniștiți în absența noastră.

Katherine aprobă din cap și nu încercă să afle mai mult. Apoi se întoarse spre Paul și-i puse tot felul de întrebări în privința câinilor, a lui Lori, a familiei, a activităților profesionale. Deloc contrariat, îi răspundea cu plăcere, văzând că interesul pe care i-l purta era sincer și adevărat.

Mai târziu puțin, Ross îi propuse lui Paul să facă turul proprietății, fără să uite mai ales grajdurile.

— Când venim înapoi, cărăm și lucrurile din mașină, anunță el înainte să plece.

Paul îi mai aruncă o privire lui Alice, înainte de a-l urma afară pe Ross.

Imediat ce bărbații se îndepărtară, Katherine i se adresă lui Alice cu un aer sever:

— Alice Quinn ar trebui să-ți fie rușine că ai făcut așa ceva, spuse ea încruntându-se.

— Dar... Ce-am mai făcut?

— Nu l-ai pus la curent cu asta! îi reproșă ea arătându-i cu degetul scaunul. Primul băiat pe care mi l-ai prezentat s-a îngrozit văzându-mă în starea asta. Dar asta nu era un motiv ca să-i ascunzi și lui Paul acest lucru.

— Știi? șopti Alice.

— Bineînțeles, dar ce credeai tu? Sunt handicapată, dar nu sunt proastă totuși. Bietul băiat îmi striga în urechi ca și cum aș fi fost în plus și surdă.

— Aș fi preferat să nu bagi de seamă, murmură ea cu o voce tristă. Sunt dezolată că te-am supus unei experiențe atât de neplăcute. N-ar fi trebuit să-l invit niciodată.

— Era atât de tânăr, încât nu știa cum să se poarte... Tatăl tău și cu tine aveți tendințe să mă menajați prea mult, continuă Katherine, împiedicând-o pe fiica ei s-o întrerupă. Bineînțeles, o faceți din dragoste pentru mine, dar nu este necesar. Alice, mi-ar place să-mi spui ceva... Din cauza acelui incident nu ai mai vrut să-ți aduci prietenii acasă?

— Știi bine că n-am mai avut un alt prieten, în afară de acela.

— Azi totuși ai venit cu Paul.

— Pentru că l-ai invitat tu!

— Odată și odată tot trebuia să ne cunoaștem.

— Da, dar după ce aș fi fost sigură de sentimentele pe care mi le poartă.

— Nu ești încă convinsă?

— Ei bine, nu știu dacă mă iubește cu adevărat sau îmi este numai recunoscător că l-am ajutat să depășească un moment greu din viața lui.

— Scumpa mea, văd că n-ai înțeles nimic, remarcă mama ei cu voce dulce. Unde e intuiția ta feminină?

— Cred că nu prea am, suspină Alice strâmbându-se.

— Atunci deschide bine ochii, insistă Katherine. Privirea lui nu te părăsește o clipă și ce exprimă nu e în nici un caz recunoștință. Îi e necaz puțin pe tine că i-ai ascuns niște lucruri, dar sunt convinsă că e gata să te ierte. Ar fi preferat fără îndoială ca tu să fii aceea care să-i arate proprietatea.

— Mamă, sper că tata nu va profita de asta ca să-l întrebe care-i sunt intențiile în privința mea, interveni neliniștită Alice.

— Oh, nu, m-ar mira asta, o liniști mama ei. Tatăl tău continuă să te considere o fetiță. Ca cea mai mare parte a bărbaților, îi vine greu să-și imagineze că într-o zi vei aparține unui alt bărbat. Ce vrei tu, nu a dorit deloc să te vadă femeie în toată firea!

La aceste cuvinte Alice abia se abținu să nu râdă. Începu să adune ceștile goale și farfurioarele murdare. Katherine rula spre ea ca s-o ajute.

— Ross și Paul vor reveni curând. Am face bine să mai preparăm un rând de cafea proaspătă.

Alice îi surise tandru, apoi plecă cu tava la bucătărie.

— A mai rămas vreun pic din prăjitura cu cremă de lămâie? Eu nici măcar n-am gustat.

După cum prevăzuse, Katherine profită imediat de ocazie ca să se lanseze în subiectul ei favorit. În timp ce Alice spăla vasele, îi vorbi de noile ei rețete, de ideile de redecorare a casei, precum și de tapiseria pe care o confecționa ca dar de nuntă pentru fiica unor vecini.

Apoi o duse să-i arate noile achiziții: un robot de bucătărie cu multiple funcționalități, un set complet de oale...

— Am devenit maestră în prepararea prăjiturilor pentru nunți, adăugă ea arătându-i numeroasele flori multicolore etalate pe masă.

— Nu mă mir deloc.

— Poate o să ai și tu în curând nevoie?

— Mamă, ce-ți închipui! se supără Alice. N-am ajuns încă aici cu Paul. Poate nici nu voi fi vreodată.

Odată terminată vizita proprietății, Ross și Paul se alăturară celor două femei, pe care le găsiră instalate la masa Katherinei prăpădindu-se de râs. Sub supravegherea mamei ei, Alice încerca în van să confecționeze flori. Neîndemânatică, pusese tot atâta glazură pe fața ei ca și pe material.

— Fetițo, cred că ai bătut recordul, remarcă Katherine sughițând de râs. Ai folosit un borcan de glazură ca să faci o singură floare.

Apoi mama remarcă dintr-odată expresia înghețată de pe chipul lui Paul și se decise să intervină imediat. În timp ce o trimitea pe Alice să se spele pe mâini și pe față, propuse celor doi bărbați să mai servească o cafea în salon. Ross se duse imediat dar Paul, la rugămintea ei, rămase lângă ea s-o ajute să pregătească tava.

Când Alice reveni în salon, îl găsi pe tatăl ei singur, instalat pe canapea.

— Unde sunt mama și Paul? întrebă ea mirată.

— La bucătărie. Vino lângă mine să stăm puțin de vorbă, îi propuse Ross, făcându-i semn să se apropie.

Un surâs malițios apăru pe buzele tinerei femei. Știa bine unde bătea tatăl ei, dar nu vroia sa-l descurajeze.

— Bine, să vorbim... acceptă ea, instalându-se lângă el.

— E ciudat, dar timpul trece atât de repede... începu Ross cu un aer gânditor. Câteodată îmi vine greu să cred că ai crescut. Te revăd încă fetiță mică,

cu coade lungi și cu ochelarii pe vârful nasului... Totuși, știu că nu mai ești un copil. Ai devenit o femeie în toată puterea cuvântului. Am discutat cu Paul adineauri... M-a lăsat să înțeleg că nu e încă nimic sigur între voi.

— Ce vrei să zici prin sigur?

— Ei bine... Ți-a mărturisit sentimentele pe care ți le poartă? Ți-a făcut vreo declarație?

Fără un cuvânt, Alice negă din cap.

Se auziră pași pe culoar și scrâșnetul roților de la scaunul Katherinei. Înainte ca ei să intre în salon, Ross se întoarse spre fiica lui și-i zâmbi.

— În curînd vei vedea, o asigură el pe un ton enigmatic.

Alice se încruntă, intrigată la culme. În mod evident, Paul și tatăl ei profitaseră de îndelungata plimbare ca să discute în voie. Despre ce oare?

Ușa se deschise și Paul se apropie de masă, înarmat cu un platou încărcat de senșișuri, un chec cald, cești și o cană umplută cu cafea aburindă.

Katherine își îndreaptă scaunul spre ei și îl ajută pe Paul să aranjeze fața de masă.

— Pentru că s-a făcut deja târziu, am preferat să servim o gustare în așteptarea cinei.

Paul se așază alături de Alice și se alătură conversației. Ea rămase însă tăcută, incapabilă să ia parte la veselia lor. Parcă se simțea exclusă din mijlocul acestor oameni atât de apropiați ei.

Tulburată de prezența lui Paul, simțea că o trec fiori când, din întâmplare, li se atingeau coapsele sau brațele. Când îi simțea răsuflarea caldă mângâindu-i obrazul... Avea nervii încordați la maximum, în timp ce el părea extrem de destins...

Obosită și plictisită de a sta aici, fără să facă sau să zică nimic, Alice se sculă brusc și începu să strângă masa.

— Alice, doar n-o să-ți petreci toată ziua la bucătărie, o certă mama ei. Lasă, o să mă ocup eu mai târziu împreună cu tatăl tău.

După o tăcere îndelungată, Paul deschise discuția.

— Ross mi-a spus adineauri că bieții cai au nevoie și ei de puțin exercițiu. Mă gândesc că am putea călări înainte de masă.

— Ce drăguț din partea ta, i-o întoarse ea, contrariată de aprobarea pe care o citea în ochii tuturor. Și dacă n-am chef să mă urc pe cal?

— Alice, întotdeauna ai fost încântată s-o regăsești pe Marigold la fiecare din vizitele tale, îi replică mama ei încercând s-o îmbuneze. Dacă azi nu-i dai atenție, va fi foarte supărată.

— Dar nici nu mi-am adus costumul de călărie.

De data asta, fu rândul tatălui ei să intervină.

— Poți să te lipsești de el, o sfătui el. Fă-mi plăcerea și ieși puțin la aer.

Inutil să lupte, era încă o bătălie pierdută dinainte. Resemnată, se sculă și-l urmă pe Paul la grajduri.

În timp ce Alice încăleca pe Marigold, Paul alese armăsarul tatălui ei. Călăriră în tăcere peste câmpiile pustii, savurând aerul proaspăt care le biciuia obrajii, admirând peisajul.

Paul își îndreptă apoi calul spre o regiune împădurită, care se întindea la marginea unui râu. Alice, care cunoștea bine acest loc, fu mirată că o duce acolo, dar nu puse nici o întrebare. Tatăl ei îl pusese probabil la curent cu locul ei preferat. Coborând de pe cal, prinse frâiele de un copac apoi se apropie de râu, călcând sub picioare iarba verde și grasă. Se așază turcește pe malul apei și-și puse capul pe genunchi.

Paul o ajunse din urmă și se lungi alături de ea. Cu un aer gânditor, contempla peisajul din jurul lor. Puțin câte puțin, o fetiță, semănând în mod ciudat lui Alice,

apăru în fața ochilor săi. O fetiță cu părul prins în coadă de cal, cu picioarele goale, îmbrăcată în șorț, pescuia singură pe malul apei, făcea focuri de tabără, având drept unică tovarășă imaginația ei.

În această dimineață, în timp ce vizitau proprietatea, Ross îi vorbise de Alice, de copilăria ei singuratică, de responsabilitățile cărora trebuise să le facă față foarte de tânără din cauza sănătății mamei ei. Si apoi, din cauza situației tatălui ei. Lucrând foarte mult și foarte târziu, îi trecuse ei aproape toate treburile casei.

Era pierdut în gânduri când vocea lui Alice îl trezi.

— Nu sunt nici rușinată, nici încurcată de handicapul mamei mele, declară ea privind în gol. Nu din cauza asta nu am vrut să-ți vorbesc despre problema ei înainte de sosirea noastră acasă. Ți-am văzut privirea după ce ai salutat-o. Erai furios, îți era ciudă pe mine că nu te prevenisem, adăugă ea aruncându-i o privire peste umăr.

— Eram mânios fiindcă îmi dădusem seama că nu ai avut încredere în mine... Sau nu destulă încredere ca să-mi destăinuiești un secret care ți-a zguduit copilăria. Tatăl tău mi-a spus totul, eu bănuiam ceva, dar nu știam despre ce este vorba. Acum, în sfârșit te pot înțelege.

— Dar acum nu mai ești furios. De ce?

— Tatăl tău mi-a spus că niciodată n-ai adus bărbați aici acasă. Știind că sunt primul, și poate singurul mi-am regăsit repede calmul.

— Vad că tu și tata nu v-ați pierdut deloc timpul, ați făcut repede o cunoștință mai apropiată.

Paul se întinse pe spate, cu mâinile sub cap.

— Exact, admise el surâzând, fără a-i da mai multe explicații.

— Dezolată că te dezamăgesc, acum mult timp, i-am prezentat mamei un băiat. Dar el n-a avut ocazia să-l

întâlnească și pe tata, mărturisi ea, povestindu-i pe scurt incidentul. Chiar în dimineața asta am vorbit despre el cu Katherine. Ea mi-a mărturisit că și-a dat seama de atitudinea acestui băiat față de ea, deși eu crezusem la timpul respectiv, că n-o observase. Am impresia că adeseori o subestimez, adăugă ea cu tristețe.

— Ți-era frică că voi avea aceeași reacție ca și el? o interogă Paul cu o voce calmă.

— Presupun că da, chiar dacă în mod inconștient, recunosc eu sinceră. Atunci băiatul mi-a spus că regretă faptul că mama e handicapată. Cea mai mare parte a bărbaților, a mai adăugat el, se gândesc foarte bine înainte de a se căsători cu o femeie a cărei mamă nu este normală. Îți dai seama? Bineînțeles, în fundul sufletului meu, mi-am dat seama că nu avea dreptate, dar n-am putut să-mi șterg din inimă observația lui jignitoare. Nu încetam să mă gândesc...

— Și astfel ai ținut să vezi reacția mea, pentru a o putea compara cu a lui, afirmă Paul.

— Bănuiam totuși că handicapul mamei nu te va deranja. Dar nu eram prea sigură de mine. Mă temeam că, la fel cu cicatricile de pe corpul tău, vei respinge și infirmitatea ei. Și apoi, într-un oarecare sens, speram că atitudinea ta, diferită de a acestui băiat, va șterge pentru totdeauna durerea din inima mea, explică ea în șoaptă. Vezi tu, contrar multor oameni, niciodată n-am considerat-o pe mama ca o ființă anormală. Nu dau mare importanță diformității trăsăturilor chipului sau trupului: ceea ce contează în ochii mei e căldura sufletească. Dar, din nenorocire, asta nu e valabil pentru toată lumea. Când ni se întâmplă câteodată să ieșim împreună, copiii rânjesc disprețuitor la trecerea noastră, iar adulții își întorc privirea ca să nu ne vadă.

— Ce simte mama ta, confruntată cu astfel de situații?

— S-ar zice că nu le observă. Dar eu știu că vede totul.

— Mi se pare că, într-un anume fel, tu suferi mai mult decât ea.

La aceste cuvinte, Alice ezită un moment înainte de a-i răspunde.

— Da, poate. În dimineața asta m-a acuzat că exagerez protejând-o atât. Presupun că are dreptate.

Paul o luă pe neașteptate de talie și o trase spre el. Se lăsă moale în brațele lui și o strânse cu putere.

— Abia am întâlnit-o pe mama ta și deci o cunosc prea puțin. Totuși am impresia că, uneori, e mai puternică decât tine.

— Crezi? suspină Alice ascunzându-și fața la pieptul lui. Ce te face să spui asta?

— Ei bine, în mod evident Katherine a sfârșit prin a-și accepta starea. Dar tu, încă nu. Continui să lupți împotriva infirmității ei, încercând cu tot prețul să-i vii în ajutor, și nu numai ei ci tuturor persoanelor handicapate din anturajul tău. Nu-ți reproșez nimic Alice, adăugă el, simțind-o cum se crispează în brațele lui. Ceea ce faci tu pentru ei e de admirat. Dar cu tine de ce se întâmplă așa? Tu vrei să dai mereu, fără să primești nimic.

Alice i se cuibări la piept și îi răsfirea părul cu degetele.

— Te înșeli, îl contrazise ea cu o voce dulce. Am acceptat de la tine tot ce mi-ai dat, mai mult decât de la oricare alt bărbat.

La aceste cuvinte o căldură ciudată străbătu trupul lui Paul. Dori s-o strângă puternic în brațe, să facă dragoste cu ea, chiar aici în mijlocul pădurii. Dar se reținu. Nu... Trupul ei nu-i ajunge. Vroia de la Alice tot ce-i putea ea oferi.

— Alice, eu nu vorbesc despre sex.

— Nici eu, afirmă ea cu un surâs slab.

Îi examinează chipul. De ce îi venea atât de greu s-o înțeleagă? Care erau sentimentele ei față de el?

— Dar... despre ce vorbești? Ce ți-am dăruit în plus?

— Duiosia ta, Paul, afecțiunea ta, răbdarea ta. Îți amintești de ziua când mașina mea era în pană în fața biroului lui Stan? Ei bine, în ciuda protestelor mele, mi-ai consacrat tot timpul și atenția ta. Mi-ai oferit mereu prezența ta, râsul, bucuriile și necazurile tale, fără să existe vreo legătură mai veche între noi.

— Alice, ți-aș da lumea întreagă dacă mi-ai cere-o, șopti el cu inima bătând în galop.

Se aplecă încet spre el și-l sărută pe gât.

— Nu, Paul, nu lumea ți-o cer.

— Dar atunci... ce vrei?

— Să nu ne mai despărțim, șopti ea cu o voce răgușită.

Mâna lui Paul rămase în aer. Stupefiat, o privi îndelung, nemaîștiind ce să spună. Se pregătea tocmai să-i răspundă când un behăit, nu departe de ei, îi împiedică să vorbească. Ridicându-se dintr-un salt, întoarse capul în direcția zgomotului.

— Imposibil să discutăm liniștiți, fără să ne întrerupă cineva, remarcă el contrariat. Dacă nu este câinele, este telefonul sau capra vecinului.

Alice se întoarse și zări animalul lângă un arbore. Capra domnișoarei Beam își făcea din nou de cap. Incapabilă să rămână indiferentă la această scenă, Alice izbucni în hohote de râs.

— Poate ar trebui să ne închidem într-o celulă și să nu mai ieșim de acolo, bombăni Paul surâzând. Un mijloc ca oricare altul pentru a reuși să discutăm în liniște... Alice, crezi că trebuie să-i ducem capra înapoi? Domnișoara Beam precis este neliniștită din cauza lipsei ei.

— Cu atât mai rău pentru ea, mormăi Alice printre dinți. Eu refuz să pun piciorul la ea acasă. Ciufută cum e, ne va trage o săpuneală fără măcar să ne lase să deschidem gura.

— Bine, atunci hai acasă. Le-am spus părinților tăi că vom pleca mai devreme decât era prevăzut.

— Dar... Credeam că vom petrece noaptea aici, îngăimă ea surprinsă. Și că plecăm mâine.

— Nu, le-am spus că-i vom părăsi imediat după cină, interveni el dezlegându-și calul. Și au înțeles asta imediat.

— De necrezut! Ce-ai făcut de i-ai convins atât de repede?

Paul urcă pe cal și-i întinse frâiele lui Marigold.

— Le-am spus că vreau să-ți cer mâna, îi spuse zâmbindu-i cu dragoste. Și acum urcă-te pe cal și nu-mi mai pune întrebări.

Să-i ceară mâna? Năucită, îl ascultă fără să scoată vreun cuvânt. Pierdută în gândurile ei, galopară în direcția grajdurilor lor. Din fericire calul cunoștea drumul, căci Alice, în starea în care se afla, ar fi fost incapabilă să-l dirijeze.

Pe drum se gândi mereu la tot ce-i spusese Paul. Ce declarație ciudată! Cum poți să ceri în căsătorie pe cineva și apoi să-i ordoni să tacă? Bineînțeles, ea nu era prea expertă în materie. Totuși...

Hotărât lucru... trebuia să i-o ceară altfel, dacă vroia ca ea să-l accepte.

X

Când Alice și Paul își anunțară plecarea, părinții nu se arătară în nici un fel decepționați. Păreau chiar fericiți să-i vadă plecând.

Rămași singuri, Ross și Katherine se întoarseră în salon și desfăcură o sticlă de șampanie pentru a sărbători căsătoria fiicei lor. Mai târziu, mama începu

să deseneze un model de tort pe care ar fi dorit să-l pregătească pentru această ocazie.

În timp ce rula în tăcere, Alice își dădu seama dintr-odată că nu se aflau pe drumul ce ducea spre San José.

— Paul... Cred că ai greșit drumul?

— Nu... Nu ne întoarcem la San José.

— Nu? Dar atunci, încotro mergem?

— Departe, într-un loc izolat, fără telefon, câini, capre, sau bebeluși lăsați în pragul ușii... Nimic care ne-ar putea întrerupe.

După un timp, Paul abandonează autostrada și se angajă pe un drum îngust, neasfaltat, care șerpuia prin mijlocul pădurii. La capătul drumului, își opri mașina în fața unei cabane mici.

— Paul... m-ai răpit cumva? Întrebă ea cu ochii sclipind glumeț.

— Da... te-ai supărat?

— Nu, din contră.

Înainte să aibă timp să iasă din mașină, Paul deschise portiera și, ridicînd-o în brațe, o duse în interiorul cabanei.

Alice aruncă o privire în jurul ei. În unica încăpere, foarte mare și foarte curată, se aflau două fotolii instalate în fața unui șemineu, un pat, o masă și două scaune. Lipită de unul din pereți se găsea o mașină de gătit cu lemne, iar lângă ea o chiuvetă. Lămpi cu gaz și lumânări erau puse la îndemână pe o etajeră.

În timp ce ea vizita cabana, Paul se întoarse la mașină și reveni cu un coș plin de veselă și alimente.

— Dar e vorba de o răpire premeditată, după cum văd, strigă Alice, clătinînd din cap. O să te coste scump asta.

— N-am pregătit-o singur. Am avut o complice, mărturisi Paul, așezînd proviziile pe masă. Când i-am

spus lui Katherine ce idee mi-a venit, imediat a luat asupra ei grija mesei.

— Cabana e a ta? îl întrebă ea.

— Nu, aparține unuia dintre prietenii mei. Vine aici câteodată ca să pescuiască într-un râu, la doi pași de aici. Aici mi-am petrecut convalescența după ieșirea din spital. Mi-a venit ideea în această după amiază, când capra aia groaznică a venit să-și bage nasul în discuția noastră, îi explică el izbucnind în hohote de râs. L-am chemat la telefon pe prietenul meu imediat ce ne-am întors în casă; a fost drăguț să ne-o împrumute pentru câteva zile. Acum nu vom mai fi deranjați decât, doamne ferește, de vreun cutremur sau o altă catastrofă.

Alice se simți dintr-odată foarte nervoasă. Mai aveau atâtea să-și spună... O să găsească cuvintele potrivite? Cu inima strânsă, îl urmări pe Paul care așeza masa pentru cină: două farfurii de porțelan, două pahare de cristal, o sticlă de vin alb, pâine, brânză, sandvișuri cu carne și câteva felii de chec. Adusese chiar și o mică față de masă albă și două șervețele asortate. Katherine nu uitase nimic. Ba da, felul preferat al lui Paul.

— Cum? N-avem cartofi prăjiți? se miră ea, un pic ironică. O să reușești să supraviețuiești fără ei?

Paul îi adresă un zâmbet larg.

— Mama ta nu cunoaște pasiunea mea pentru cartofii prăjiți, remarcă el admirând vasele rafinate. În orice caz, are mult gust.

— Mai degrabă cred că face totul ca să te atragă în brațele fiicei sale, îl corectă Alice, așezându-se pe un scaun. Oricum, nu e prea plăcut pentru mine.

— Doamne, unde te duce mintea! o întrerupse Paul, scoțând dopul sticlei. A vrut pur și simplu să ne răsfete... Și să ne creeze o ambianță plăcută.

— Ce fel de ambianță? întrebă ea prudentă.

— O ambianță care favorizează comunicarea, șopti el umplând paharele. Alice, să bem pentru comunicare... Ea să ne lege trup și suflet, adăugă el cu un surâs ușor.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. După un moment de tăcere, își reveni și ridică la rândul ei paharul.

— Pentru sinceritate, toastă ea cu o voce slabă.

— Foarte bine, pentru sinceritate, acceptă Paul ducând paharul la buze.

— Și pentru început, aș dori să-mi vorbești despre acea faimoasa conversație pe care ai avut-o cu mama la telefon.

— Ce mod abil de a mă trage de limbă, replică el, instalându-se pe scaun în fața ei. Dar, de ce nu? În acea dimineață, în timp ce tu dormeai încă, am scos din priză telefonul din camera ta. Eram la bucătărie când a sunat și am răspuns de acolo. La început mama ta a crezut că a greșit numărul. Mai târziu mi-a spus că nu ai obiceiul să primești la tine bărbați și m-am simțit flatat, chiar ușurat.

— Văd...

— Apoi mama ta m-a întrebat unde ești și i-am zis că te afli încă în pat, continuă el. Pe urmă a vrut să știe ce făceam în bucătăria ta la o oră atât de matinală. Normal, nu? Atunci m-am pregătit și i-am vorbit despre micul tău accident. Și așa a început totul. Alice își ridică contrariată capul.

— Ai fi putut să nu-i spui asta.

— Cum puteam face altfel? Mi-a pus o întrebare și i-am răspuns, afirmă el. Oarecum surprinsă, a fost mulțumită că mă aflu acolo ca să am grijă de tine. Când i-am mai spus că, în ciuda protestelor tale, am insistat să rămân la tine, a râs și mi-a cerut să-i spun Katherine.

— Gata! îl întrerupse Alice. Nu vreau să aud mai mult.

— În fond, cam asta e totul, încheie Paul. Mi-a dat lista și a adăugat că i-ar place ca, într-o zi, să facem cunoștință. Atunci i-am propus să-i vizitez la sfârșitul săptămânii. A fost încântată și, înainte de a închide, mi-a mărturisit că abia așteaptă să întâlnească pe bărbatul capabil să-i țină piept fiicei ei.

Alice plecă ochii, surâzând.

— Paul... Trebuia să știu.

— Înțeleg... Și eu doream să-ți întâlnesc părinții căci speram ca, grație lor, să te cunosc mai bine, să obțin răspunsul la numeroasele probleme care mă frământau în legătură cu tine. Acum știu de ce ai devenit atât de independentă. Având obiceiul să mergi drept la țintă, accepți cu greutate ca un altul să se amestece în deciziile tale sau, și mai rău, să le ia în locul tău.

— Nici tu nu te descurci deloc rău în sensul ăsta, îi lansa ea, fulgerându-l din priviri. Bineînțeles, nu protestezi ca mine, dar reușești totuși să-ți atingi scopul. Rezultatul este același! Uite, azi de exemplu, nu mi-ai cerut părerea asupra sejurului în această cabană!

— Dar chiar tu mi-ai spus că-ți surâde ideea să fii răpită.

— Da, poate. Dar puteai măcar să mă consulți.

— Atunci, dacă înțeleg bine, tu protestezi numai de dragul de a protesta, declară Paul râzând.

— Hai să schimbăm subiectul, nu vrei? spuse exasperată Alice, ridicându-și bățăioasă bărbia. Am impresia că nu reușesc să am ultimul cuvânt.

— Desigur, aprobă el privind împrejurul lui cu un aer gânditor. Ce ciudat cum aceeași încăpere poate părea atât de diferită... Ultima oară când m-am aflat aici, eram atât de nenorocit, uram întreaga omenire pentru starea în care mă adusese. Azi, avându-te pe tine alături, continuă el cu fața luminată de bucurie,

cabana îmi pare îmbrăcată în haine de sărbătoare. Grație ție, care încerci mereu să mă convingi să uit cuvintele aspre ale Tinei, am acceptat să-mi încerc norocul pentru ultima oară. Tu, Alice, ai făcut din mine omul care sunt astăzi.

— Nu. Tu singur, fiindcă ai acceptat să faci primul pas.

— Fără să mă încurajezi tu, nu l-aș fi făcut niciodată. Te doream atât de mult, încât nu mă simțeam capabil să te mai resping mult timp. Atunci am riscat și tu m-ai primit în brațele tale iubitoare. Și apoi, mi-a fost necaz pe tine din cauza independenței pe care o puneai mai presus de orice. Păreai că te poți lipsi ușor de mine, în timp ce eu simțeam că nu trăiesc decât prin tine. Sufeream în absența ta ca un nebun și vroiam ca să te fac să suferi, la rândul tău.

Agitată, Alice se ridică brusc și începu să străbată încăperea în lung și în lat.

— Sunt independentă, e drept, admise ea cu o voce tremurătoare. Pot să-mi conduc singură mașina, să iau hotărâri, să-mi câștig existența. Dar e un lucru pe care încerc să ți-l spun de câteva zile și sunt mereu întreruptă, continuă ea cu un surâs slab. Când ai plecat la San Diego mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului privind în gol, sau învârtindu-mă prin casă și răsturnând totul în jurul meu... Mă gândeam la tine zi și noapte, întrebându-mă cum o să rezist până la întoarcerea ta.

Mișcat de această mărturisire, Paul cuprinse fața lui Alice între palme și o sărută.

— Alice, orice s-ar întâmpla nu te pot lăsa să pleci, îi șopti el, atingându-i ușor buzele cu răsuflarea lui caldă. Am nevoie de tine.

— Și eu Paul, murmură Alice cu sufletul la gura.

— Oh! te iubesc... Te iubesc atât de mult! îi mărturisi Paul strângând-o în brațe. Nu vreau să ne mai despărțim niciodată.

Profund tulburată, Alice își ridică spre el ochii scăldați în lacrimi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îi înlănțui gâtul cu brațele și-i sărută ușor buzele.

— Dragostea mea! îi șopti, lipindu-se de el. Fără tine totul ar fi atât de searbăd... Simt nevoia să te văd, să te ating, să-ți aud vocea ca să mă simt pe deplin fericită.

— O, Alice, spune-mi că e adevărat... că nu visez! Totul s-a petrecut atât de repede, încât îmi vine greu să cred.

— Nu e un vis, Paul. Sunt aici, lângă tine și nu vreau să te mai părăsesc.

— Nici eu. Vreau să te păstrez lângă mine, să mă căsătoresc cu tine, Alice, să împărțim bucuriile și necazurile întreaga viață, declară el sorbindu-i lacrimile de pe obraji. Ne vom petrece împreună zilele și nopțile, înconjurați de câinii noștri, în compania lui Harold. Vom avea copii care vor crește pe lângă noi, legănați de dragostea noastră...

Alice îl asculta fermecată. Niciodată nu auzise o atât de frumoasă cerere în căsătorie și o acceptă bucuroasă.

— Paul, iubeste-mă, îi șopti timidă la ureche. Vreau să mă pierd în brațele tale, să tremur la atingerea trupului tău, să te primesc în mine...

— Vino!

Paul o ridică în brațe, cu privirea înflăcărată de dorință, o așază pe pat.

— Te iubesc, repetă el, murmurându-i în neștire numele.

În cursul unei întrevederi de afaceri, Alice îl întâlnește pe Paul Denver, un bărbat deosebit de atrăgător, dar distant, enigmatic, care o privește chiar cu o anumită antipatie.

Intrigată, Alice îl studiază, curioasă să-i descopere secretele.

— Pentru început aș vrea să știi ce se petrece cu mine când te ating.

Amețit, tulburat din cale afară, șterg din mintea și inima mea toate amintirile trecutului... pe care fac totul să le uit. Dar ele revin, Alice, continuă el privind-o drept în ochi. Revin și mă asaltează, obligându-mă să mă îndepărtz de tine.

THE
BEST